

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OUT OF OFFICE NIGHTS

MAYA BLAKE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yazar Hakkında

Maya Blake'in yazar olma hayali, on üç yaşında ilk aşk romanını eline aldığında doğdu. Hayalinin gerçek olacağını hiç bilmiyordu! Hala ara sıra kendini çimdikleyerek bunun bir rüya olmadığından emin oluyor mu? Evet, oluyor! Siz de X, Facebook veya Goodreads üzerinden onu çimdikleyebilirsiniz! Keyifli okumalar!

[Kitap Listesi](#)

Maya Blake'in Kitapları

Mills & Boon

*Yunanlı'nın Unutulmuş Evliliği Hamile ve
Tycoon Tarafından Kaçırılmış
Karlı Sicilyalıyla Kar Ayakları Düşmanın
İntikam Oyunu*

Çölün Kardeşleri

*Çölde Skandal Dolu Bir Gece
Onun Hamile Çöl Kraliçesi*

Zengin ve Ünlülerin Elmasları

Arjantinlinin Yüzüğünü Yanlışlıkla Takmak

İşlenmemiş Elmas

Yunan Hamilelik Maddesi

Cartana Kraliyet Ailesi

Oğlu İçin Taç Giyen

Daha fazlasını millsandboon.co.uk adresinde keşfedin.

MILLS & BOON

Okumaya başlamadan önce, neden üye olmuyorsunuz?

Bu Mills & Boon kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz. Özel indirimler, özel teklifler ve yarışmalar hakkında bilgi almak istiyorsanız, bugün e-posta bültenimize kaydolun!

KAYDOLMAK
İSTİYORUM!

Mills & Boon e-postalarını almak tamamen ücretsizdir ve size gönderdiğimiz herhangi bir e-postadaki bağlantıdan istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Ofis Dışı Geceler

Maya Blake

MILLS & BOON

www.millsandboon.co.uk

ISBN-13: 9780008941499

Ofis Dışı Geceler

© 2025 Maya Blake

2025 yılında Büyük Britanya'da yayınlanmıştır.

Mills & Boon, *HarperCollinsPublishers*'ın bir imtiyazı 1 London Bridge Street, Londra, SE1 9GF

Her türlü hakları saklıdır; herhangi bir biçimde kısmen veya tamamen çoğaltma hakkı dahil. Bu baskı, Harlequin Enterprises ULC ile yapılan anlaşma uyarınca yayınlanmıştır.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, mekanlar ve olaylar tamamen kurgusal olup, hayatta olan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek yerler, işyerleri, mekanlar, olaylar veya vakalarla hiçbir ilgisi yoktur. Herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabı yalnızca kişisel bilgisayarınıza, tablet bilgisayarınıza, akıllı telefonunuza veya diğer elektronik okuma cihazlarınıza (her biri "Lisanslı Cihaz") indirip yüklemek ve Lisanslı Cihazınızda bu e-kitabın metnine erişmek, görüntülemek ve okumak için münhasır olmayan, devredilemez bir hak ve lisans elde edersiniz. Yürürlükteki yasaların zorunlu hükümleri uyarınca izin verilenler hariç olmak üzere, bu e-kitabın veya metnin veya görüntülerinin hiçbir kısmı, başka bir dosya formatında kullanılmak üzere çoğaltılamaz, iletilemez, dağıtılamaz, çevrilemez, dönüştürülemez veya uyarlanamaz, kamuya açıklanamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya ileride icat edilecek olanlar dahil, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, dağıtılamaz

® ve ™, ticari marka sahibi ve/veya lisans sahibi tarafından sahip olunan ve kullanılan ticari markalardır. ® ile işaretlenmiş ticari markalar, Birleşik Krallık Patent Ofisi ve/veya İç Pazar Uyum Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

Bu yayının herhangi bir yazarının, katkıda bulunanının veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca, Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

www.millsandboon.co.uk

OKUYUCULARA NOT

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-okuyucu/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliği değişikliği
Arka plan ve yazı tipi renklerinin değiştirilmesi Yazı
tipinin değiştirilmesi
Hizalama değişikliği Metni
sese dönüştürme

Sayfa numaraları aşağıdaki basılı baskıdan alınmıştır: ISBN 9781335213143
Bu e-kitabın belirli bölümleri, kitapta yer alan farklı içerik türlerini ayırt
etmeyi kolaylaştırmak için belirli bir yazı tipi ile yazılmıştır. Bu metin
parçalarının yazı tipini değiştirmek mümkün olmayabilir.

Beni her zaman DAHA DERİNE İNMEYE teşvik eden editörüm Carly'ye ithaf edilmiştir! :)

İÇİNDEKİLER

[Kapak](#)
[Yazar Hakkında Kitap](#)
[Listesi](#)
[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[Sayfası](#)
[Okuyuculara Not](#)
[Adanma](#)
[İçindekiler](#)

[Önsöz Birinci](#)
[Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm Sekizinci](#)
[Bölüm](#)
[Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm On birinci](#)
[Bölüm](#)

[Epilog Geri](#)
[Dön](#)
[Yayıncı Hakkında](#)

PROLOG

TEODOR DOMENE başını salladı, inanamayan bir kahkaha attı ve premium konyak dolu kristal bardağı dudaklarına götürüp bir dikişte içti. Önündeki muhteşem manzara ve on yılın düğünündeki eğlence sesleri, onu tamamen yutmaya çalışan güçsüz öfkenin kırmızı sisinin altında hiçbir şey kalmayacak şekilde bulanıklaştı.

Gerçekten de bahisçisini arayıp, kardeşinin düğününde, küçümseme, ilgisizlik ve alaycı sözlerin kaçınılmaz fırtınası, zorlukla oluşturduğu iyi ruh halini yok etmeden önce ne kadar dayanabileceğine dair kendine bahis oynamalıydı.

Bu yerde, bu *sarayda* olmanın kendisine ne yaptığını bildiği halde.

En büyük kardeşini ne kadar sevse de, bir dakika bile dayanabildiği için madalya almayı hak etmişti.

Daha da iyisi, daha kolay yolu seçip, kraliyet protokolünü hiçe sayarak babasından tamamen uzak durmalıydı. O zaman bu acımasız, kaynayan, çaresiz öfke girdabına kapılmamış olurdu.

bu acımasız, kaynayan, çaresiz öfke girdabına kapılmayacaktı.

Her zamanki gibi, küçük şeylerle başlamıştı. Kralın yakın çevresinden birinin çok uzun bir yan bakışı.

Orada tartışmasız alaycı bir söz. Mizah ve sahte gülümsemelerle süslenmiş iğneleyici sözler. Sonra besin zincirinde yukarı doğru, tahtta oturan babasına kadar uzanarak, yavaş yavaş soğuk, rahatsız edici bir sessizliğe dönüştü.

kralın soğuk, rahatsız edici sessizliğine dönüştü. Sonunda, açıkça reddedilmeyle sonuçlandı.

Yaratıcı bir kişi olarak, Teo'nun duygusal olarak mesafeli olmaya çalıştığı kısmı, tüm bu karmaşık, arı kovarı gibi yapıyı oldukça takdir ediyordu.

Bir zamanlar, bunun kendisiyle ilgili olmadığını, olayları *fazla* düşündüğünü, annesinin onu alay etmek için kullandığı *duyarlı* olduğunu, annesinin onu alay etmek için kullandığı bir ifadeyle, tamamen şaşırtıcı bir şey yapıp şikayet ettiğinde.

Bu günlerde, işlerin o aşamaya gelmesine asla izin vermiyordu. Açıkça reddedilmenin, kendisi için bile çok keskinleştiği, daha yaşlı, sonsuz derecede daha bilge ve sevdiği derin kaygısızlık zırhıyla güvenli bir şekilde örtüldüğü bir aşama.

Tanıdık bir incelemenin ağırlığını hissetti ama arkasını dönmedi. İkiz kardeşine yeterince uyum sağlamıştı, Valenti'nin arkasında bir yerde gizlendiğini ve ona kara kara bakışlar attığını biliyordu. Teo, kızgınlık ve utanç duygularıyla mücadele etti.

Kardeşi, babalarının saygısını kazanan ama aynı zamanda Teo'ya korkunç bir trajedi getiren bir yaşam yolu seçtiği halde, Valenti'yi hoşnutsuzluğunun gölgesine itmek adil değildi.

Sevdiği kardeşini kurtarabilmeyi diledi. Babasının sarayını ziyaret ettiğinde hissettiği bu yağlı değersizlik hissini

Bu, pek çok kişinin onu hoş karşılamadığı bir yerdi,

Cartana Prensi unvanına rağmen onu pek hoş karşılamayan bir yerdi.

Playboy Prens.

Bu hatırlatma, ona yine iğrenç bir mizah duygusu uyandırdı, ama özenle oluşturduğu kişiliğinden genellikle aldığı kendini beğenmiş tatmini uyandırmadı.

kişiliğinden aldığı o kendini beğenmiş tatmin duygusunu getirmedi. Bu memnuniyetsizliğin kaynağını biliyordu.

, hayatı boyunca duymamak için uğraştığı kadar keskin ve acı vericiydi. Beş dakika önce de dahil.

"Başarılı bir birleşme, Kral Alfonse. Belki de bir sonraki adımda Valenti'yi ele alabilirsiniz? Ya da çılgın playboyu? Artık onun utanç verici davranışlarını dizginlemenin zamanı gelmedi mi?"

Şu anda mirasçılarım var, umarım daha da artar. Zamanı geldiğinde Valenti'nin doğru olanı yapacağına güveniyorum.

Teo'ya gelince..."

Gergin bir sessizlik oldu, havadaki neşe bir anda yok oldu. "Belki de benim artık çok uzun süre hayatta olmayacağım iyi bir şeydir, değil mi? Bir babanın kendini bazı şeylerden esirgemesi mazur görülebilir, değil mi?"

Kendini... oğlunun başarısızlığından mı?

Diyaframındaki sıkışma sadece hazımsızlıktan kaynaklanıyordu, bundan emindi.

Aşırı yemek yemişti...

"Affedersiniz... Majesteleri?"

Boğuk sesle gerildi ama arkasını dönmedi.

Duygularını gizlemeyi çok iyi beceriyordu, ama sonunda o bile doygunluk noktasına ulaşmıştı. Ve o sesin sahibi, giderek uygun bir kategoriye yerleştirmekte zorlandığı, çok fazla şey gören gözlere sahipti.

Kadın, meydan okurcasına, sessizce boğazını temizledi bir yüz ifadesi ile bardağını bırakıp döndü. "Ne var?" Sesi, insanı irkiltecek kadar sertti, ama umursamadı. Haksızlığa uğradığı için öfkeyle doluyken umursayamazdı.

Sabeen El-Maleh'in gözleri bir nanosaniye için kısıldı, sonra gururlu çenesi yukarı kalktı ve bu görkemli, tarihle dolu sarayda hiç de yersiz olmayacak bir asil güzelliği vurguladı. "Seninle konuşmam lazım. Benim..."

Onun alaycı kahkahası onu durdurdu. Bu, onun hayatının tam tersi bir hikaye değil miydi? Onu hiç kullanmayanlar ve onu her zaman *daha fazlasını mı* istediniz? "*İhtiyacınız mı var?*" Birkaç ay önce size hayatınızın fırsatını verdim.

Cartana Kraliçesi'nin gelinlik ve çeyizinin her bir dikişini dikme onuruna eriştin. Haute couture dünyasının kışkırttığı ve hakkında konuştuğu kişisin. Benden başka ne isteyebilirsin ki, Bayan El-Maleh?"

Çenesini daha da yukarı kaldırdı. "Neden hala *geçici* kreatif direktörünüz olduğumu bilmek istiyorum. Ben bunu hak ediyorum..."

Boğazından çıkan vahşi ses, sözlerini kesintiye uğrattı. "Şu an uygun bir zaman değil," diye sözünü kesti. "Gitmelisin."

"Gerçekten mi?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Seni ne meşgul ediyor olabilir ki?"

On dakikadır burada tek başına duruyorsun.

"Ve bunu açık bir davet olarak mı algıladın?" diye alay etti. "Peki, madem bana kendini dayatacaksın, o zaman benimle dans et."

"Ne?"

Tanrım, kaşlarını çatarken bile mükemmeldi. "Duydun beni."

"Hayır," diye soğuk bir şekilde cevapladı. "Ben dans etmem."

Alaycı gülüşünü saklamaya tenezzül etmedi. "Saçma.

Herkes dans eder. Ve ben senin dans ettiğini kendi gözlerimle gördüm." Ve *eve*, itiraf etmek istemese de, o dansa hayran kalmıştı. "Senin neyin var?" diye sordu kız.

"Şu anda mı? Çok şey var." Konuşurken ona doğru yaklaştı. O da onun hareketine uyarak geri adım attı ve reddettiği dansı. Sonra sırtı duvara çarptı, karanlık etraflarını sardı.

Gözleri kadının vücudunu taradı, bu dikkat dağıtıcı şeyi, kendisini yıpratın çalkantılı duyguları yatıştırmak için kullandığının tamamen farkındaydı, ama gördüklerini hayranlıkla izlemekten kendini alamıyordu. Kardeşini onurlandırmak için seçtiği mor renkli hafif tonlar ve gelinin seçtiği tema rengi.

Sabeen El-Maleh'in yeteneği yadsınamazdı.

Bakışları, kadının bakışlarındaki kınamayı yakalamak için hızla yukarı kaydı. Ama bunun yanında başka bir ifade daha vardı. Geçmişteki etkileşimlerinde hafifçe hissettiği bir ifade. İnkarnının derinliklerinde, onun da hissettiği bir ifade olduğu için tanıdığı bir ifade. Sıcaklık.

Arzu. *Şehvet*.

"Ama şu anda, çok yanlış olan bir şeyi tam olarak belirleyebilirim." Nefesi kesildi, dudaklarına bir nefes üfledi. Onu daha da yaklaştırdı. "Yoksa bu lezzetli bir şekilde *doğru* mu?"

Dili dudaklarını yaladı. "Ben... Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Teo güldü. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Asıl soru, senin yanıldığını kanıtlamak için uğraşacak mıyım, Sabeen?"

Teo, o zar zor duyulur iniltiyi çıkarmamış olsaydı, kendine hakim olacağını söyledi. Duvara yaslanmış utanmaz bir siren gibi kıvrınmamış olsaydı.

duvarın önünde kıvrınmasaydı. Eğer...

Aklı başına gelmeden önce onun dudaklarını öptü. Aklı bu gece onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu, babasının ilgisizliğinden etkilenmeyeceğine inandırmıştı.

babasının ilgisizliğinden etkilenmeyeceğini. Yaşlı kralın hastalık ve ölümle yüz yüze gelmenin gerçekliği karşısında yumuşayacağını.

Eh, mantık canı cehenneme!

Bunun yerine, bir anlık direnişin ardından kızın kollarında erimesiyle içini kaplayan yasak zevki kabul etti. Kızın kolları boynuna dolandı, kızın ağzı onun ağzının altında açgözlü bir ihtiyaçla açılırken, kızın muhteşem açgözlülüğü artıyordu.

daha da yaklaştı, ağzı onun ağzının altında açgözlü bir ihtiyaçla açıldı.

Esnek kalçalarını şekillendirerek onu vücuduna daha da yaklaştırdı, pelvisi onun öfkeli arzusu üzerindeydi. Dilleri agresif bir meydan okumada düello yaptılar, birbirlerini tatmaları açlığı daha da artırdı. Tanrısal bir tadı vardı, kokusu baş döndürücüydü, onun yarı yarıya korktuğu gibi. Onun arzuladığı, bağımlılık yapan, zihni uyuşturan türden bir koku. Hava ihtiyacı

ayrılmak zorunda kaldıklarında, adam ağzını kadının boynuna gömdü ve kadın inlerken onun sıcak tenini yaladı.

"İşte bu. Benim ilgilendiğim tek ihtiyaç bu."

Kadın sertleşti ve adam içinden küfretti. Sonra kadın, pişmanlık ve dehşet dolu bir yüzle adamın omuzlarını itmeye başladı. "Sırf duydun diye benimle istediğini yapabileceğini sanıyorsan..."

"Neyi duydun?"

Dudaklarını büzdü, bakışlarını ondan kaçırdı. "Bu bir hataydı."

Adam, kadının bir fotoğrafçı ile ilişkisi olduğu ve terk edildiği söylentilerini duymuştu. Kendi çevresinden, başka birinin onun yerine geçip Teo, bu düşüncenin onu neden öfkeliendirdiğini o anda düşünmemişti.

Teo, bu düşüncenin o zaman neden onu kızdırdığını ve hala öfkeliendirdiğini düşünmemişti. Derinlerde bir yerde, nefretinin altında, reddetmesi gereken bir cinsel arzu katmanı olduğunu fark etmişti. Bunun tek nedeni, kadının onun profesyonel imparatorluğundaki konumu idi.

"Prens..."

Konumunun hatırlatılması, sıkı kontrol altında tutmak için mücadele ettiği öfkesini yıprattı. *Santa cielo*, biraz akıllı olan herkes onun yalnız kalmak istediğini anlayabilirdi. Eğer anlamadıysa, onun sert sözlerini hak ediyorlardı. "Sahte öfkeni kendine sakla, Sabeen. İkimiz de senin isteksiz olmadığını biliyoruz."

Ona attığı yakıcı hor görme bakışı, onu ayılmalıydı. Ama tek istediği dizlerinin üzerine çöküp bir öpücük daha dilemekti... Asla yalvarmayan o.

Bu yerdі. Babasıydı. Annesi. Hepsinin lanet olası haliydi. Uzaklaşması gerekiyordu. Kardeşlerinin sevgisinin bile ruhundaki çılgılığı uzun süre bastıramayacağından şüpheleniyordu.

"Neye ihtiyacınız olursa olsun, cevap *hayır*, Bayan El-Maleh. Eğer bu kadar mutsuzsanız, sözleşmenizi şimdi feshedebilirsiniz. Aksi takdirde, ikimiz de

Bu küçük... karar hatasını unutam. Anlaştık mı?

Onun soğukkanlılığını korumak için verdiği mücadeleyi izledi ve kendisinin başarısız olduğu yerde onun başarısını gördü. Spike ona asil bir tavırla baktı. "Kesinlikle katılıyorum. İyi geceler, *Prens*."

Topuklarını döndürüp terastan ayrıldı, midesi hiç olmadığı kadar düğümlemişti. Özel jetine bindiğinde, kıyafetlerini çıkardığında ve duşa girip öfkeyle geçmeyen ereksiyonuyla ilgilendiğinde, onun kokusu ve tadı uzun süre aklında kaldıysa da, bu rahatsız edici kontrol kaybını ondan başka kimse bilmiyordu. Ve hayatındaki sorunlu alanların babasından Sabeen'e kadar genişlediğini ve her ikisi de bir kez ve sonsuza kadar çözülene kadar dinlenmeye niyetinin olmadığını bilerek kendini çıplak olarak yatağına attıysa, zorlukların üstesinden gelmenin ilk adımı kabullenmekti.

Öyle değil
mi?

BİRİNCİ BÖLÜM

Altı ay sonra

"Ya o gider ya da ben giderim!"

Bu sözler, renkli bir kimononun gösterişli şıklığı ve göz alıcı mücevherlerin çınlamasıyla eşlik edildi.

Teodor gözlerini devirmekten kendini alıkoydu ve derin bir nefes aldı. Yüksek moda endüstrisinde melodramın hava kadar ucuz ve bol olduğunu ve

bazen bir çocuğun öfke nöbeti gibi, bunun geçip gitmesine izin vermek gerektiğini hatırlatmak için.

Böylece sabırsızlığını bastırdı, dikkatini aşırı ifadeci kreatif direktöründen daha ölçülü olanına kaydırıp ve söz konusu kadının tepkisini ölçerken midesi hafifçe kasıldı.

Ve daha da ilginç olanı, genellikle etkileyici olan soğukkanlılığının, gösterdiği kadar sağlam olmadığını gösteren ilk işareti gördü.

Gözleri çok az da olsa büyüdü ve nefes kesici güzelliğini vurgulayan kalın kohl ile çerçevelenmiş koyu bal rengi irislerine dikkat çekti.

Bir tanrıçanın yüzü. Bu, on iki yıl önce en seksi süper model olarak övgüyle karşılanırken

olarak ilan edildiğinde ona yöneltilen birçok övgülerden biriydi.

Dünya, sekiz yıl sonra Sabeen El-Maleh'in podyumdan ayrılışını üzüntüyle karşıladı, moda tasarımına yönelmesini ise kıyasıya rekabetin yaşandığı moda dünyasında hem coşkuyla hem de alaycı bir tavırla karşıladı.

iş dünyasında hem coşkuyla hem de alaycı bak

Onun için, şüpheleri yanılttığını kanıtlamıştı. En azından son iki yıl hariç. Son iki yılı o kadar parlak geçmemişti — Cartana Kraliçesi'nin düğünü için kısa süreli ilhamı hariç, o

son iki yılın bir kısmında,

Teo'nun özel moda markası Domene X'te çalışıyordu.

Haute couture markası House of Domene, neyse ki tamamen onun kontrolü altındaydı ve şu anda tanık olduğu bu yan dram olmadan başarılı bir şekilde büyüyordu.

Beş yıl önce rakibinden transfer ettiği moda dehası Cristobal tiradına devam ederken, Teo çenesini sıkı. İki yönetici olması alışılmadık bir durumdu ve evet, Cristobal'ın ikinci kez rehabilitasyona girdiğini öğrendiğinde onu kovması gerektiğini biliyordu.

Teo başarısızlığını kabul etmekten nefret ediyordu ve bunun eski kral ile ilgisi olduğunu da biliyordu.

Özellikle de yıl bitmeden babasına bir kez ve sonsuza kadar bir şeyi kanıtlamayı planladığından. Çok geç olmadan!

Sabeen soğukkanlılığını koruyarak, kibirli, seksi ve asil bir duruş sergilediğinde Teo'nun hoşnutsuzluğu daha da arttı. Sanki damarlarında asil kanın aktığını, onun değil. O, Sabeen'in çok tahrik edici görüntüsü erkekliğini harekete geçirip ona o öpücüğü bir kez daha hatırlatınca koltuğunda kıpırdanmaya başladı.

Medya tarafından alaycı bir şekilde "Cartana'nın Playboy Prensi" olarak adlandırılan bu kişinin, çalıştığı yerde kimseyle çıkmamasının bir nedeni vardı.

Domene Evi, hayatının diğer alanlarına karşı gösterdiği kasıtlı dikkatsizliğe rağmen başarısını sürdürmesinin bir nedeni vardı. Bu durumu bozmak niyetinde değildi.

Özellikle de şimdi.

Zamanın azaldığını hatırlayınca karnı daha da sıkıştı. Babasının sağlığı her geçen gün daha da kötüye gidiyordu. kardeşleri kadar değerli olduğunu kanıtlama ihtiyacı parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. "Kendini savunmayacak mısın?" diye sordu Sabeen'e, istemeden biraz daha sert bir ses tonuyla, gösterdiği kadar rahat olmadığını ele vererek.

Sabeen başını yavaşça ona doğru çevirdi, sanki ona ilgi göstermek için dünyadaki tüm zamanı varmış gibi. Onların bakışları birbirine kenetlendi, Teo'nun karnı onun tüm etkisini bekleyerek tamamen gerildi.

Ve ne etkiydi ama!

Onun işinde, dış güzellik neredeyse mide bulandırıcı derecede sıradan bir şeydi, erkeklerin sık sık aptalca coşkuya kapıldıkları bir ziyafet.

Ancak, obur bir aptal bile Sabeen El-Maleh'in güzelliğinin hayatta bir kez karşılaşılabilecek türden olduğunu fark eder ve tamamen kabul ederdi. Bu güzellik, derinin ötesine geçiyordu. Onun kemiklerinde yerleşmiş, bir tür hipnotik varlığıyla, odadan, podyumdan ya da derginin sayfalarından ayrıldıktan uzun süre sonra bile derin izler bırakıyordu.

İnce, çıplak omuzları, onları parlak bir şekilde ısıldatan bir losyonla parlıyordu ve rahat, doğal bir omuz silkme hareketiyle kaldırılmıştı. "Sadece onun yorulmasını ya da sergisini bitirmesini bekliyordum sergilemeyi bitirmesini bekliyordum, hangisi önce gelirse."

Konuşması, yanık turuncu renkli askısız elbisesinin sıcak. O anlık panik anını fark etmeseydi, bu görüşmenin nasıl sonuçlanacağına hiç aldırmadığını düşünürdü. Altı ay önce saray terasında unutulmaz, çökmüş ve *felaket dolu* dakikalar yaşatan geçici statüsü hakkında nihayet bir karar verecek miydi?

"Bana nasıl konuştuğunu görüyor musun?" diye bağırdı Cristobal, yama mozaik kimonosu, New York'un öğleden sonra güneşinde parlıyordu güneş ışığında parlıyordu. "Eskiden insanlar, düzen içindeki yerlerini bilirlerdi."

"*İnsanlar* derken *kadınları* kastediyorsun, değil mi?" diye alay etti Sabeen, yine ses tonunu neredeyse hiç yükseltmeden. Ama güzel gözlerinin küçük parıltısında keskin bir ifade vardı. Keskin, şaheser gibi elmacık kemiklerinin makyajla mükemmelleştirilmiş keskin elmacık kemiklerinin minik seğirmesi.

Teo, cinsiyetçi sözlere aynı derecede tahammülsüzdü ve gerildi.

Cristobal kekeledi, gözleri Teo'ya kaydı ve açıkça cinsiyetçi sözlerinin onu kırıp kırmadığını anlamaya çalıştı. "Benim demek istediğim o değildi ,

"Tanrıya şükür," diye cevapladı kadın. "Ama lütfen söyle, ne demek istedin?" diye soğukkanlı bir meydan okuma ile davet etti.

Uzun bacaklarını açıp tekrar kapattı, vücudunu Cristobal'a dönerek, bu sırada Teo'nun dikkatini, kaba bir okul çocuğu gibi, nefes kesici vücut hatlarına çekti.

Şu anda ensesinde düzgün bir topuz halinde toplanmış metrelerce uzunluğundaki saçlarından başlayarak.

Sabeen'i saçları açıkken sadece bir kez görmüştü. Modellikten erken emekliliğini kutlayan partide. O zamana kadar, bacaklara düşkün olmasının yanı sıra saçlara da düşkün olduğunu bilmiyordu. Ya da belki de değildi. Çünkü başkalarının saçları hakkında fanteziler kurarken, kontrolünü yitiren kontrolünü yitiren dürtüyü yaşamamıştı.

Sinir bozucu bir şekilde, bu takıntı, *Cartana'daki olaydan bu yana* aralarına özenle koyduğu mesafeye rağmen, zamanla daha da büyümüştü. *Cartana'daki olaydan bu yana* aralarına özenle mesafe koymasına rağmen, *bu takıntı*

Eğer gözlerinin önünde yaşanan tam bir çöküş olmasaydı, ki bu çöküşün başlaması onun New York'a gitmesini gerektirmişti, o zaman seçtiği evi olan Milano'ya geri dönmüş olacaktı. Şimdilik, hedefine kesin olarak ulaşana kadar, Cartana'nın başkenti San Mirabet'ten uzak duruyordu. Artık hoş karşılanıyordu, ama her zaman böyle olmamıştı. Geçmişte, saray yetkilileri kralın ikiz piçlerinin, veliaht prensle aynı saray çatısı altında, krallığın çılgın günlerinde kral tarafından bilmeden hamile bırakılan anneleriyle birlikte kalmasının çok fazla skandala yol açacağı konusunda uyarıyorlardı. bilinçsizce kral tarafından hamile bırakılmış olan anneleriyle birlikte aynı saray çatısı altında tutulmasının çok fazla skandala yol açacağı konusunda uyarıda bulunmuştu. Özellikle de bu iddia, annesinin ve eski kraliçenin geçmişteki ve şimdiki acımasız davranışları ve babasının ilgisizliği ile destekleniyorsa.

Dios, saraydan uzak durması şaşırtıcı mıydı?

Ağabeyi, eski veliaht prens ve şimdi Cartana Kralı Azar tahta çıktığından beri çok şey değişmiş olsa da bazı şeyler değişmemişti.

Yoksunluk hissini ve öfkesini bastırdı ve bunun yerine sabırsızlığının içine sevgi kırıntıları karışmasına izin vererek hoşgörüsüzlüğünün seviyesini düşürdü. O ve kardeşleri yakında yeniden bir araya geleceklerdi.

Onlarla birlikte olmak, göğsündeki düğümü biraz gevşetiyordu. Ancak bu günlerde, Azar yeni rolünde mide bulandırıcı bir mutluluk içindeydi.

koca, baba ve kral, ve Teo'nun ikiz kardeşi her zamankinden daha kapalı

ve her zamankinden daha somurtkan olduğu için, kendi hayatındaki bariz ıssızlığı görmezden gelmek zordu.

Neyse. Onların yeniden bir araya gelmeleri sarsılmaz bir gelenektir ve Valenti ile ortak doğum günü kutlamaları yaklaşırken, Teo, bu kutlamaların vaat ettiğı unutulmazlığa boyun eğmeyi planlıyordu, bu onu öldürse bile...

"Bak, deneyin başarısız olduğunu kabul edebilir miyiz? Aynı evde iki yaratıcı yönetmen asla işe yaramazdı," diye şikayet etti Cristobal.

"Katılıyorum," dedi Sabeen sakın bir şekilde.

Cristobal, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde düşmanına döndü. "Öyle mi?"

Omuz silkti. "Zamanımı tam kontrolü ele geçirmek için harcamak daha iyi olur."

koleksiyon, daha çok ölü bir atı kırbaçlamak gibi bir işbirliğine girişmek. Sonsuza kadar yedek kalamam. Birimiz gitmek zorunda.

Teo, bu keskin cevaba içini burkan bir hisle, onun kendisini terk etme konusunda ciddi olabileceğı korkusuyla rahatsız oldu. Ya da daha da kötüsü, onunla oynuyor olabileceğı endişesiyle rahatsız oldu.

Annesinin onu babasına karşı bir piyon olarak kullanacağı zamana kadar göz ardı edildiğı, değeri bilinmediğı günler çok geride kalmıştı. Bu hatırlatma onu daha da acı ve pişmanlıkla doldurdu, çünkü artık babasıyla geçireceğı zaman sınırlıydı, yaşlı adam

yavaş yavaş mezara doğru ilerleyen zayıflatıcı bir hastalıkla mücadele ediyordu. Teo, annesinin Kral Alfonse'nin yedeğı ve *diğer yedeklerine* ebeveynlik yapamamasının onlara çok pahalıya mal olmasına rağmen, babasının zehirli

ikiz oğullarının yaşadığı atmosfer, bir ilişki kurma umudunun sonunu getirmişti. Ve o, bu ilgisizliği sürdürmeye devam etti.

bu ilgisizliği sürdürmeye devam etmesi...

"Ayrılmayı seçen siz misiniz, Bayan El-Maleh?" diye sordu sordu, sesindeki ipeksi ölümcül ton odada zehir gibi yayıldı ve sinir bozucu astlarını tedirgin etti.

Kadının maskesinin bir parça daha kaymasıyla, onun paniğini biraz daha görebilen adam, içinden bir memnuniyet dalgası geçti. Bir saniye sonra, kadın yeniden soğukkanlılığını geri kazanmıştı. Ama bu kadardı.

Kadın iki kez elini göstermişti.

Bu yüzden arkalarına yaslanıp izledi, belirli bir tepki aradığının farkındaydı. belirli bir tepki aradığının farkındaydı. Belki de kendi beklentilerini yansıtıyordu. Kızın istediğı şey için

Kimse onun için hiç bu kadar mücadele etmemişti. Her gün, kaybedilmiş bir dava için mücadele ettiği gibi.

"Bu evin reisi sensin," dedi sonunda, sesinde daha da rahatsız edici bir his uyandıran o boğuk tonla.

. "Yaptığım işin arkasındayım. Ve duygularımı açıkça belirttim. Artık seçim yapma zamanı."

Onun meydan okuması da açıktı. Cristobal yine uzun bir itirazda bulunmak üzereyken Teo elini kaldırdı. Dahi olsun ya da olmasın, yaşlı adam beklentilerin çok altında kalmıştı.

"Haklısın, bu iş yürümüyor. Sezon öncesi çekimlerin başlamasına dört ay var. Her birinizin koleksiyonunuzu tamamlamak için altı haftanız var. Seçilmeyen koleksiyonlar elenecek ve yönetmen kovulacak." Sesi keskin bir bıçak gibiydi, niyeti sarsılmazdı.

Domene X, saygı duyulan Domene haute couture markasına olan fanatik bağlılığının yanında ikinci planda kalmış olabilir, ama ikisi de onun adını taşıyor, onun gurur duyduğu mirası temsil ediyordu

annesi, onu ve ikizini soyadlarından nefret ettirmek için her şeyi yapmış olmasına rağmen. Sırf

mirasçıdan sonra doğma talihsizliğine uğradıkları için kendilerini değersiz hissetmelerini sağlamak için. Onları kim olduklarından, nasıl doğduklarından utanmaları için söylediği tüm iğrenç hakaretlere rağmen. Annenin garip bir şekilde sarıldığı ve tüm vücuduyla maddi olarak zevk aldığı bir durumdu.

O, gösterişli yaratıcı yönetmeni, öfkeli bir dehşetle kızarmış yüzle ona saldırdı.

"Bizi sıradan bir reality şov gibi birbirimize düşürüyorsun," diye kekeledi, kalın aksanı sözlerini boğuklaştırıyordu.

Teodor çenesini sıktı. "Sağduyuma aykırı olsa da, sana sözleşmede belirtilen işi yapmak için bir şans daha veriyorum. Eğer bunu kabul etmiyorsan, kapı arkanızda."

Yaşlı adamın bakışları kapıya kaydı, sonra sanki iradesi dışında kapıdan geçecekmiş gibi korkmuşçasına başka yere kaydı. Teo kaçınılmaz teslimiyeti beklerken yorgun bir gülümsemeyi sakladı. Cristobal'ın çok az seçeneği vardı ve ikisi de bunu biliyordu.

Öte yandan Sabeen...

Onun muhteşem koyu bal rengi teni kadar belirgin olan sessiz gururu, onun şartlarını kabul etmesini engelleyebilirdi. Böyle bir durumda, elinde başka kartlar da vardı. Ama bu mücadeleyi neredeyse dört gözle bekliyor olsa da, onun kolayca teslim olmasını da istiyordu.

Sabeen'in zaten heybetli duruşunun, sonunda gözlerini onun gözlerine dikmesiyle daha da dikleştiğini gördü. Beklediği savaş gelmişti. Savuştur ve saldır. Onun kin dolu "*Bu ne cüret!*" ve "*Bunu pişman olacaksın*" ifadeleri, o akşam saray terasında gösterdiği küçümseme bakışı kadar keskindi.

Kasık ısınması, o bunu kemerli bir "*kabul et ya da bırak*" kaşıyla karşıladı.

Kadın, çok hafif bir baş sallamayla teslim oldu, yanakları hafifçe kızardı ve o akşamla ilgili kendi anılarını ele verdi.

İkisine de beklentilerini açıkladı, konuşmasını bitirmesini beklemeden bakışları tekrar ona döndü.

Göz kapaklarının, sanki ondan gerçek ifadesini saklamak istercesine düşmesini, narin burun deliklerinin hafifçe titremesini ve sarsılmaz bakışları, hızlı ama boğuk bir "*Kabul ediyorum*" ile sona erdi. Sonra akıcı bir hareketle ayağa kalktı.

Yanık turuncu rengi, onun her santimetresine mükemmel bir şekilde yapışmıştı. İnce, esnek uyluklarını okşayan elleri, zarafetin özünü yansıtıyordu. zarafetin özüydü.

Teo'nun karnı yeniden gerildi. Tam da Bu küçük profesyonel fırtına sona ermişti. *Artık bunu* arkasındaki aynaya bırakma zamanıydı.

Bu küçük profesyonel fırtına sona ermişti. Artık onu geride bırakma zamanıydı.

Playboy'u ortaya çıkarma zamanı.

Ergenlik döneminin ortalarından beri onun yaşam kaynağı olan karakterin rahat kabuğuna kendini kaptırdı. Bir parçası, evet, karşı cinsten insanların ilgisinden hoşlandığını özgürce kabul ediyordu. tüm kadınları annesinin hak ettiği gibi aynı kefeye koymaktan uzak, onlar ruhundaki derin boşluğun çözümüydü.

En büyük ağabeyi ruh ikizini bulmadan önceki Azar gibi değildi. ruh ikizini bulmadan önceki Azar gibi değildi. Tek bir kadının hatası yüzünden *tüm* kadınları hor görmüyordu.

En önemlisi aşağılık bir manipölatör çıkmışsa ne olmuştu ki? Annesi ile olan sorunlarını kendi lehine kullanmıştı. Diğerlerinin travma aktarımı bahanesiyle kaçındıkları yerde teselli aramıştı. Ve bu çok işe yaramıştı. *Öyle değil miydi?*

Kardeşinin düğününden bu yana kısa görüşmelerinde ona veba gibi davranarak onun cazibesine direnen, onun bakışlarının çok fazla kez onun ince vücuduna *kaymış olduğunu* ve Cristobal'ın hala ona karşı dirençli olduğunu

kardeşinin düğününden bu yana kısa görüşmelerinde ona veba gibi davranarak onun cazibesine direndiğini kanıtlamıştı; bakışları, profesyonelce olmayan bir şekilde, onun ince vücuduna çok fazla kaymıştı; ve Cristobal hala odadaydı, Teo'nun istemediği çekiciliğinin ortaya çıkmasını izliyordu, diğer adama keskin bir bakış attı.

"Hâlâ buradasın, o halde sen de var mısın?"

Cristobal ayağa kalkmaya çalışırken, acınası bir meydan okuma ile çift çenesini öne çıkardı. "Başka yolu yoksa, dediğin gibi ben de varım."

Teo kapıyı işaret etti. "O zaman işe koyulsan iyi olmaz mı?" Cristobal çıkarken sesindeki sertliği engelleyemedi, parmakları masayı tambur gibi vuruyordu.

Sabeen, ona karşı aşağılayıcı bir şekilde kolayca soğuduğunu kanıtlayarak, 15 santimlik topuklu ayakkabılarla uzaklaşırken omzunun üzerinden, "Ben de devam edeyim, olur mu? Altı hafta sonra görüşürüz." dedi.

Karnında yeni bir öfke kıvılcımı çaktı. *Bunu ona yapan oydu. Her. Tek. Kez.* "Bir şeyi unutmuyor musun?"

Kadın donakaldı, sonra podyumda binlerce kez gördüğü, ama yine de kanını damarlarında hızla dolaştıran bir pirouette yaptı.

Küçük bir kırışıklık, zarif kaşlarından hemen önce düzgün alnını ikiye böldü. "Sanmıyorum."

"Fashion America Gala iki gün sonra. Benimle geliyorsun."

Kaşlarını çatması yerini hoşnutsuzluğa bıraktı. "Cristobal Cristobal, senin onayınla House of Domene'yi temsil etmeyecek miydi?"

Sesinde kınama mı vardı? O bunu kabul etmedi. "Milano'ya gitmeyi planlıyordum, ama senin antikaların beni buraya getirdiğine göre, katılacağım. Cristobal yerine seninle birlikte. Bununla bir sorunun mu var?"

"Peki ya benim kendi planlarım varsa?" diye karşılık verdi.

Gerilim arttı, o planların ne olabileceğine dair hoş olmayan bir analiz, ona saldırıyordu. Ne sorunu vardı bu adamın? "İptal et. Ve daha fazla itiraz etmeden önce, ne kazanacağını

kazanacağını ya da kaybedeceğini unutma." Kendine acımasız bir gülümseme izin verdi ve bu, kadının

hafifçe kaskatı kesilmesine neden oldu. "Yaratıcı direktörüm olarak kalıcı bir yer edinmenin sadece bir koleksiyon hazırlamaktan ibaret olmadığını hatırlatmama gerek var mı? Aynı zamanda marka için bir takım oyuncusu olmakla da ilgili olduğunu?"

Tehdit, onun tam da istediği gibi ikisinin arasında asılı kaldı. Mükemmel tasarımlar yaratma tutkusu onun itici gücü olabilir, ama o aynı zamanda bir iş adamıydı. Ne pahasına olursa olsun kazanmaya kararlı, ama özellikle bu hayati öneme sahip bir sonraki proje için. Hak ettiği saygıyı ve Domene aile ağacındaki yerini kazanma şansı.

Birkaç saniye süren gergin ve sessiz bir düşünmeden sonra, başını salladı. "Katılacağım. İsrar ediyorsan."

"İsrar etmem gerekmemeliydi. Bu senin işin, o yüzden orada olmanı bekliyorum."

Dudaklarını büzdü ve Teo, bu öfke gösterisinin onu ne kadar memnun ettiğine şaşırdı. *Tanrım*, öfkeyle dolduğunda muhteşem olurdu. Tabii ki, yakın zamanda ya da hiçbir zaman onda bu duyguyu uyandırmayı planlamıyordu.

Terasta neredeyse kontrolünü tamamen kaybetmiş olduğu o an bir istisnaydı. *Bir daha asla tekrarlanmayacaktı.*

Mevcut kadınların zihinsel listesini tekrar heyecanla gözden geçirdi ve ilgisini çeken tek bir isim bile bulamayınca hoşnutsuz bir nefes aldı.

"Kulağa sinir bozucu bir klişe gibi geleceğini biliyorum, ama bunu son dakikada bana söylediğin için, umarım yarın bana ihtiyacın olmaz. Giyecek hiçbir şeyim olmadığı için bir şeyler aramam gerekecek."

Bu da onu tuhaf bir şekilde memnun etti. Gerçekten kafasını muayene ettirmesi gerekiyordu. "Arayıp bulmana gerek yok."

"Ne?"

Koltuğuna daha da derin bir şekilde çöktü, gözleri profesyonelce, kendine güvendi, bir kez daha onu süzdü. Artık bu fikir kafasına yerleşmişti, onun üzerinde, üzerinde çalıştığı son eşsiz tasarımını görmek için sabırsızlanıyordu.
"Milano'dan bir şey gönderteceğim. Sabah sana bir araba göndereceğim. O zaman deneyebilirsin."

* * *

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Bu kısa ve kararlı bir görüşme olacaktı.
Teodor Domene ile görüş. Aylardır ertelediği ve korktuğu kesin ultimatomu ilet. Ayrıl.
Bunun yerine, bir saatten fazla bir süredir onunla bir odada kilitli kalmıştı. Onu solumaya zorlanmıştı. Onun çok seksi ağzından çıkan her hecede damlayan o zengin, boğuk, şehvetli sesi dinlemeye zorlanmıştı. Kendine onu birkaç kez bakmaya izin vermişti çünkü daha fazlası dengesi için ciddi bir risk oluşturmuydu. O enfes, zihnini parçalayan öpücüğü yeniden yaşadı. Başarısız olduğunda kendini sertçe azarladı.

başaramadığında kendini sertçe azarlamak.

Kendini toparlamak için her iki erkeği de görmezden gelmiş, *"iki haftada bir"* ve *"temas"* gibi kelimeleri yakalamış, sonra onu görmezden gelmesinin sadece onun dikkatini çektiğini, dar gözlerinde açıkça görünen bir soruyu fark edince pişman olmuştu.

gözlerle baktı. Neye evet dediğini tam olarak bilmeden aptalca başını sallayıp *evet* demişti.

Karnı şimdi ağrıyordu ve acı içinde adımlarını ölçerek kapıya doğru yürüyordu. Emeklilik partisi gecesinde ilk tanıştıklarından beri yaşadığı içler acısı zayıflık, ateşli bir tartışmaya yol açmıştı. Bu tepki, öfke ve çaresizlik hissi uyandırmış ve kapı kolunu çok sert çekmesine neden olmuştu. ve onun, kendisinin daha da bozulan soğukkanlılığını görme riskini göze aldı.

Lanet olsun!

Kapıyı arkasında kapatıp duvara yaslandı ve derin bir nefes aldı. Onun kendisine bunu yapmasından nefret ediyordu. Onun onu etkileme şekli çok kolaydı. Onu dehşete düşüren ve onun gözlerinde volkanik bir parıltı uyandıran o terk edilmiş öpücük gibi gözlerinde bir volkanik parıltı uyandırmış ve onu *daha da ateşli hale* getirmişti!

Onu kurtaran tek şey, zor kazanılmış soğukkanlılığının çoğu zaman işe yaradığı ve onun yanında ne kadar acı çektiğini onun fark etmemesini ummaktan başka bir seçeneği yoktu. Ondan nefret ediyordu Yemin ettiği tek kişisel alanını, onun farkında olmadan yok etmesi.

Ama bu iyi bir şeydi, kendini düzelterip nefes verirken kendine böyle söyledi. Çünkü, duygusal bedeli ve yıkımıyla, Teodor Domene gibi erkeklerin -dünyayı ve içindeki her şeyi kendilerine ait olduğuna inananların- sadece avlarına saldırıp onları yutmak için zayıflık kokusu almaya ihtiyaçları olduğunu keşfetmişti.

Ve o kimsenin avı değildi. Artık değildi.

Nathan Gray'den sonra değil.

Bu ismi düşünmek bile boğazına asit gibi batıyordu. Sabeen dişlerini sıkı ve nefes aldı. Sonra acımasızca kendini önündeki sorunlara odaklanmaya zorladı.

Kısa bir süre önce kendine itiraf ettiği ve hala mücadele ettiği gerçek.

O, cazibesini kaybetmişti.

Yönetici asansörünün kapısı tamamen kapanana kadar bekledi, sonra bir kez daha beyni çılgınca dönen kelimeleri yutkunarak çöktü.

Yaratıcılığı onu korkutucu bir şekilde terk etmişti.

Cartana'nın yeni kraliçesi Eden Domene'nin güvenini artıran desteği ve dostluğuna rağmen. Sabeen'in Teodor'un yönlendirmeleriyle hazırladığı muhteşem

taç giyme töreni ve düğün çeyizine rağmen. Bu başarıların ardından Vogue dergisinde kendisine ayrılan çok sayfalık yayına rağmen.

Hatta Teodor ile birlikte kraliyet düğününe katılmış ve istediğinden daha fazla medyanın merceği altında kalmış olmasına rağmen.

Çünkü ne yazık ki, bu yorumlar alaycı nitelikteydi ve onun değerini sadece tanıdıklarıyla değil, mesleki değerleriyle ölçüyorlardı. Ve her zamanki gibi, geçmişteki ilişkilerinin kokusu Nathan Gray onu takip etmiş, tüm bu zorlu çalışmayı tek bir müstehcen, skandal ve *küçümseyici* sözle özetlemişti.

Tanrı aşkına, mide bulandırıcı köşe yazılarında onun adını kullanmayı bile bırakmışlardı.

Kötü şöhretli Nathan Gray'in eski sevgilisinin yeni koleksiyonu

fiyasko oldu! Gray'in eski sevgilisi Domene X'ten kovulma

tehlikesiyle karşı karşıya!

Ama hepsinden çok daha yıkıcı olanı:

Süper Modelden Süper Metresine, Süper Hiçbir Şeye!

Düğün koleksiyonunu yaratmanın coşkusu ve olumsuz basının umutsuzluğuna rağmen, Sabeen şu anki durumunu durumunu iki şeye bağladı. Keder. Ve o *öpücük*.

Her ikisi de onu Fas'ın Essaouira kentinin dışındaki tepede bulunan sevgili uzak eve kaçmasına neden olmuştu. Büyükannesinin tüm varlığıyla sevdiği ve Sabeen'e, düğünden kısa bir süre sonra öldüğünde miras bırakmıştı. Yaralarını sardığı ve bir sonraki projesine başlamak için kendini toparladığını düşündüğü bir sığınak.

Ancak başarısızlık üstüne başarısızlık yaşadı.

Asansör kapısı açılıp onu dışarı attığında, dilini damağına bastırdı ve gözlerinin arkasındaki baskıya karşı hızla gözlerini kırptı.

Teodor'un eşsiz Domene gri gözlerindeki çelik gibi uyarı çok netti. Bir başarısızlık daha ve o gerçekten *süper* bir *hiç* olacaktı.

Ama... büyükannesinin hayati desteğinden mahrum bıraktığı için gökyüzüne küfür etmek istese de, Sabeen onu sevdiğini ve desteklediğini biliyordu. Çoğunlukla.

Ama sen de onu hayal kırıklığına uğrattın...

O acı verici düşüncüyü kafasından uzaklaştırdı ve diğer sorununun çıplak gerçeğine kendini tamamen açtı.

Unutamadığı öpücük. Onu tüketen, muhtemelen yaratıcılığını zedeleyen öpücük.

Ve yine de... fırsatı varken uzaklaşmayı seçmemişti. Bunun yerine Teo Domene'nin meydan okumasını kabul etmişti. Çünkü o ve House of Domene, bir daha asla karşısına çıkmayacak bir fırsattı ve bu fırsatı kaçırmak delilik olurdu.

Tek neden bu mu?

Güneş ışığı ve Manhattan'ın elektrikli canlılığına adım atarak Güneş ışığına ve Manhattan'ın elektrikli enerjisine adım attığında, çantasından güneş gözlüklerini çıkardı, taktı ve derin bir nefes aldı.

Bu durumun daha fazla devam etmesine asla izin vermeyecekti.

Jida onun bu durumdan utanç duyardı. Büyükannesi , güvenini sarsan bu olayın arkasında *bir erkek* olduğunu ima eden en ufak bir ipucunda bile defalarca tsk tsk diye ses çıkarırdı. Ama o, Nathan'dan sonra ciddi duygusal yaralar aldığını fark edecek kadar da kör değildi.

O...

Hayır. Yeter.

Ona yeterince kalp kırıklığı yaşatmıştı. Bir taksi çağırır önünde hevesle durduğunda en ufak bir zaferi bile kabul etti.

O, heyecanlandığında her zaman sakinleşince düzelen boğuk sesini görmezden geldi ve Greenwich Village'daki adresini verdi.

Son altı ayı - ya da Nathan'ı da sayarsa iki yılı - bir felaketten, uzaktan da olsa kurtarılabilir bir şeye dönüştürmek için altı haftası vardı. Hayır. Sadece *kurtarılabilir* değil.

Büyük bir başarıya.

Geçmişte yaptığı tüm yanlışları bir kez ve sonsuza kadar düzeltecek bir başarı.

Daha da iyisi, Teodor Domene'nin onun heyecan verici varlığından uzak altı hafta olacaktı. Onu gördüğü anda karnında milyonlarca kelebek uçuştüğundan kurtulacaktı.

En iyisi de, başka bir yıkıcı derecede yakışıklı, duygusal olarak iflas etmiş bir playboyun büyüüne kapılmamak için sürekli tetikte olmak zorunda kalmayacaktı.

duygularını bir odun parçalayıcısına atıp, arkalarına yaslanıp şampanya kadehlerini kaldırarak onun kanamasını izleyecek başka bir yıkıcı derecede yakışıklı, duygusal olarak iflas etmiş playboyun büyü

Tarih, büyükannesi, büyükbabası, annesinin babası hakkındaki kargaşası ve ardından Nathan arac

büyükbabası, annesinin babası yüzünden yaşadığı kargaşa, sonra da Nathan aracılığıyla kendisi için yeterince tekrarlanmıştı. Karma, kaynayan bir volkana atlayıp

kaynayan bir volkanın içine atlayabilirdi.

El-Maleh lanetini bozacaktı. Hayatının her köşesini geri alacaktı.

Bunu yapmadan önce tek yapması gereken Teodor Domene ile galayı atlatmaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

BİR SAATLİK ELBİSE PROVASI.

Geçmişte sayısız kez yaptığı bir şeydi ama artık çok az sayıda kişiye ayrılmıştı.

Öyleyse neden saat sekize gelmeden dördüncü espressosunu içiyordu?

İşler yolunda gitmezse Domene X'i kapatma olasılığını çoktan kabullenmişti.

Evet, *ama başarısızlık yine de başarısızlıktır. Ve bu günlerde annenin alaycı bakışları seni etkiliyor olsa da, babanın görüşlerine karşı hala bağışık değilsin. Değil mi?*

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, kapı zili babasının Azar'ın düğününde söylediği sözleri hatırlamasını kesintiye uğrattığında utanarak minnettar oldu.

Teo bunu itiraf etmekten nefret ediyordu, ama Valenti ve kendisinin annelerinin dikkat çekme çabalarına maruz kalma durumuna karşı duydukları ilgisizlik ve kayıtsızlıktan daha çok

daha çok, babasının üçüncü oğluyla iletişim kurmaktansa, sağlığının kötüleşmesinin sonuçlarıyla yüzleşmeyi tercih ettiğini duymak

babasının üçüncü oğluyla etkileşim kurmaktansa sağlıksızlığının sonuçlarıyla yüzleşmeyi tercih ettiğini duymak, *Teo*'yu hem kızdırdı hem de öfkелendirdi.

Teo'yu kızdırdı ve öfkелendirdi.

Ve başka hiçbir şey yapmasa bile, yaşlı adamın bu sözlerini geri almasını sağlayacaktı.

Fincanını, tertemiz mermer konsolun üzerine pek de nazik olmayan bir şekilde

konsolun üzerine sertçe bıraktı, midesindeki düğümleri görmezden gelerek kapıdan uşakları uzaklaştırdı.

Bugün bir saat. Yarın gece bir avuç.

Sonra hayatının en önemli projesine çalışmak için özgür olacaktı.

Dişlerini sıkarak kapıyı açtı ve heykel gibi güzelliğin başını geriye doğru kaldırmasına neden oldu. Ve işte böylece, başka bir düğüm daha ortaya çıktı.

Bir parçası, Sabeen'in bir cadı olup olmadığını merak ediyordu. Eğer Şeytan tarafından onu eziyet etmek için gönderilmişti. Çünkü elbette kendisi dışında hiç kimse, bu saatte bu kadar bu saatte bu kadar zahmetsizce mükemmel görünmeye hakkı yoktu, saçları yine düzgünce toplanmış, en ufak bir makyajla her kusursuz cildinin her santimini vurgulayan en ufak bir makyaj izi. Krem rengi, uyluklarını sımsıkı saran, etek kısmı açık jersey elbisesine en ufak bir bakış attı. "Geç kaldın," diye tersledi.

"Gecikmedim," diye cevapladı kadın, sanki gün doğarken durgun bir gölü izler gibi sakin bir sükunetle. "Aslında bir dakika erken geldim."

Erken gelmenin zamanında gelmek anlamına geldiği şeklindeki basmakalıp cevabı söylemek istedi ama kendini durdurdu. Yine kendini yansıtıyordu.

Oysa hissettiklerinin çoğunun onun suçu olmadığını biliyordu.

Yoksa öyle miydi?

Bunu başarabilen tek kişi, ailesi dışında o değil miydi? Geçen yıl yatağını süsleyen

ancak bu yaratıkla geçirdiği üç dakikalık zevk —her ne kadar yoğun ve heyecan verici olsa da

—bilincinde kalıcı bir yer edinmiş, onu silmek için gösterdiği tüm çabaları boşa çıkarmıştı.

"Kahve?" diye sordu, omzunun üzerinden bakarak oturma odasına geri döndü. Sonra kız başını sallayınca yine hoşnutsuzluk hissetti. Ne sorunu vardı onun?

"Hayır, teşekkürler. Bugün bir fincan içtim. Daha fazla içersem... " Alnında hafif bir kırıskılık belirdi. "Ben iyiyim, teşekkürler."

Kadından daha ayrıntılı bilgi isteme dürtüsünü bastırdı. Bu durumun Bu konuyu gündeme getirmesi bile son derece sinir bozucuydu. O, kadınlara düşüncelerini asla sormazdı. Hayatının çok erken dönemlerinde, pahalıya mal olan bir dersle, bu yolun onu yok etmeye hazır mayınlarla dolu olduğunu öğrenmişti.

Annesi, en ufak bir tetiklemeyle bile acımasız bir tirada başlar, her türlü hayal kırıklığının,

tiksinti ve öfkesinin kaynağını ortaya koymak için en ufak bir teşvik yeterdi. Cartana'nın kralı olan eski kralın ikiz oğullarının birkaç hafta geç doğarak onu Cartana Kraliçesi olmak için can attığı pozisyondan mahrum bıraktıklarını anlatırdı. On yıllar sonra bile, bu küçük hakaret için duyduğu yoğun kin hala aynı şekilde yanıyordu.

Bazen Teo, ikiz kardeşi gibi olmak isterdi: mesafeli, sakın, hakaretler ve abartılı suçlamalar geniş omuzlarından seken omuzlarından seken, sessiz ama kaygı dolu bir hayat süren kardeşi gibi olmayı diledi. Bir noktada Valenti, annelerinin davranışının, tek başına iki oğlunu yetiştirememesinden kaynaklandığını ancak Teo bu görüşü beş dakika boyunca tolere edebilmişti. Annesi sevgi dolu biriydi. Ne yazık ki bu sevgi sadece güç, tanınma ve maddi şeyleri kapsıyordu.

Asla onu ya da kardeşini değil.

"Gel," diye emretti, ses tonunun playboylara yakışmayacak kadar ciddi olduğunun farkındaydı. "Hadi şunu bitirelim," diye zar zor kendini tuttu ve penthouse'unun koridoruna doğru yöneldi.

Topukları arkasında hızlıca tıklıyordu, omuzları, sırtında onun dikkatli bakışlarını hissederek karıncalanıyordu, belki de onun ruh hali karşısında şaşkınlık duyuyordu.

"İkimiz de aynıyız," diye acı bir şekilde düşündü.

Odanın kapılarını açarak, odanın ortasına yerleştirilmiş, odanın ortasında duran mankeni doğru büyük adımlarla yürüdü. Manken, kıyafet giydirilmiş mankeni doğru büyük adımlarla yürüdü.

Eleştirel bakışıyla kusurları aradı ve mükemmelliği bir şahesere dönüştürmenin yollarını aradı.

Kariyeri boyunca defalarca imkansızı başardığı için . Bu, ona sonsuz övgüler, fanatik hayranlar ve altı ömür boyu harcayamayacağı kadar milyarlar kazandırmıştı.

Yavaş ve derin bir nefes verdi, çalkantılı duyuları *nihayet* sakinleşti, ilk ve tek aşkını besleyen zonklayan nabız yerine oturdu.

Bazı insanlar, hayattaki rollerinin ne olduğu, doğru yolda olup olmadıkları konusunda saçlarını yolarak tartışıyorlardı. İlk kez parmaklarının arasına bir parça ipek kaydırıldığında parmaklarının arasına kaydırıldığı andan itibaren bunun kendisi için yaratılmış bir şey olduğunu biliyordu.

kardeşleriyle birlikte geçirdiği kısa süreli askerlik hizmeti, aralarındaki derin bağın sağlamlaştığı ve ikizinin özel operasyonlara katıldığı dönem bile yolunu değiştirmeye ikna etmemişti.

Aşağılama, alay, düpedüz alaycılık onu caydırmamıştı. Bu günlerde son gülen oydu. Kendi annesi bile, , onun için özel tasarım elbiseler yaratması için yalvardı. Teo, elbette onun duyamayacağı bir yerde, bu elbiselerle övünürdü, çünkü Tanrı korusun, sözcükler ağzından çıkmasın.

Ve ruh haline bağlı olarak, ya ona hiçbir şey vermeden hiçbir şey vermeden ya da ona bir şeyler atarak gönderirdi. Alaycı bir gülümsemeyi bastırdı.

Evet, bazılarının onu saygısız bir olduğunu düşüneceklerini biliyordu. Otuz beş yıllık hayatında bundan çok daha fazla olumsuz sıfat kazanmıştı. Hatta, son zamanlarda bunları birer kupa gibi topluyordu.

"Bunu mu yapıyoruz?"

Gerildi, sonra kendini rahatlamaya zorladı, kendini şimdiki ana çekmeye zorladı. "Elbette, ama senin..."

Dönüp, geldiği sargı elbisesini çoktan çıkardığını görünce sözleri kesildi.

Dulce cielo.

Çenesini sıkarak ağzının açılmasını engelledi. Ve evet, hayatında ilk kez, kaba bir okul çocuğu gibi güzel bir kadına bakmaktan kaçınacak gücü arzuladı. Ama dünya sona eriyor olsa bile kendini durduramazdı. Çünkü çoğu bikiniden daha fazla kısmı örten iç çamaşırlarıyla bile Sabeen muhteşemdi.

Sakin, soğukkanlı ve ondan o kadar etkilenmemişti ki onun her bir köşesini karıştırmak istedi. Onun bu büyüden çıkmasını izlemek, kendini bulduğu bu büyüden çıkarmak ve ona onunla dalga geçilmeyeceğini öğretmek için.

Sabeen, çikolata rengi bir Fransız külotu giymiş, soyunmayı bitirirken, onu konuşamaz hale getiren bu nefret dolu, tuhaf dil tutulmasını atmak istedi. Külot, balconette sütyen ve şık topuklu ayakkabılar, giysileri koluna atılmış, bir kaşını kaldırmış, onun kendini toparlamasını bekliyordu.

"Beni nerede istiyorsun?" diye mırıldandı.

Tanrım. Profesyonel kalmaya çalışan bir erkek ve bir kadın arasında bazı kelimelerin yasak olduğunu düşünmekle tamamen çizgiyi aşmış mıydı? Sadece akıl sağlığı için mi?

"Sence nereye?" diye karşılık verdi ve sonra neredeyse içinden güldü. Bu gidişle, bir saat geçmeden çocukça alaylara ve saç çekmelere başlayacaklardı.

Onu görmezden gelerek en yakın koltuğa gitti, elbisesini üzerine bıraktı, sonra mankenin arkasındaki terzinin platformunu gördükten sonra sakın bir şekilde üzerine çıktı ve sadece... bekledi.

Teo, manken üzerindeki giysiyi çıkarırken parmaklarındaki hafif titremeyi görmezden geldi. Bunun yerine, kadının elinde tuttuğu şeye odaklandığını izledi. Gerilmiş krep ve ipek karışımı kumaş onun tam istediği özelliklere göre üretilmişti, onlarca kombinasyonu inceledikten sonra buna karar vermişti. Ve onun hayal ettiği gibi, kumaşın düşüşü, dokusu ve dokusu giysiyi inanılmaz derecede özel hale getiriyordu.

"Arkanı dön," diye talimat verdi.

O döndüğünde, baştan aşağı incelemenin hangi düzeltmelerin gerekli olduğunu değerlendirmek için olduğunu kendine telkin etti, ancak belindeki dramatik kıvrıma, kalçalarının kıvrımlarına, cildinin muhteşem dokusuna ve tabii ki kusursuz

belindeki dramatik kıvrıma, kalçalarının genişliğine, cildinin muhteşem dokusuna ve tabii ki kusursuz, sonsuz bacaklarına çok uzun süre bakınca.

Çenesini sıktı ve derin bir nefes aldı. Kontrolünü yeniden ele geçirdi , yarattığı eseri kadının başına geçirdi, fermuarı dikkatlice kapattı, sonra kadının etrafında dolaşarak elbisenin her santimini inceledi. "Dön," diye bir kez daha emretti ve aynalı duvarları işaret etti.

Odanın üç tarafını çevreleyen aynada ilk kez kendini gördüğünde gözlerinin büyüdüğünü izlerken gurur damarlarında dolaşıyordu.

"Bu..." Nefesini içine çekti, pozunu değiştirip farklı bir görünüm elde etmek için çabalarken, sakinliği tatmin edici bir şekilde bozuldu.

"Sorun yok," dedi. "Sen bana övgüler yağdırmak için mükemmel kelimeleri bulana kadar bekleyeceğim."

Kızın hayranlık dolu ifadesi değişmedi. ve göğsüne yükseldi. Bu his, tahammül edilemeyecek kadar sıcak ve *ihhtiyaç duyulan bir* histi. Bu yüzden acımasız ayaklarıyla onu ezdi.

"İnanılmaz," dedi sonunda, boğuk sesiyle.
Samimi.

Ve orada, duyularına yapılan acımasız saldırıyı durdurmak için her şeyi tekrar sıkıca kavradı. O sesin başka birine ait olmasını dilemekten kendini alıkoymak için. *Babası gibi...*

Tanrım, bu da neydi böyle?

"Tam olarak değil," diye itiraz etti. "Bu elbise daha kısa biri için tasarlandığından

daha kısa biri için tasarlandığından, etek ucu ve kollar kısaltılmalıdır."

Eskizlerini ve fikirlerini içeren tablete doğru büyük adımlarla yürüdü, gerekli notları hızlıca aldı ve New York'taki üç asistanına gönderdi.

Sonra geri döndü, etrafında üç tur daha dolaşarak, tatmin olana kadar daha fazla ayarlamalar yaptı.

Başını kaldırıp kadının yüzündeki tuhaf ifadeyi fark etti, kadın bu ifadeyi hemen gizlemeye çalıştı. "Bir sorun mu var?"

"Bunu kimin için yaptın?"

Yanaklarını kaplayan renkten, ona bunu sormayı planlamadığını bunu sormayı planlamadığını anladı. Bir an sonra zarif elini bir kez sallayarak bunu doğruladı. "Aslında, boş ver. Önemli değil." önemli değil."

"Emin misin?"

Gözlerini kırptı, muhtemelen sesindeki sertlikten dolayı, ki bu ses tonu, hedefine ulaşana kadar yaptığı her şeyin çok önemli olduğunu bilmesinden kaynaklanıyordu. Tek bir hata bile yapma lüksü yoktu. tek bir hata bile yapmaya tahammülü yoktu.

"Bu, gelecek koleksiyonunun bir parçası mı?" dedi kadın, yapmacık bir sessizliğin ardından.

Gözlerini kısarak ona baktı. "Benim yaratımlarımı önceden asla açıklamadığımı bildiğin için bunu sormaman gerekirdi."

Yine bir şey onun soğukkanlılığını bozdu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, o şeyi kazıp ortaya çıkarmak, gün ışığına çıkarmak istiyordu. Onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu görmek istiyordu.

Onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu görmek istiyordu.

Onu ya da herhangi bir kadını neyin harekete geçirdiğini bilmek zorunda değildi. Tek ihtiyacı, ihtiyaç duyduğunda seks, sonra da duygular uzaklaşmak. Uzun zaman önce, aramanın

başka yerlerdeki teselli sadece hayal kırıklığı ve annesinin arzuladığı aynı anlayışsız taleplerle karşı karşıya kalıyordu. Duygusal olmayan alanlarda kalmak ona çok yakışıyordu.

"Kollarını kaldır," diye talimat verdi.

İnce kolları tam omuz hizasına kadar yükseldi ve dökümlü kolların nasıl düştüğünü gösterdi. Memnuniyetle başını salladı ve elini uzattı. "Etrafta dolaş, hareket halinde nasıl görüldüğünü göster."

Kız onun elini tuttu, aşağı indi, sonra parmaklarını aşağılayıcı bir aceleyle çekti ve modellik yıllarında milyonları

Teo, hayatı buna bağlı olsa bile, onun yürüyüşünün neden bu kadar büyüleyici olduğunu tam olarak belirleyemezdi. Tek bildiği, damarlarında akan yaratıcılık tutkusu gibi, onun da soyut bir yeteneği olduğuydu.

Keşke çoğu erkeğin beynini karıştırmayı başaramasaydı.

Nathan Gray gibi erkeklerin.

Skandallarla dolu fotoğrafçının adı, zaten çalkantılı olan duyularında bir şimşek çaktı.

Kadın donakaldı. "Bir sorun mu var?"

"Elbiseyle ilgili bir sorun yok," dedi yavaşça.

"Bu benim bir sorunum olduğu anlamına mı geliyor?" diye ısrar etti, soğuk sesi buz gibi bir tona dönüştü.

Evet. Gray gibi bir ahmakta ne buldun ki?

"Bugünlük bu kadar yeter, Sabeen. Elbiseni çıkar," dedi kısa bir şekilde, kıskançlığa benzeyen tuhaf bir duygu hissederek.

Kız bir süre hareketsiz kaldı, sonra onu çözmek için parmaklarını kaşındıran aynı uzak sakinlikle ona doğru sallandı. O öpücüğü yeniden canlandırmak, onu çok sık saldırıya uğradığı çaresiz şekilde erimesini hissetmek için. Takdire şayan irade gücüyle direndi.

Kız ona ulaştı ve dönerek, sessizce fermuarını indirmesini işaret etti.

O bunu yapar yapmaz, elbisesini çıkardı, ona uzattı ve sonra muhteşem bir özgüvenle ve tamamen bilinçsizce bilinçsiz bir şekilde elbisesini bıraktığı yere geri döndü.

Teo, libidosunun patlamasını zar zor engelledi, ve onu sessizce evinin önüne kadar yürürken tamamen utandırdı.

kapı. Gala için ayrılmadan önce hazırlık yapması için ertesi akşam geri dönmesini söylediğinde, burnu havada bir şekilde dışarı çıkmasını izledi.

Ve düşüncelerinde çok fazla yer kaplayan kadının ayrılışından sonra almak zorunda kaldığı soğuk duş altında titrediğinde , buna değdi. Sabeen'in etrafında kontrolünü kaybetmemek çok önemliydi. Çünkü hiçbir şey planlarını bozamazdı.

Hiçbir şey.

* * *

Sabeen, göz açıp kapayıncaya kadar Central Park Tower'ın önüne geri dönmüştü. Yukarı bakmaya zahmet etmedi.

Teo'nun kasırga gibi varlığına tekrar atılmak üzereyken, kendini şu anda hissettiğinden daha baş döndürücü hale getirmek akıllıca bir seçim değildi.

Ama o, stratosferik hissi çok net bir şekilde farkındaydı.

Teodor Domene ile uğraşırken, bu gerçek,

Dünyanın en hızlı asansörüne adım attığında ve midesini altüst eden bir hızla Domene'nin evine çıktığında bu gerçeği anladı.

Tabii ki New York'un en ikonik binasında yaşıyordu.

Keşke zamanında gelme konusunda bu kadar kesin olmasaydı, modaya uygun geç kalma kuralını keyifle uygulayanları nefret etmeseydi. Ama içinden içinden yüzünü buruşturdu, ne on beş saniye ne de on beş dakika onun paramparça olan sinirlerini yatıştırabilirdi.

Dün yaptığı davranışa hala inanamıyordu, bir zamanlar olduğu süper model gibi onun önünde kıyafetlerini fırlatmıştı. Kapıyı kötü bir ruh haliyle açarak kendi pervasızlığını tetikleyenin onun suçu olduğunu kendine söylemek, günün geri kalanında heyecanını durdurmamış, dün gece de uykusuz kalmasına engel olmamıştı.

Ve onu tekrar görmek istediğini fısıldayan ses , belki de öpüştükten sonra olduğu gibi vahşi bir parıltı sergilemek istediğini fısıldayan ses onu yine rahatsız etti. Bu ses, hiç yardımcı olmadığı için kısa bir iskeleden uzun bir yürüyüşe çıkabilirdi.

Prova sonrasında ona dokunabilecek mesafede kalmış, onu içine çekmiş, deniz esintisi ve dumanın baş döndürücü kokusunun tadını çıkarmıştı. Sıkıca kilitletiği paslı kasa çatlamış, kaçmak için bir parça

kırılmış ve bir parça arzusun kaçmasına izin vermişti. O öpücüğü binlerce kez yeniden yaşarken onu utandırıyordu.

Evet, şimdi acı çekmeyi hak ediyordu, hatırladığı utançla kaynıyordu. Vücudunun Teodor'a verdiği tepkiyle acı çekiyordu.

Gizlenmemiş erkeklik. Belki de huzur ve ilhamını yeniden kazanmak için geçmesi gereken kontrol ve hakimiyet testi buydu? Büyükannesine verdiği, hiçbir erkeğin bağımsızlığını ve geleceğini ele geçirmesine izin vermeyeceğine dair sözünü tutmak için?

Hiç görmediği kadar nefes kesici bir konağın çift kapısı açıldığında, özenle giyinmiş bir uşak nazikçe selam vererek başını sallarken, o ateşli bir dua ediyordu.

"Bayan El-Maleh, hoş geldiniz." Teodor'un dün yanında olduğu için pek fark etmediği muhteşem oturma odasına onu davet etti. "Prens, çalışma odasında bir telefon görüşmesini bitirmek üzere. Birazdan sizinle ilgilenecek."

Hayır, Teo'nun kendisi selamlamamış olmasına hiç de üzülmemişti.

"Teşekkür ederim."

"Size bir şey ikram edebilir miyim?"

Gülümsemeyi zorlayarak başını salladı. "Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim."

Orta yaşlı uşak ona uzun uzun baktı, ama o buna alışmıştı ve etrafına bakarak bunu önemsemedi.

Fiziksel özellikleri söz konusu olduğunda, güneşin altında her türlü ifadeye maruz kalmıştı.

Kızlık ve kadınlık arasındaki zorlu eşiği aşmadan çok önce, *tanrıçadan cadiya, melekten Jezebel'e* kadar her türlü sıfatla anılmıştı. Kalın bir deri, nihayetinde hassas kalbini korumamış olsa da, başkalarının tepkilerine karşı daha iyi bir soğukkanlılık ve duruş sergilemeyi öğrenmişti daha iyi bir sakinlik ve duruş sergilemeyi öğrenmişti.

Bu yüzden, etrafında dolaşan uşakları görmezden geldi ve dokunmak ve rahatlamak için cennetteymiş gibi hissedeceğini bildiği, siyah süslemeli krem rengi lüks mobilyaların zarafetini ve konforunu içine çekti. dokunmak ve dinlenmek için cennet gibi hissettireceğini bildiği lüks mobilyaların, ve yumuşak tonlu damarlı mermerin muhteşem izlerini içini çekti. Sonra gözlerini en önemli parçaya, tavandan tabana cam duvarlardan ötesine

en zarif ziyafet gibi uzanan ikonik manzaraya doyasıya baktı.

Central Park, akşamın erken saatlerinde parıldayan ışıklarla çevrili, üzerinde muhteşem turuncu gün batımının öptüğü mükemmel bir dikdörtgendir.

Nefes kesici manzaraya o kadar dalmıştı ki, ayak seslerini duymadı. Kendini hazırlayarak döndü. Sadece karnında başka bir boşluk hissetti.

"Mara, Gio, burada olduğunuzu bilmiyordum." Sesi, Teodor'un gelmemesinden duyduğu hayal kırıklığını hafifçe yansıtıyordu, ama onların bunu fark etmemelerini içtenlikle umuyor

Teodor'un gelmemesine duyduğu hayal kırıklığını yansıtıyorsa, onların bunu fark etmemelerini içtenlikle umuyordu.

Teo'nun Milano'daki amiral gemisi House of Domene'de çalışan on iki asistanından biri olan Mara, dikkatlice kaşını kaldırdı, yüzündeki ifade hafif eğlence, küçümseme ve zar zor gizlenen kıskançlık, Sabeen'i hemen gerginleştirdi.

"Tabii ki buradayım. Teo'nun ihtiyacı olan her şey için her zaman hazırız. Bunu biliyorsun."

Patronuna hitap ederken kullandığı samimi üslup, Sabeen'in kesinlikle nefret ettiği spekülasyonları çağırıyordu.

Kendini daha sert bir şekilde azarlayarak, soğuk bir gülümsemeyle Gio'ya baktı, ancak onun da hoş olmayan eğlenceli ifadesi ve vücuduna yönelik ateşli değerlendirmesi karşısında hayal kırıklığını bastırmak zorunda kaldı.

"Tamam. Anlıyorum." Bakışlarını onların üzerinden geçirdi ve bariz soruyu havada asılı bırakarak. Sormayacaktı, yanlış anlaşılma riskini göze alamazdı ve onların tavırlarıyla uğraşmak zorunda kalırdı. Zaten yeterince tedirgindi.

Gio öne çıktı, elini uzattı ve Sabeen'i isteksizce elini onun eline koymaya zorladı ve Gio parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdiğinde yüzünü buruşturdu. "Bütün gün burada, elbisenin mükemmel olması için köle gibi çalıştık. Şimdi seni *bellissima'dan magnifica'ya* dönüştürme zamanı," dedi ve parmaklarını öptü.

Sabeen, Gio'nun elinden kendini sertçe çekerek, onun açıkça tanıdık koridorda ikisini takip ederken hayal kırıklığına uğradı. Kapalı kapılardan birinin arkasından gelen derin sesleri duyduğunda kalbi hızla çarpmaya başladı ama Sabeen, Mara'nın dikkatli bakışlarının farkında olarak,

Mara'nın dikkatli bakışlarının farkındaydı. Teodor'un yardımcılarında birinin dramasına karışmakla hiç ilgilenmiyordu. Yoksa bundan daha fazlası mıydı?

Yıpranan duygularını kontrol altına alarak, onları odaya kadar takip etti ve nefesini tekrar şaşkınlıkla dışarı verdi. Kuşkusuz, dün yanlış seçimler yapmakla çok meşgul olduğu için onun yaratıcılığını tam olarak takdir edememişti,

Onun ham, dizginlenmemiş yeteneğinden ne kadar derinden etkilendiğini, sanatının hiçbir şekilde

Şimdi, onu boğan şüpheler ya da her ne tür şeytanlar olursa olsun, onun sanatının hiçbir şekilde engellenmediğini

Şimdi, nefes kesici tasarımını tam olarak takdir ediyordu.

uzun sırt yırtmaçlı, belini saran ışıltılı kristallerle süslenmiş, özür dilemeyen kadınsı ve güven veren straplez elbisenin nefes kesici tasarımını tam olarak takdir ediyordu. Ama bu kombinasyonu bir üst seviyeye taşıyan şey, çıkarılabilir pelerindi.

Etek ucunun tam uzunluğunda yere kadar uzanan kollar, kolları yerinde tutan geniş yakayı oluşturan aynı kristallerle süslenmişti.

Ve bu yakasının ortasında, bir bakışta tanınabilir ve tamamen çivili elmaslardan oluşan, gösterişli *D* imzalı logo bulunuyordu.

Domene markasının arkasındaki utanmaz playboya karşı hissettiği şaşırtıcı gizli çekiciliği keşfetmeden çok önce, Sabeen Teo'nun muhteşem yeteneğine sırılsıklam aşık olmuştu.

Şimdi, utanç verici kişisel duygularını bir kenara bırakıp Teodor'un tasarımının muhteşem ihtişamının tadını çıkarabilir, bu şaheserin vücudunu süsleyeceğini, hatta

sadece bu muhteşem elbiseyi giyerek kendi ilhamını yeniden keşfedebileceğini bilmenin heyecanını yaşayabilirdi.

El çantasını bir kenara koyup giysilerini çıkardığını zar zor fark etti, tek odak noktası Mara ve Gio etrafında telaşla dolaşıp elbisesini giydirip gümüş stiletto ayakkabılar ve kristal süslemeli kadife bir çanta sunarken, o neredeyse hiç fark etmedi.

Saçlarını önceden yukarıya toplamış ve makyajını gümüş tonlarında yapmış, basit elmas bileziğini takıyordu. arkasından gelen sessiz nefes alış duyduğunda.

Gözleri aynaya kaydı ve Teodor'un erimiş gümüş gibi yakıcı bakışlarıyla karşılaştı. Teodor, gladyatör vücuduna o kadar yakışan ipek yakalı smokin giymişti ki

gladyatör gibi vücuduna o kadar yakışıyordu ki, bu kesinlikle küfür sayılırdı.

"Bizi yalnız bırak." Sert emir, o

teodor'un bakışları, onun bakışlarını etkili bir şekilde yansıtıyordu.

ve asistanları yeterince hızlı hareket etmediklerinde

yeterince hızlı hareket etmediklerinde, "Şimdi, lütfen." Bakışları Mara'ya, sonra Gio'ya kaydı, başını salladı ve süpernova gibi parlayan bir gülümsemeye, "Sıkı çalışmanız için teşekkür ederim." diye ekledi.

Yine, tüm dikkatleri üzerine çektiği için, Sabeen, Mara'nın onun övgüleriyle gurur duyduğunu zar zor fark etti, çünkü onun dikkati tekrar Mara'ya dönmüştü.

Onun yaratığına.

Sert düzeltme, kelebeklerin karnını rollercoaster'a çevirmesini engellemedi, o ona yaklaşırken

üçüncü bir değerlendirmeye küstahça izini sürdü, sonra bir adım daha ileri giderek etrafında dolaştı ve o müthiş varlığını ve yoğun bir şekilde çağrışım uyandıran kokusunu da beraberinde getirdi.

"Mükemmel görünüyorsun," dedi ikinci turundan sonra.

Bu boğucu iltifata parmakları çantasında titredi. "Elbisenin muhteşem görüldüğünü kastediyorsun," diye zorla çıkardı.

Diğerleriyle aynı kefeye konmayı göze alamazdı. Mara gibi kendini beğenmek için can atan bir cilde sahipken olmazdı. Tıpkı bu adama bakmakla hayranlık krizine giren birçok talihsiz kadın ve erkek gibi.

O onlardan biri değildi ve asla da olmayacaktı.

Nathan Gray ile yaşadığı felaketle sonuçlanan ilişkisi, başka bir playboyyla ilişki kurmanın tam bir delilik olacağını ona öğretmişti. Ya da herhangi bir

erkek de.

Gözünün ucuyla, onun keskin düzeltmesine burnunun kanatlarının genişlediğini gördü. Sonra gözleri bir anlığına kısıldı.

"Bir elbise, doğru kadın ona hayat verene kadar sadece bir elbisedir. Ama ısrar ediyorsan, o zaman, *evet*, sonuçtan çok etkilendim."

Doğru kadın...

Gurur duymaya hakkı yoktu.

Eğer o müsait olmasaydı, onun yerine yüzlerce başka kadın bulacağını biliyordu. Tıpkı Nathan Gray'in yaptığı gibi...

"Hazırım. Gidelim mi?" Soru, onun

ama ona baktığında, adamın bakışları elbisenin üzerindeydi, bu da onun, kadının küçük bir hatasını fark etmediğini göstererek kadına rahatlık verdi. Çünkü, ilginç bir şekilde, adam yaratıcı moduna girmiş gibi görünüyordu.

"Henüz değil," diye mırıldandı.

O, odanın diğer ucuna doğru yürüyüp daha önce kullandığı tableti alıp geri dönmesini izledi, kalem ekranın üzerinde uçuyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Cevap vermedi. Yoğun konsantrasyonu onu isteksizce büyüledi, ne yaptığını öğrenme arzusu onu ona doğru yarım adım attırdı, ama o ona kaşlarını çatınca donakaldı.

"Lütfen kırıdamayın."

Ağzını açıp, emir verilen bir köpek olmadığını söylemek istedi, ama yine dilini tuttu, kıskançlık duygusu o, onun giydiği kıyafeti örnek alarak yepyeni bir tasarım çizdiğini görünce daha da keskinleşti.

"Bunun bir sonraki koleksiyonun için olup olmadığını sormalı mıyım, yoksa yine beni susturacak mısınız?"

On saniye daha çizim yaptıktan sonra kalemini kılıfına koydu. Ancak o zaman onun bakışlarıyla buluştu. Bakışları derinlemesine incelediğinde, o ani soruyu sorduğu için hemen pişman oldu. Onun istediğinden daha derindi. "Daha önce senin için önemli değildi. Yine de tekrar soruyorsun. Neden?"

Çünkü o ilhamın bir kırıntısına ihtiyacım var.

O sözlerin ağzından dökülmesini engellemek için dilini damağına bastırdı. Sonra omuzlarını silkti. "Sadece sohbet ediyorum." konuşuyorum."

Bu bariz yalan, alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırmasına neden oldu ve bu da boğazına ve yüzüne sıcaklık hissi verdi.

"Bana attığın her bakışta küçümseme doluyken, senin sohbet etmek istediğine inanmamı mı bekliyorsun?" dedi, bu düşünceden hiç etkilenmemiş gibi.

etkilenmemiş bir şekilde sordu.

Çekinerek, kapıya doğru döndü. Bu geceyi ne kadar çabuk bitirirse, Teodor'un dünyasındaki tüm ihtişam, cazibe ve tiyatrodan o kadar çabuk uzaklaşabilirdi.

Belki de onun hakkında gerçek hislerinin ortaya çıkmamış olmasıyla kendini teselli edebilirdi.

"Kişisel bir şey değil," diye omzunun üzerinden seslendi.

Onun alaycı kahkahası, içinden ateş ve buzdan oluşan ikiz tüneller açtı.

Nathan da ona gülmüştü.

Hatırlamak istemediği kadar sık ve ciddi konularda. Ateş kayboldu, geride buz gibi tüyler ürpertici bir his bıraktı

uzun kollu elbisesinin sakladığı tüyler ürpertici bir his bıraktı.

"Görünüşe göre yine bir sinirine dokundum," dedi, çünkü görünüşe göre, onun maskesinin arkasını da aynı derecede etkili bir şekilde okuyabiliyordu.

"Bu konuda pek endişeli görünmüyorsun, bu yüzden beni kırmanın senin için hiçbir önemi olmadığını düşünüyorum."

Burun deliklerinin hafifçe genişlemesi, hoşnutsuzluğunu daha da belirgin hale getirdi. "Dikkatli ol, *cariña*," diye mırıldandı, ikisi yan yana oturma odasına doğru yürürken. "Beni neyin kızdırdığını az da olsa bildiğini düşünüyorsan, sana bir iki şeyi kanıtlamak zorunda kalacağım."

Sözleri

düşen melek yüz hatlarını incelediğinde, onun asırlık köklerini ve yirmili yaşlarının başında kardeşleriyle birlikte orduda geçirdiği kısa süreyi hatırlatan

yüzyıllık köklerini ve yirmili yaşlarının başında kardeşleriyle birlikte orduda geçirdiği kısa süreyi hatırlatan korkutucu bir granit duvarla karşılaştı.

Spartalı vahşet, damarlarında akıyordu. Sadece kendini adadığı bir kariyer seçtiği için

Kadınları giydirmek ve soyundurmak, onun yumuşak başlı ya da cana yakın olduğu anlamına gelmiyordu.

Dirseklerinden yayılan yakıcı bir farkındalık, az önce yakındığı o buzları eriterek, bakışlarını aşağıya çekip, onun tökezlemesini önlemek için kolunu kavradığını fark etmesini sağladı.

Adam onu bırakmak için acele etmedi. Ve kadının bir kısmı da bunu talep etmek için acele etmiyordu.

Şok edici farkındalık, içgüdüsel bir tepkiyi tetikledi. O tepkiyi gösteremeden, dramatik bir nefes alma sesi ikisinin de dikkatini dağıttı.

Gio, ağzı açık bir şekilde onlara bakıyordu. Kaşları kalkmıştı. Bu şaşırtıcı bir tepkiydi, çünkü onu elbisesiyle görmüştü zaten.

"Ne...?" diye sormaya başladı Sabeen.

Mara, dikkatini tamamen Teo'ya vererek sözünü kesti. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı, Teo?"

Teo, Mara'nın kolunu bırakıp kapıya doğru hızlı adımlarla yürüdü. "Hayır, *teşekkürler*. Birkaç gün sonra Milano'da görüşürüz. İyi uçuşlar."

Sırtı dönük olduğu için Teo, Mara'nın yüzündeki özlemi görmedi. Ancak Sabeen gördü. Ve midesinde hoş olmayan bir his uyandı.

Yirmi dakika sonra limuzinden inip Lower Manhattan'daki X-Ceed Heights Binası'na giden kırmızı halıya çıktıklarında, bu da onun kafasından atmaya çalıştığı bir başka şeydi.

"Çalışanının sana aşık olduğunu farkında mısın? Umurunda mı, yoksa bunu hak ettiğin bir şey olarak kabul edecek kadar kibirli misin?" diye patladı.

Adam başını keskin bir hareketle ona çevirdi. "*Scusi?*"

Yeryüzünün açılıp onu yutmasını isteyen çaresizliği, durduramadığı bu çılgınlığa onun tepkisini görmek istemesi ile çatışyordu. Tanrım, onun nesi vardı?

"Ben..." Paparazziler sevgili Playboy Prensi'ni ilk kez gördüklerinde etrafında çılgınca patlayan flaşları görmezden gelerek başını salladı.

"Ne?" diye sordu, sesinde keskin bir ton vardı. "Senin hakkında birkaç şey öğreniyorum.

Soğuk yaratıcı yönetmenimi geri mi istiyorum, yoksa bu tuhaf olayların arkasında yatan şeyi daha derinlemesine mi araştırmalıyım, karar veremiyorum."

"Ben... ben soğuk biri değilim," diye çok zayıf bir şekilde itiraz etti.

Ağzının köşesi, neredeyse hiç görünmeyen bir gülümsemeyle seğirdi. "Elbette. Seni, baldızımla gülmeye tenezzül ederken gördüm." Yakınlaştı. "Ve o öpücüğü de unutmayalım, hmm?"

Sıcaklık onu sarstı. "Bunu konuşmayacağımızı sanıyordum?"

"Bu kapıyı sen ardına kadar açtın, *cariña*. Söylesene, bu sadece benim yargılanıp, o güzel kafanın içinde hapsolmuş suçlardan mahkum edilmemle mi ilgili?

"Öyle değil... Ben..."

Ona doğru eğildi, medyanın daha da çılgın bir şekilde fotoğraf çekmesini görmezden geldi. O, bu fotoğrafların bir saat geçmeden sosyal medya evreninde yayılacağından emin ve midesinin düğümlenmesini hissediyordu.

"En azından gerçeği itiraf edecek kadar cesur ol, Sabeen. Belki bu, yaratıcılığını engelleyen tüm bu gerginliği ortadan kaldırır."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BU NE CÜRET?

Elbette, öfkesi çok geç geldi.

O soğukkanlılıkla ondan uzaklaştıktan çok sonra, ona cevap veremeyeceği elbiseyle ilgili bağırılan sorularla baş başa bıraktı. Herkes, House of Domene'nin özel koleksiyonunu görebilme ihtimaline heyecanlanırken, o başka bir grup gazeteciye doğru yavaşça yürüdü ve onları etkileyici sözleriyle büyüledi. sesli alıntılarla onları güldürerek büyüledi.

Beş dakika sonra geri döndüğünde, o hala öfkeliydi. Adam nazikçe kolunu uzattı ve ona kabul etmekten başka seçeneği yoktu, yoksa . "Bilgin olsun, ben engellenmedim," diye ateşli bir şekilde savunmaya çalıştı. *Geç kalmış bir şekilde.*

Geçen bir tepside iki bardak soğuk vintage şampanya aldı ve ona birini uzattı, sonra alaycı bir bakış attı. bir bakış attı. "Gerçekten mi? O zaman neden altı aydan fazla bir süredir sahip olduğumu bildiğim yeteneğine layık bir şey üretmedin?" diye sordu, sesi ipekle sarılmış ölümcül bir bıçak gibiydi.

O artık Playboy Prensi ile konuşmuyordu. Patronuyla konuşuyordu. Tutkulu bir azim ve yeteneğe sahip olan adamlar. rakiplerini defalarca şaşkına çevirip hayran bıraktı. Ancak aynı soru onu rahatsız ettiğinden ve bunu *bir erkeğe* atfetmeyi kesinlikle reddettiğinden, çenesini kaldırdı. "Her tasarımcı yavaş bir dönemden geçer."

"Gülmeye zahmet etmeli miyim, yoksa ikimizin de bunun saçmalık olduğunu bildiğimizi doğrudan belirtmeli miyim?"

"Bu ne cüret?" diye bağırdı, sesini alçaltarak, çünkü paparazzilerin gereksiz ilgisini çekmek istemiyorsa, bu galadaki insanların onu en ufak bir rahatsızlık içinde görmesini kesinlikle istemiyordu.

kesinlikle bu galadaki insanların onu birazcık bile olsa sinirli görmesini istemiyordu. Tasarımcılar dedikodu yayma konusunda balıkçı kadınlardan daha kötüydü.

"Buna da cevap vermeyeceğim. Ama ne ya da *kimle* uğraşıyorsan, çabuk ol. Sabrım sonsuz değil."

Bu acımasız sözler içini sarsmıştı. "Bu bir tehdit mi?"

Onu merakta bıraktı, cıva gibi gözleri yüzünde dolaşırken, kadehini kaldırıp bir yudum aldı, onun gözleri ise onun güçlü gırtlığına düştü ve bir sıcaklık dalgası pelvisini sardı. "Elbette. Odaklanmana yardımcı olacaksa bunu bir tehdit olarak kabul et."

Yüzüne baktığında, bunu ciddiye almadığını gösteren hiçbir işaret görmedi.

Kadının heyecanı daha da arttı. İki gün önce Teo ve Cristobal ile yaptığı toplantıda

Teo ve Cristobal ile yaptığı toplantıda bu meydan okumayı yapsa da mesleki çöküşünün yakın olup olmadığını tam olarak düşünmemişti.

Şimdi, hayatındaki tek sağlam şeyi, geçici olarak yolunu kaybetmiş gibi görünse de ona gerçek anlam katan tek şeyi kaybetme ihtimalinin uçurumuna bakmak zorunda kalmıştı ve kalbi sıkıştı.

"Beni kovamazsınız. Sözleşmemi altı ay daha uzattınız, altı haftalık süre konusunda anlaştığımızı saymıyorum bile." Neyse ki sesi sakindi. Karnındaki sürekli titremeyi gizleyecek kadar güçlüydü.

Ancak, alaycı bir gülümseme hala onun şehvetli dudaklarında asılı kalmıştı. O gözler, onun soğukkanlılığını kutlayamayacak kadar hala çok derine bakıyordu.

Omuzlarını silktili. "Hayal ettiğin herhangi bir ihlal için beni dava etmek sadece ikimizden birini mutsuz edecek. Ve o kişi ben olmayacağım." Onun sarsılmaz inancı bile gerekmiyordu.

Onun ne kadar güçlü ve etkili olduğunu biliyordu. Herhangi bir şikayeti ne kadar hızlı ve acımasızca kullanacağını bilmek, içini tedirginlikle dolduruyordu. Tabii ki... kendi titiz standartlarından, oyununu bir üst seviyeye taşıması gerektiğini zaten biliyordu.

Son sözü söylediği için ondan nefret eden kadın, dudaklarını büzerek, adamın alaycı bir ifadeyle "Şimdi sosyalleşip muhteşem yaratıcılığımı sergileme zamanı

muhteşem yaratımımı sergileme zamanı geldi. Anlaşmazlık içinde değilmişiz gibi davranalım, olur mu?" diye sordu. Cevabını beklemedi.

Bir eliyle beline dokunarak onu en yakın gruba itti ve grup birden dönerek Playboy Prensi'ni dalkavukça bir karşılama ile selamladı. Bir nefes alıp verme arasında, sert yerini, kadınların ellerinin sırtına öpücükler konduran, dudak uçuklatan bir cömertlik

Onun yerine, kadınların ellerine öpücükler konduran, nefes kesici derecede çekici bir çapkın, nefes nefese kalan yardımcılara dudak uçlarından öpücükler yağdıran, Sabeen'in giydiği elbiseye bakışlar çevrildiğinde övgüler yağmuruna tutulan ve herkesi kahkahalara boğan herkesi kahkahalara boğan sınırda riskli şakalar yapan, nefes nefese kalan yardımcılara cömertlik gösteren, Sabeen'

Onun dışında herkes. O, erkeklerin ve kadınların spekülasyonlarını ve kıskançlıklarını görmezden gelerek, başından sonuna kadar sert bir şekilde durdu.

İlk fırsatta, tuvalete gitmek için izin istedi.

Sonra kendine hayatının en sert konuşmasını yaptı. Tuvaletin dışında fısıldanan konuşmalar, onun çılgınca kendini suçlama çabasını dondurdu.

"Onun son tasarımını gördün mü? İnanılmaz derecede muhteşem. Tanrım, çok kıskandım!"

"Onu yaratmadığın için mi, onu giymediğin için mi, yoksa gece bittiğinde onu senden söküp atacak kişi sen olmadığın için mi?"

"Yukarıdakilerin hepsi, ama özellikle sonuncusu" diyebilir miyim? Kahkahalar yükseldi, sonra şehvetli iç çekmelerle yerini sessizliğe bıraktı.

"Belki de onun yerine geçmek için bu kadar acele etmemelisin.

Nathan Gray'e ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Sabeen'in nefesi kesildi.

"Tanrım, hatırlatma. Onun için çok üzülüyorum, ama cidden, daha akıllı davranmalıydı, değil mi?"

Damarlarını buz gibi bir his kapladı, yumruklarını sıktı ve olduğu yerde kaldı.

Şimdi dışarı çıkarsa, dedikodu değirmeni gerçek bir dedikodu hızlı treni haline gelecekti. Onun ne duyduğunu ve bunun onu nasıl etkilediği hakkında spekülasyonlar yapacaklardı. Onu sakinleştiriyormuş gibi yaparken, savaş yaralarını inceliyor olacaklardı.

Bu yüzden onlar gidene kadar bekledi.

Sonra başı dik bir şekilde dışarı çıktı. Teo işkenceyi bitirene kadar bir saat daha ağır bir incelemeye katlanmak için.

Arabaya doğru yürürken, yüzü sert bir ifadeyle ona döndü.

"Az önce söylediğin, istenmeyen noktaya gelelim. Çalışanımın bana aşık olup olmadığı önemli değil. Görevini verimli bir şekilde yerine getirdiği sürece, ne hissederse hissetsin, ne zaman hissederse hissetsin, sorun yok."

Kafasını salladı, göğsü absürt bir şekilde sıkıştı. "Gerçekten hiç vicdanın yok, değil mi?"

Yüzünde alışılmadık bir ciddiyet belirdi. Bu ifadeyi sadece bir kez görmüştü, kardeşinin düğününde terasta ona yaklaştığında. Ölümcul Lothario'yu çağırmadan önce.

Hâlâ hatırladığında ayak parmaklarını kıvırtan öpücükten önce.

"Buna gücüm yetmez," dedi, sesinde yine o sert ton vardı. "Bu ne demek?"

Kaşlarını çattı, sonra şoförü kapıdan uzaklaştırdı. Onu limuzine binerken gördü, bir elini açık kapının üzerinde dinlenirken, kendine ve dünyasına güvenen ve memnun olan bir erkeğin asil örneği. Sonra ona yine çarpık bir gülümseme attı. "Buz duvarının arkasına kaçmak için başka bir neden mi arıyorsun?" diye sordu, onun sorusunu geçiştirerek.

"Buna gerek yok. Seninle ilgili her şey, seni uzaktan bile çekici bulacak kadar aptal olmadığım için mutluyum."

O ciddi bakış geri döndü ve anında alaycı bir kahkaha ile yerini aldı. Daha aşağı. Daha derine. Vücudunun erotik bölgelerinde istenmeyen bir heyecan uyandırdı. "Benden uzak durmakta haklıydın, *belleza*. Çünkü şimdi o duvarı neden bu kadar sıkı koruduğunu anlıyorum."

Beyninin arkasında uğursuz bir müzik çalmaya başladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevapladı, istediğinden daha ateşli bir şekilde, onun üzerinde yarattığı sinir bozucu etkiyi daha da ortaya çıkararak.

Elini yavaşça kaldırdı. O kadar büyüleyiciydi ki, inanılmaz derecede seksi yüzüne bakmalı mı, yoksa elinin

"Kesinlikle çok korkuyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.

Melodinin temposu hızlandıkça, karnında bir çılgınlık tehlikesini haykırıyordu. Bu bir film olsaydı, talihsiz kurbanı kaçması için bağırdı. Ama bu bir film değildi ve o kesinlikle bir kurban değildi. Yine de, kendini korumak için çılgınlık atan uyarıyı dikkate almamak aptallık olurdu.

Nefesini, cildinin üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde dolaşan zarif parmağı ve onun dokunuşunu bir kez daha hissetmek isteyen hain tarafını görmezden gelmek için yeterince uzun süre düzenledi.

Dağınık sakinliğini kararlılıkla toplayarak kaşlarını kaldırdı. "Korkmak mı? Neyden tam olarak? Kendini tanrı sanan ve bu yüzden hayranlık bekleyerek etrafına yayılan, ilgiyi açgözlülükle yutan bir adamın zayıf cazibesini benim üzerimde denemesinden mi? O yanılsamada yaşamaya devam et, *Prens* Teodor. Senin dev egonu, senin gibilerin buradan Fransız Rivierası'na kadar binlerce, belki de on binlerce olduğunu hatırlatarak parçalamak bana düşmez. binlerce kadar senin gibiler olduğunu hatırlatarak o dev egonu parçalamak bana düşmez."

Yüzü kapandı. Eli düştü. Ama o vahşi gözler onun gözlerine kilitli kaldı. Ve... Tanrı yardımcısı olsun, sakinliğini yeniden kazanmadan önce, sessiz bir galakside patlayan bir süpernova gibi, bir anlığına gözlerinde parlayan savaş ışığını kaçıramadı.

Çok hassas bir noktaya dokunduğunu anlamak için PowerPoint sunumuna gerek yoktu. Ve evet, savunmasını güçlendirmek için aceleyle savunmasını güçlendirmek için acele ederken, biraz abartmış olabileceğini biliyordu.

Ve bir başka dalkavuk da boğuk bir sesle onun adını çağırdığında, o onları görmezden gelip erimiş gümüş rengi gözlerini ona diktiğinde, o, içten içe, aceleyle küçük bir zafer kazanmış olabileceğini, ama bir savaş başlatmayı başardığını biliyordu.

Gözlerindeki parıltı, hayatta kalmak için tüm zırhına ihtiyaç duyacağı bir alfa savaş çılgılığı gibiydi.

Kararlı adımlar yaklaştı.

Adı yine tiz bir sesle söylendi. Ama o hala onu izliyordu, bir avcı gibi en iyi öldürme vuruşunu nasıl yapacağını hesaplıyordu.

"Senin buz duvarının erimesini izlemek gerçekten çok keyifli olacak, *cariña*. Hiçbir şey olmasa bile, yüzeyin altında yatan ikiyüzlülüğü ortaya çıkarmak için bile.

Buenos noches."

Kapıyı kapattı ve uzaklaştı, o acımasız titremeyi geride bırakarak, etrafındaki her şey gibi, emrindeki kalabalığın içine hiç çaba harcamadan kayboldu.

Sabeen kendine rahatladığını söyledi. Kurye, muhteşem elbiseyi Milano'ya geri götürmek için geldiğinde, onu huzursuz bir gece ve uykusuz bir sabah boyunca kovalayarak tam olarak ne demek istediğini anlamaya çalışmaktan kaynaklanan hafif bir mide bulantısı olmadığını söyledi.

Ve hayır, yirmi dört saat sonra Fas'ta uçaktan indiğinde kesinlikle Teo'yu düşünmüyordu.

kariyerini kurtarmak için hayatının en önemli altı haftasının başlangıcı olmasını umduğu bu seyahate çıkarken kesinlikle Teo'yu düşünmüyordu.

* * *

Onun dikkatini çekmesi gereken tek bir şey vardı: bir sonraki koleksiyonunu mükemmelleştirmek.

Babasının onun değerini kabul etmekten başka seçeneği kalmamasını sağlamak.

Başka hiçbir şey öncelikli olmamalıydı. Ve yine de, en ilkel duygularının kendisini yenmesine izin vermişti.

Sabeen'e o meydan okumayı atarken ne düşünmüştü? Özellikle de bunu yaptığında geri adım atamayacağını bildiği halde.

Kendini sert tutmuş, geriye bakmayı reddetmişti. dişlerini sıkmış, sol koluna asılan sosyetik kadın ona sarılırken zorla çekici bir gülümseme takınmıştı. Ona çekilmesini söylemek için kendini zor tutmuştu. Sonuçta, yansıtmaması gereken bir imajı vardı.

Bu imaj, Sabeen'i cesaretlendirerek hakaretler yağdırmasına neden olmuştu. Bu yüzden ona meydan okuduğunu çok iyi biliyordu.

Sabeen tam isabet sağlamıştı ve onun bunu yanına bırakamazdı.

Annesi ona kaç kez *işe yaramaz* demişti? Önemsiz olduğunu söyleyerek alay etmiş, yedek bile olamadığı için onu küçük düşürmüştü?

Tabii ki, annesinin

ve doğum masasında onun varlığını keşfetmişti. O andan itibaren, annesi için tek değeri, espri konusu ve sözlü yumruk torbası olmak gibi görünüyordu.

Düşünceleri bir ebeveyninden diğerine geçerken karnı sıkıştı. Eski kral bir süre, mirasını devralmaya hazır iki olağanüstü örnek varken, aslında ihtiyacı olmayan oğlunu kabul etmeye çalışmıştı. Ancak Teo, babasını izleyip

kendini daha sağlam bir zırhla korumayı öğrendikçe, gerçeği fark etti.

O her zaman kimsenin istemediği fazladan bir yedek parça olacaktı.

Ama yenilmez görünmek için çok mu uğraşmıştı? Babasının dikkatini çekmek için çok daha etkili görünen Valenti'nin taş gibi sessizliğini benimsemek yerine tartışmak mı? Bir hakaret veya küçümsemeyi ilk reddeden olmak mı?

hakaret veya küçümsemeyi ilk reddeden kişi mi olmuştu?

Tanrım, şimdi bunun bir önemi var mıydı ki?

Çünkü ne yaparsa yapsın, her zaman üçüncü sırada kalmış, her fırsatta acınmış ve önemsenmemişti. Şimdi ise, yaşadığı yaşam tarzından dolayı karalanıyordu. Hayatın her saniyesinden aldığı neşe, çöküntü ve evet, bazen de sefahat dolu zevkler yüzünden.

O, onu alay etmeye cüret etti.

Acı, içini kapladı. İkiyüzlüler. Her biri, mecazi incilerini sıkıca tutarken bile, onun hayatının bir parçasını deneyimleme fırsatını kaçırmazdı.

"Majesteleri... size böyle hitap etmek doğru mu?" diye sordu çok tiz bir ses, onu içsel küfürlerinden uyandırdı.

"Tam olarak değil."

Onun keskin ses tonuna karşı yüzünde endişe belirdi, ama takdire şayan bir şekilde toparlandı. "Şey, sadece birkaç arkadaşımı içki içmeye davet ettiğimi söylüyordum. Bize katılmalısınız." Daha da yaklaşmış, utanmazca dekoltesini sergilemiş ve eğer o kadar kalın kafalıysa, sunulan ekstraları kaçırmaması için bolca kirpiklerini kırıştırmıştı. "Size doğru hitap etmenin yolunu bana öğretebilirsiniz."

Onun partileri, son yirmi dört saatte yaşadığı her türlü hoşnutsuzluk ve acıyı

ve acılarını silip süpürmesiyle ünlüydü.

Yine de her zamanki heyecan verici cevabı dilinin ucuna gelmiş, ancak sonra solup heyecanlı bir şekilde ölmüştü. Unutulma vaadi bile onu ikna etmeye yetmemişti.

Sadece kirpiklerini daha hızlı kırpatan bir gülümseme takındı ve onun şaşırtıcı derecede inatçı tutuşundan kendini kurtardı.

"Bu gece olmaz, tatlım. Kraliyet mensuplarına kur yapma sanatını öğretmesi için başka birini bulman gerekecek."

Hayal kırıklığı yüzünde tam olarak belirmeden, arkasını dönüp kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü.

En azından bir şey başarılı olmuştu. Sabeen'in rakip, yine büyük bir hezimete uğramaya hazırdı. Kendisine yöneltilen kıskanç bakışları,

ve ona yağ çekmeye hevesli dalkavukları görmezden gelmişti.

Kendisine ait olan saygı ve takdirin en azından bir parçasını kurtarmak için zamanı azalıyordu. Babası, en küçük oğlunun değerini kabul etmeden bu dünyadan ayrılamazdı. Ve Teo, bu övgüyü kazanmak niyetindeydi, bu onun son işi olsa bile.

Ama önce, kendisinin ve Valenti'nin doğum günü partisine katılmalıydı.

* * *

"Çılgınlık ve anne sorunlarına. İlki bizi dünyaya getirdi, ikincisi ise bizi ayakta tuttu ve bizi bugünkü erkekler haline getirdi."

Birkaç dakika arayla doğan ikiz kardeşi Valenti ve ağabeyleri Azar, birbirlerine şaşkın bakışlar attıktan sonra şüpheyle ona baktılar.

"Aklımı kaçırmak için çok gencim, ama geçen yıl da aynı konuşmayı yaptığınıza yemin edebilirim," dedi Kral Azar göz kırparak.

Teo sıırıttı. "Ee?"

"Artık yeni kelimeler bulmaya bile zahmet edemiyor musun?" Valenti, ağzının köşesi neredeyse kıvrılırken, ifadesi, Teo'nun hatırlayabildiği kadarıyla her zamanki gibi militan ve sıkılmıştı. İkizinin doğduğundan beri dünyadan son derece memnuniyetsiz doğduğuna neredeyse emindi. Yaşlı adamın

sürekli gurur dolu ifadeleri bile Valenti'nin sürekli kötü

ruh halini hafifletemiyordu. Bir bakıma kardeşini kıskanıyordu. Valenti'nin duvarları o kadar sağlamdı ki, en ufak bir duygu bile sızamıyordu. Oysa son zamanlarda acı ve kin dolu bir kanama yaşıyor gibiydi.

Kafasını salladı ve kardeşlerinin hala çeşitli derecelerde şaşkın bir eğlenceyle ona baktıklarını fark etti. Aniden kaybolan yaşam sevincini derinlerde arayarak, yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. "Neden iyi bir şeyi bozmak isteyesin ki? Hatırladığım kadarıyla, geçen yıl kadeh kaldırdıktan hemen sonra

sonra gelecekteki karını gördün, değil mi?"

Azar'ın kaşları havaya kalktı. "Doğum gününde eş mi arıyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır," diye reddetti, bu fikir derisinin altında bir kaşıntı hissettiriyordu.

Cartana Kralı, Teo'ya bakarken konyak kadehini çevirip sırtıttı; bu, evlendiğinden beri çok sık yaptığı bir alışkanlıktı.

"Hatırladığım kadarıyla, bir süre önce çıktığın o kadın gazeteci, evlenmektense gözlerini oyup golf topu olarak kullanmayı tercih edeceğini söylediğini aktarmıştı. Doğru mu?"

Gerçekten de öyle demişti, ama nedense, sözlerinin kendisine tekrar söylenmesi onu rahatsız etti, yüzeyde çok fazla belirgin olan hoşnutsuzluk, keskin pençeleriyle derisini tırmalıyordu.

Evliliğin getirdiği yükümlülükleri kesin bir şekilde reddediyordu, ne olmuş yani?

Bunu ona kim suçlayabilirdi ki? Ailesinde gördüğü acımasızlığın bir parçasını bile hayatına sokma riski, onu soğuk kalmasına neden oluyordu.

Azar yeni evlenmişti ve balayı döneminin tadını çıkarıyordu. Teo, Azar'ın varlığından haberi olmadığı güzel oğluyla olan ilişkisi Azar'ın varlığından haberi olmadığı güzel oğullarıyla bir yıl öncesine kadar. Yeğeni sevimli bir şeytandı. Yengesi de aynı derecede iyi biriydi. Ama Teo'nun bağlılık veya kalıcılık duygularının sona ermesi gereken yer burasıydı.

"Keyfin yok gibi görünüyor, bu yıl kadeh kaldırmayı bana bırak. Ne de olsa bugün senin ve Valenti'nin doğum günü."

Teo itiraz etmeden önce, Azar kadehini kaldırdı ve gözlerindeki kötücül parıltı Teo'nun ensesindeki tüyleri diken diken etti.

, Valenti'nin de aynı derecede gergin olduğunu gördü, sanki o da olacıklardan hoşlanmayacağını tahmin ediyormuş gibi.

"Önünüzdeki durgun ve derin sulara kendinizi tamamen bırakıp, en büyük ödülle zaferle çıkmanıza."

"Bu ne biçim bir kadeh kaldırma...?"

"Sarhoş musun?" Teo ikizini keserek Valenti'ye kaşlarını çattı. Ama bu soruyu sorarken bile, onu reddediyordu. Kardeşi nadiren içki içerdi. Teo, Azar'ın kontrolünü kaybettiğini gördüğü tek zaman, dört yıl önce Arizona'da, kafasını kaybetmiş olduğu zamandı. artık karısı ve kraliçesi olan kadın.

Azar sadece gülümsedi ve kadehi havada asılı bırakarak havada asılı kalmasına izin verdi.

Teo, kardeşi gözlerine bakıp ödüllerden bahsedildiğinde aklına ilk gelen kişinin, son iki haftadır zihnini işgal eden ve orada yerleşik hale gelen Sabeen olduğu gerçeğini rahatsız edici bir şekilde keşfetmeden önce bakışlarını başka yöne çevirdi.

Kadın, sanki yeryüzünden kaybolmuş gibi görünüyordu ve ona, güvenlik ekibine kadını bulmalarını emretmekten başka seçenek bırakmamıştı . Her iletişimini görmezden gelen, onu hayatında ilk kez, birinin zor elde edileni oynamasının bir şekilde şaşırtıcı derecede etkili olduğunu kabul etmeye zorlayan kadın. Avin heyecanı onu son on yılda çok az şeyin yapabildiği kadar heyecanlandırmıştı. Ve evet, bunun bedelini de ona ödetmeyi planlıyordu. O, onun küçük projesiydi. Ta ki onun cazibesi kaybolana kadar. O zaman, bir sonraki hedefi peşine düşmekten başka seçeneği kalmayacaktı. Ama önce...

Davetilere bakıyormuş gibi yaptı ve gözüne çarpan, onunla göz göze geldiği anda heyecanla yanına gelen sarışın bir bombayı seçti.

"Saçma sapan konuşmayı bitirdiysen, belki bu partiyi başlatabiliriz? Baştan çıkarmak için bir grup istekli kadın var."

Bu yorumun yol açtığı kınayıcı bakışları kesinlikle görmezden gelecekti. Bunu yapmaya niyeti olmasa bile.

Hiç kimse Playboy Prens'e ne yapması gerektiğini söyleyemezdi. Özellikle de doğum gününde.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SABEEN, Essaouira'daki büyükannesinin küçük evinin her köşesini seviyordu. Sıcak havalarda odayı serin tutan kalın tuğlalar, en sevdiği kumsaldaki kumlar kadar toprak rengi olan, özel olarak boyanmış sıcak okra renkli benekli duvarlar.

Mutfaktaki backsplash'teki renkli dokunuşlar ve banyodaki mozaik duvarlar, ruhunu yatıştırıyor ve başka hiçbir yerde bulamadığı bir huzurla onu topraklıyordu.

Ve şimdi, denizden çıkıp sahile doğru ağır adımlarla yürürken kumsala doğru yürüdüğünde, eve dönme konusundaki derin isteksizliği kemiklerine işledi.

Ve bu bile onu utandırdı. Ağzı büküldü. Kendi başarısızlığının ağır yüküyle yüzleşmeden geri dönemeyeceği anlaşıyordu.

Akşamüstü yüzmenin bu yükü hafifleteceğini ummuştu, ama saçındaki suyu sıkarken bunun pek işe yaramadığını kabul etti.

En sevdiği Fas çayı. Belki bu yardımcı olurdu.

Gözlerini kapattı, yüzünü batan güneşe doğru kaldırdı ve dinleyecek olan herkese bir anlık aydınlanma için yalvardı.

New York'taki kargaşa iki hafta önceydi.

Büyükanne'sinin kendisi için yaptırdığı bu evde, yaratıcılığını ortaya çıkarmak için tüm iletişim kanallarını kapatmıştı. Belki de suçluluk duygusu, Teo'ya karşı gizli ve özlem dolu çekiciliğini yok edecekti. Ancak her geçen gün

düşüncelerini ele geçiriyor ve umutsuzluk kemik iliğine kadar işliyordu.

İki hafta boyunca büyükannesinin evinin odalarını dolaştı , sonra çocukken oynadığı sokaklarda dolaşmış, arkadaşları ve tanıdıklarıyla çay içmişti

daha uzun süre daha uzaklara gitti, hiç gitmediği yerlerde ilham aradı.

Hiçbir şey.

Önceki başarısı sadece geçici bir heves miydi, tasarımcı olarak bir hayat kurabilme konusunda kendini kandırması mıydı? Yoksa en çok korktuğu şey miydi?

Hayır. O oraya gitmeyecekti. Nathan yeterince kötüydü, ama Teo Domene? Bir erkeğin bundan sorumlu olduğunu kabul etmesi mümkün değildi.

Ancak, saat gibi, Teo'nun yüzü gözlerinin önüne geldi. Dişlerini daha sıkı sıkı. *Yeter.*

Derin bir nefes aldı, baharatların, toprağın ve koyu kahvenin kokusu onu sakinleştirirken, dar sokaklardan geçerek küçük tepedeki eve geri döndü. Bu gece uyku yoktu, ama ne olursa olsun, yaratıcılığındaki bu engeli aşacaktı.

Zihninde iki haftadır biriktirdiği reddedilen tasarımları gözden geçiriyordu, eve yaklaşırken bakışları tanıdık parke taşlarına indi. Bu yüzden evin dışında çömelmiş güçlü motosikleti ve aynı derecede güçlü adamın duvara yaslanmış adamı, neredeyse ona çarpana kadar görmedi.

Geriye doğru çekildi, kalbi boğazına kadar çıktı. "Ne...? Nasıl...?" Hızlıca nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Onun yanında çok fazla sakinliğini kaybetmişti. Bu saçmalık bu gece sona erdi. "Burada ne yapıyorsun? Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

Teo yavaşça doğruldu, geniş omuzları sokağa giren dar güneş ışığı şeritlerini engelliyordu.

"Zor olmadı değil, bunu kabul ediyorum. Beni epey oyaladın."

Kaşlarını çattı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ve benim soruma cevap vermedin."

Etrafına bakındı, kurtuluş mu arıyordu yoksa onun burada, onu kabul eden ama şimdi üstesinden gelmesi gereken başka bir büyük görevi barındırdığını hissetmeye başladığı bu kutsal yerde ne yaptığını gösteren bir ipucu mu arıyordu, emin değildi.

Adam başını yavaşça eğdi, o seksi gümüş rengi gözleri ona dikildi. "Neden burada olduğumu bilmiyor musun?"

O, karnında tutuşan ve tüm vücudunu saran kıvılcımları görmezden gelerek homurdandı. "Öyle olsaydı, sormazdım, Değil mi? Dört hafta boyunca birbirimizi görmememiz gerekiyor."

Gözlerinde öfke parladı, sonra ifadesi değişti, bakışları boğazına, köprücük kemiklerine, göğüslerine ve vücuduna indi, sonra tekrar yukarı çıktı. Ve bu sefer, farklı bir ifadeyle, o cıva gibi derinliklerden kendi vücuduna doğru yayılan bir heyecanla derinliklerinde bir cızırtı başladı ve bu cızırtı, kadının vücuduna ısı yayarak, üzerinde sadece bikini ve nemli bir gömlek, kalçalarına da aynı derecede nemli bir pareo bağladığının son derece farkına varmasını sağladı.

Uzun bir süre, bu farkındalık sisinde kaldılar. Ta ki onun yüzü sertleşince, o da kendini bu durumdan kurtarana kadar. "Bazı değişiklikler yapma zamanı geldi."

Isı buharlaştı, onun sert sözleri onu buz gibi soğuttu. "Ne demek istiyorsun?"

Kollarını göğsünde kavuştururken, tembelliğin her izi ondan kayboldu. "Bir anlaşma yaptık. New York'ta." Gözleri sert bir şekilde kısıldı. "Bunu ya çoktan unuttun ya da kabul etmeyi reddediyorsun, bu da bana çok az seçenek bırakıyor."

Bu sefer, saf korkudan kalbi daha da sıkıştı. İşinin can damarını kaybedemezdi... kaybetmeyecekti. "Ne konusunda seçeneğim yok?"

Kontrolünü toplamak için derin bir nefes aldı. "Gerçekten neye anlaştığınızı hatırlamıyor musunuz?"

Gala gecesinden bahsetmiyordu.

O geceyi, her dakikasını, isteksizce, titizlikle yeniden yaşamıştı. Kendi şüpheli davranışlarına kadar. Yani Cristobal ile olan görüşmeyi ve Teo'nun son birkaç dakikasını kastetmiş olmalıydı. hala konuşuyordu, ama onun üzerinde yarattığı cehennem etkisi yüzünden dalmış durumdaydı.

Son iki haftada yaşadığı onca başarısızlık karşısında, bir tane daha kabul etmek istemiyordu, bu yüzden çenesini sıkı tuttu ve onun bakışlarını cesurca karşıladı. Orada gördüğü şey, onun çenesini sıkmasına neden oldu.

"Tamam, bu oyunu oynuyoruz, değil mi?" Kız sessiz kaldı.

"İlk eskizleri onaylamam için bana göndereceğini ve ilerlemen hakkında benimle iletişim halinde kalacağını kabul etmiştin. İkisini de yapmadın."

Bir kaşını kaldırdığında, alaycı bakışının içinde kınama karıştığında kendini ele verdiğini biliyordu. Sonra şiddetli bir onaylamama ile.

Yutkunarak kapısına baktı, şimdi her zamankinden daha fazla sığınacak bir yer arıyordu. Çünkü Teo'nun buraya mesleki kariyerinin sonunu getirmek için geldiği açıktı.

"Yeter artık. Beni içeri davet et."

Gözleri ona çevrildi, kalbi daha da sıkıştı. Yapamazdı. Burada olmaz. Büyükannesine, onun gibi erkeklerden uzak duracağına yemin ettiği bu yerde olmaz. Bu en büyük hakaret olurdu.

Kafasını salladı. "Hayır."

Saniyeler geçiyordu ve hava gerginlikle doluyordu. "Sabeen..."

"Yapamam." Gözlerini kapattı, sesindeki paniği fark etmemiş olmasını umarak. Ama onu görmezden gelse bile, ondan gelen güçlü duygu dalgasını hissediyordu. Gözleri, o Yaklaşırken gözleri açıldı.

"Orada biri mi var? Bir sevgilin mi?" Sözler, ona öfkesini yağdırmaya hazırlanan bir ejderha gibi, içinden fıskırdı. "Seni meşgul eden bu mu? Çalışman gereken zamanda sevgilinle yatakta yuvarlanmak mı?"

Şok, şaşkın bir kahkahaya dönüştü ve adamın yüzü daha da karardı. Ta ki acı gerçek onu ayılana kadar. "Herkes senin gibi değil."

"Buna itirazım yok," diye kabul etti, utanmaz bir kibirle. "Ben milyarda biriyim. Ama senin aksine, tatlım, işimin hırslarımın önüne geçmesine izin vermem." Bakışları kapıya döndü, gözleri parlıyordu. O kapıya baktıkça, Sabeen onun X-ray görüşü olup olmadığını merak etmeye başladı. Ve o öfkenin kıskançlıkla karışık olup olmadığını merak etmeye başladı.

İçinde bir şeyler kıvrıldı, mide bulandırıcı olması gereken ama yine de... bulandırmayan, sinir bozucu bir heyecanla düğümlendi.

Kendine neyin yanlış olduğunu sormaya başlayan kadın, bunu da bıraktı. Bu adamın yanında hissettiklerinden dolayı tamamen bitkin düşmüştü. "Ben..."

"Ne? Beni hor mu görüyorsun? Farkındayım. Ama bu kadar basit değil, değil mi? Kendinden daha çok nefret ediyorsun. Neden seni bu kadar etkilediğimi, kendi zamanında anlatmana izin vereceğim. Şimdilik basit bir *evet* ya da *hayır* yeterli."

Sadece ondan kurtulmak için *evet* demeyi düşündü. Ama sonra onun ultimatomunu hatırladı. Tam olarak hatırlayamadığı bir anlaşmanın şartlarını yerine getirmediğini fark etti. Çünkü Playboy Prensi ile öpüşmesini yeniden yaşamakla meşguldü.

Utanç yine içini kapladı ve başını salladı. "Hayır, Teo. Senin değerli koleksiyonun üzerinde köle gibi çalışmam gerekirken, duvardan duvara orgazmların tadını çıkarıyordum."

"*Benim* değerli koleksiyonum mu?" diye yumuşak bir ölümcül sesle tekrarladı. "Bu duyduğum şey ilgisizlik mi? Eğer öyleyse, cesur ol ve şimdi itiraf et, ben de her şeyi Cristobal'a devredeceğim."

Gerildi, bu fikir ona çok ters geliyordu.

O, onun tepkisini gördü. Yine kaşını kaldırdı. "İşte bu. O kadar da kayıtsız değilsin, değil mi *cariña*?"

Dişlerini sıktı. "Bana öyle deme."

Onun o seksi, sinir bozucu sırıtışı ortaya çıktı.

Artık var olmayan sevgilisinin meselesi açıklığa kavuşmuş gibi görünüyordu, Playboy Prensi uzun zamandır beklenen ortaya çıkışı yapıyordu. Ancak o biraz fazla hevesle ona bakarken, o kasıtlı olarak sertleşti.

"Beni içeri davet et. Ya da etme. Ama şunu unutma, buradan ayrılırsam buradan ayrılırsam, ilişkimiz derhal sona erer."

Eve dönen kargaların çemberi hissi onu ağır bir şekilde bastırıyordu. Modellik günlerinden kalma iyi bir birikimi ve büyükannesinin ona bıraktığı küçük mirası vardı. Ama bununla sonsuza kadar yaşayamazdı. Ve haute couture'un kralı Teo Domene onu kovarsa ve Nathan'la olan skandalın ardından moda endüstrisinde iş bulma şansını tamamen yitirebilirdi.

Yine o uçurumun kenarında durmuş, dipsiz boşluğa bakıyordu.

Onun iyi yanlarına hitap etmeye cesaret edebilir miydi?
Neredeyse burnundan soluyacaktı. Bu adam melek değildi. Şeytan bile ondan korkardı. Ama onu daha fazla bekletemezdi.
Ne söyleyeceğinden emin olamadan ağzını açtı.
Elini kapı koluna doğru uzatarak kararını verdi. Kilidi açıp kapıyı itti ve serin,
hoş geldin diyen iç mekana adım attı. Tüyleri diken diken oldu ve kalbi onu büyükannesinin değerli evine davet etme düşüncesiyle göğsünde hızla atmaya devam etti. Kutsal bir yer.
Bu profesyonel bir iş, diye kendini teselli etti. Hiçbir şey olmayacaktı. Tabii, kariyerinin olası sonu dışında.
Plaj çantasını koridorun köşesindeki minderli bankın üzerine bırakıp, Teo evine adım attığı anda döndü.
Onu orada görmek tamamen yanlış geliyordu... ama aynı zamanda inanılmaz derecede derin bir duyguydu.
Bunun önemli bir an olduğunu düşünmek istemiyordu, ama onun dönüp kapıyı yavaşça kapatmasını izlerken, nefes nefese kalmasını engelleyemedi.
Ona döndü ve donakaldı, gözleri yine kısıldı. Ama bu sefer alay veya kınama dolu değildi, endişe doluydu.
Öne atılarak, sallanan kadının kolunu tuttu, kaşlarını çatarak . "Bir kadına hiç zorla sahip olmadığımı söylememe gerçekten gerek var mı?" Sesi şokla doluydu.
Kafasını salladı, endişe dalgası onu onu sakinleştirmeye itti. "Tabii ki hayır."
Gerginliği bir anda kayboldu. "O zaman bu ne?"
"Bu duvarların içinde hiç erkek olmadı." *Tanrım*. Bunu gerçekten yüksek sesle mi söyledi? Kaşlarını çatarak şaşkınlığını gösteren adam, onun bunu söylediğini anladı.
Sanki sözlerini geri alabilecekmiş gibi çenesini sıkıca kapattı. Adam onu bıraktı ve geri adım atarak etrafı iyice inceledi.
Şaşırtıcı bir şekilde, ifadesi nötrleşti ve sonra terakota duvarları, onun çok sevdiği renkli desenleri, annesi ve büyükannesiyile birçok

yemek yediği beyaz ahşap masayı incelediğinde, yüzündeki ifade nötrleşti ve ardından takdir tonlarına dönüştü. Fas'ın dört bir yanındaki tüccarlardan özenle temin edilen halılar, büyükannesinin maddi durumu elverdiğinde çok sevdiği bir hobiydi.

Ve sonra şöminenin önündeki, çok kullanılmış koltuğun üzerine atılmış Afgan örgü battaniye. Büyükannesinin dizinde oturup, o battaniye birçok gece boyunca örülürken onun hikayelerini dinlediğini hatırlayınca, içini hüznün ve sevgi kapladı.

Büyükannesi şu anda Teo'yu düşünmeyecekti. Teo hakkında ne düşüneceğini düşünmeyecekti. Onu burada, *büyükannesinin* kendi hayatı sona erdikten sonra kızı ve torunu için bir yuva kurmak için kan, ter ve gözyaşı döktüğü bu evin duvarları içinde bulundurmak, bir ihanet gibi geliyordu.

Ama Teo ile ilgili bu ihanet dolu düşünce ve duygularını eyleme dökmeyeceği sürece, her şey yolunda değil miydi? Bu planlanmamış görüşmeyi ne kadar çabuk hallederse, o da o kadar çabuk gidecekti. "Beni nasıl buldun?" diye tekrar sordu.

Birkaç saniye daha evini inceledikten sonra ona döndü. "Valenti, teşvik edildiğinde mucizeler yaratabilir."

Cartana Kralı ve Teo'nun ağabeyi Azar Domene korkutucu derecede güçlü biriyse, ikizi de buz gibi korkutucuydu.

Birkaç kelime konuşmuşlardı ama Sabeen, her etkileşimde diğer adamın tüm sırlarını okuyabildiğini hissetmişti. Belki de, biraz endişeyle düşündü, bu Ve çok aranan bir güvenlik uzmanı olarak, Valenti Domene'nin onu bulan kişi olmasına şaşırılmamıştı.

Boğazını temizledi ve cesaretini topladı. "Haklısın, anlaşmamızın ayrıntılarını hatırlamıyorum. seni dört hafta sonra göreceğimi umuyordum."

Gözleri açıkça onunla alay ediyordu. "Yani, kafan başka şeylerle meşgul olduğu için dikkatini vermedin mi demek istiyorsun? Tam olarak neyle?"

Yükselen öfkeyle mücadele etti, yüzündeki ifadeyi görmemesi için arkasını döndü. Mutfığa girerken onu takip etti, su ısıtıcısını doldurdu ve ocağı yaktı. Sonra yapacak başka bir şey kalmayınca, ona döndü. "Evet. Ve bunun önemi yok."

Gözleri bir an parladı, sonra mutfak duvarına yaslandı, kaba bir şekilde dikkatini çeken,

onu bırakmak istemedi.

"Beni işinle ilgili en az iki haftada bir bilgilendirmeyi kabul etmiştin. Dört gün önce ilk bilgilendirmeyi yapmadın. Cristobal yapmıştı."

Sırf onu kızdırmak için rakibinin adını vermişti ve tahmin edilebileceği gibi, karnı düğümlendi. Ama rakibi hakkında soru sorarak zaman kaybetmeyecekti. Kendisi için gösterecek çok az şeyi varken bunu yapmayacaktı.

Bakışları, yaklaşık bir hafta önce denemelerinin kalıntılarını bıraktığı yemek masasına kaydı. Adam, onun bakışını takip etti ve dikleşti. "Hayır."

"Neden?" diye karşılık verdi. "Henüz hazır değil."

"Belli ki hazır değil, yoksa çok daha iyi bir ruh halinde olurdun. Ama durumumuz bu. Başka seçeneğimiz yok." Sesi yumuşaktı ama kapısında olduğu kadar ölümcüldü. Playboy Prens yine geri çekilmiş ve yetkin yaratıcı deha yerine geçmişti. "Bana onları göstereceksin."

Reddetmek için ağzını açtığı anda su ısıtıcısı çaldı ve onu irkitti. "Çay?"

Onu birkaç saniye izledi, sonra omuz silkti. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Git ve çayını yap."

Elinde titriyordu ama yine de başardı, onu oturma odasındaki sehpaye taşıdı ve bıraktı. "Al bakalım. Ben duş almam lazım..."

Adam başını sallıyordu. "Zaman kazanmaya çalışıyorsun. Bu konuyu enine boyuna konuşacağız. Hemen."

"Başka yerlere gitmen mi gerekiyor?" diye karşılık verdi, çünkü onun nefes almaya ihtiyacı olduğunu doğru tahmin ettiği için incinmişti.

çünkü adam onun nefes almaya ihtiyacı olduğunu doğru tahmin etmişti.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Ya yoksa? Beni kalmaya mı davet ediyorsun?"

"Hayır." Bu, onun istediğinden çok daha sert çıkmıştı.

Yüzü gerildi. "O zaman, devam edelim, tabii ki."

Kendine biraz zaman kazanmak için, iki cam bardağa çay döktü ve birini ona uzattı. "Seni burada istemediğim kadar, büyükannem bana nazik olmayı öğretti. Çay ister misin?"

Ağzının köşesi seğirerek, bardağı kabul etti, parmakları kadının parmaklarına değdi, sonra bardağı dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Sonra, bakışları hala kadında, bir yudum daha aldı ve bardağı boşalttı.

"Artık iyi bir torun olarak yükümlülüklerini yerine getirdin."

O, çok daha yavaş bir şekilde yudumladı ama kaçınılmaz olarak küçük bardak kısa sürede bitti ve ona müzikle yüzleşmekten başka seçenek kalmadı.

Nefesini tutarak, onun yoğun varlığının son derece farkında olarak yemek masasına doğru yürüdü. Bir hafta önce, çizimlerini korumak için değil, daha çok çaresizlikten hafif bir masa örtüsü örtmüştü. yaptığı her şeyi. Bir köşesini tutup, onu uzaklaştırdı.

Onun masanın diğer tarafına doğru yavaşça yürüdüğünü izledi, bakışları birkaç saniye boyunca onun bakışlarını aradıktan sonra indi.

Sabeen nefes alamıyordu, adam ilk çizime uzanırken ona bakamıyordu bile.

. Sonra ikinciye. Her bir çizimi soğukkanlılıkla inceledi. Bitirdiğinde, ellerini masanın üzerine düz bir şekilde koydu.

"Söylememi ister misin?" diye mırıldandı.

Boğazındaki yumruyu yuttu ama yine de konuşamadı. "Sabeen," diye ısrarla sordu.

"Söyle," diye boğuk bir sesle yalvardı. "Beni kovacaksan, kov

."

Çenesinde bir titreme oldu. "Keşke Cristobal'ın

"Senden daha iyi durumda değilim" dedi.

Absürt bir şekilde, bu onu daha iyi hissettirmede. "Yani bu kadar mı? İkimiz de dışarıda mıyız?"

Uzun bir süre konuşmadı. Eskizleri ikinci kez daha da dikkatli bir şekilde inceledi, birkaçını yere attı

sadece birkaç tane kaldı. Ancak o zaman başını kaldırdı. "Bunlar kurtarılabilir. Zar zor."

"Ve?"

Erkekçe elleri masaya geri döndü ve şimdi onun eskizlerinin üzerinde duruyordu. Onun çalışmalarına bu kadar yakın olmaları, karnını altüst etti.

"Ve bu koleksiyon, senin kaprislerine ve duygularına bırakılamayacak kadar önemli," dedi New York'ta sesinde duyduğu ciddiyetle, bunun sadece yeni sezonun

. Sebebi ne olursa olsun, *bu* koleksiyon Teo için bir tür saygıdeğer öneme sahipti. Kız, onun yüzünde bir devam ettiğinde ipucu verdi. "Şu anda seni kovabilirim, çünkü bunu çok istiyorsun gibi görünüyor, ya da kalıp sana yardım edebilirim. Ama bunu ."

"Bana özel bir iyilik yapma," diye çıkıştı, kendini tutamadan. Adam sertçe nefes verdi. "Sabeen, Cristobal ile iki çok zorlu gün geçirdim. Beni zorlama."

Bu onu şaşırttı. Ve o da bunu gördü.

"Sen boğulurken ve benim bir cankurtaran botum varken bile benim hakkımda en kötüsünü düşünmeye devam ediyorsun."

Muhtemelen sonsuza kadar onu mahvedecek sözleri kendine sakladı. Gururunu yutmak büyük bir çabaydı, ama başarısız olmak istemiyorsa başka seçeneği var mıydı?

Ayrıca, Teo için çalışmak istemesinin bir nedeni vardı. Domene. Haute couture'un kralı, eşsiz bir yeteneğe sahipti. Cristobal'ın izinli olduğu dönemde geçici olarak onun yerine geçmesi, onu çok heyecanlandırmış ve şaşırtmıştı.

Her şeyin mahvolması, başarısızlığı kabul etmesi ve özellikle Nathan'dan sonra daha fazla skandal dedikodusu çıkması, bir seçenek değildi.

Onun içsel mücadelesini hissederek, masaya eğildi ve ona karşı yenilmez iradesini ortaya koydu. "Bana sor. Yardım iste."

"Ve yardım edecek misin?" *Koşulsuz mu?*

Yüzünde bir şey değişti, ama o bunu çözemeyecek kadar çabuk geçti. "Bu benim adım. Benim soyum. Başarısızlık senin için kabul edilebilir olabilir. Benim için değil. İste."

Ağzı kurudu, karnından derin bir titreme yükseldi. "Bana yardım et."

* * *

Teo'nun hemen bir tablet çıkararak onun vasat tekliflerini kurtarmaya başlayacağını umuyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Masadan uzaklaştı, kahve masasına doğru yürüdü ve iki fincan çay daha doldurdu. Onun şaşkınlığı açıkça belli oluyordu çünkü Teo ona alaycı bir bakış attı.

"Zorlu görevler yakında başlayacak, merak etme," dedi yavaşça. Sonra bakışları yavaşça üzerinde dolaştı. "Hâlâ duş almak istiyor musun?"

Neden o gece terasta olduğu gibi vücutlarının birbirine kayması gibi ateşli görüntüler canlandı, bunu düşünmeyi reddetti. "Evet."

Adam başını salladı ve telefonunu çıkardı. "Akşam yemeğini yedin mi?" Kız gözlerini kırıştırdı ve temkinli bir şekilde "Hayır" dedi.

"Ben de yemedim. Hadi bir şeyler yapalım," dedi ve bir an sonra ona sert bir bakış attı. "Zaman geçiyor, Sabeen. Aç karnına iyi çalışamıyorum."

Biraz sersemlemiş bir halde, kısa koridordan yatak odasına koştu. Yatağını kapattı ve elindeki çayı gözlerini kırıştıtararak baktı, dokunmadan komodinin üzerine koydu ve banyosuna gitti banyoya gitti. İçinde çalkalanan tedirgin heyecanı acımasızca bastırırken hızlıca duş aldı. Ve bunu başka bir iş toplantısından başka bir şey olarak görmeyeceği için basit, diz boyu, turuncu çizgili beyaz bir elbise ve ona uyan, altın tokalı turuncu topuklu terlikler seçti, altın halka küpeler taktı ve neredeyse kurumuş saçlarını daha sıkı bir topuz haline getirdi.

Aynada gözlerine bakmadan en sevdiği oud parfümünü hızlıca sıktı ve odasından çıktı.

Teo, onun girişiyle birlikte koltuktan kalktı ve büyükannesinin koltuğuna oturmadiğı için minnettardı. Bakışları onun üzerinde dolaştı sonra telefonuna baktı. "Asistanım bana bir restoran listesi gönderdi, ama senin daha iyi bir fikrin vardır herhalde."

"Listeyi görebilir miyim?"

Teo yanına gelip ekranı gösterdi. Umarım, onun kokusunun kendisine ne yaptığının tamamen farkında değildir. *Odaklan!*

İlkini elledi. "Yemekler, pahalı fiyatlarına göre kaliteli değil. İkincisi de aynı." Listedeki dördüncü

"O restoran anne ve kızı tarafından işletiliyor. Küçük ve gözden uzak bir yer, ama yemekleri mükemmel. Ve önceden rezervasyon yapmana gerek yok."

Onun alaycı gülümsemesi, bunun önemli olmayacağını hatırlattı. Onun küçük dünyasında bile, Teo gibi erkekler çaba sarf etmeden bile kırmızı halı muamelesi görürdü.

Telefonunu cebine koydu ve sessizce kapıyı işaret etti. "Gidelim mi?"
Duyuları hala her yerde çılgınca zıplarken, ön kapıya doğru yöneldi. O kilitlerken, adam dışarı çıktı.

"At biniyor musun?"

Nefesi kesildi. "Ne?"

"Bu günlerde tamamen özgürce gidebileceğim çok az yer var. Özgürlüğün tadını çıkarma fırsatını kaçıramazdım. Olduğu gibi."

Onun geniş omuzlarının ötesindeki hareket, son cümlenin ne anlama geldiğini ona anlattı. İki koruma, yirmi metre uzakta, tetikte ve sessizce tehditkar bir şekilde duruyordu. Onların ötesinde, karanlık, zırlı SUV, dar sokağa sığmayacak kadar genişti ve etrafında daha fazla koruma bekliyordu.

Tabii ki tamamen yalnız gelmemiştii. İkiz kardeşi ve Kral Azar'ın yeni keşfedilen oğlu Max'tan sonra, güçlü bir Akdeniz tahtının üçüncü sıradaki varisiydi. Ve muhtemelen kendi güvenliğini sağlayabilirdi, protokol gereği yirmi dört saat koruma altında tutulması gerekiyordu.

"Hangisini tercih edersin?" "Ne?"

Gözlerini ondan ayırmadan, güçlü Ducati'yi işaret etti.

Hiç binmemiştii. Teo Domene ile ilk kez bu kadar yakın mesafede olacağı düşüncesi, artık aptalca sıradan hale gelen titreme başından ayak parmaklarına kadar yayılmadan önce başını sallamasına neden oldu.

"Hayır, teşekkürler."

Yine, onun kesin reddine karşı hissettiği duyguları iyi sakladı ve kolayca daha büyük araca doğru yöneldi.

Sessizce sokağın sonuna kadar yürüdüler ve orada ilk aracın arkasında başka bir SUV daha olduğunu gördü. Sabeen, bunun dikkat çekeceği düşüncesiyle içini çekti.

"Bir sorun mu var?"

"Komşularıma saatlerce dedikodu malzemesi vermen dışında mı?"

Alaycı bir cevap beklerken, adamın çenesinin gerilmesine şaşırdı. "O zaman yaptığın anlaşmaları daha iyi dinlemeliydin, değil mi?"

Bunu hak etmişti, ama yine de canını yakmıştı.

Restorana kadar olan birkaç kilometre çok çabuk geçti.

Restoranın sahibi Farah, hareketli bir sohbetten başını kaldırdı.

İçeri girdiklerinde, kollarını açarak geniş gülümsemesi daha da genişledi.

"Sabeen! Seni görmek ne güzel. Ve bana yakışıklı bir misafir de getirmişsin."

O utanç verici kıskançlık duygusu onu etkisiz hale getirdi, ama Sabeen, Teo selam verirken gülümsemeye devam etti.

Tabii ki evin en iyi koltukları onlara ayrıldı ve Farah her yemeği kendi elleriyle yapacağına söz vererek çekilmeden önce, en pahalı şarap rekor sürede masaya getirildi.

Teo'nun bakışları onu delip geçerken, o bu acıyı bastırmaya

çalışıyordu. "Neden burada? Essaouira'ya çalışmak için gelmenin önemi ne?

? Ve bunun beni ilgilendirmediyi söylemeden önce bir düşün. Kafanın nerede olduğunu bilmek, yaratıcılığını ortaya çıkarmak için nereye gittiğin kadar önemlidir."

Bunu biliyordu. Sonuçta bu yüzden buraya gelmişti. Öyleyse bunu ona itiraf etmek neden bu kadar zordu?

Çünkü bu kişisel bir şeydi. Ve kişisel şeyler tehlikelidir.

Yine de kendini cevap verirken buldu. "Çünkü burası sadece bir çalışma alanı değil. Burası benim evim. Güvenli yerim." Onun varlığının bir parçası. Bu itiraf, kolayca kontrol edemediği duygularla doluydu.

Yine, hazırlıklı bir cevap beklerken, onun ciddiyetle başını sallaması karşısında şaşkına döndü. "Devam et."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Daha fazlasını mı istiyordu? "Hayatımdaki her önemli anın kökleri buraya uzanıyor gibi hissediyorum." Burası, büyükannesine karşı gelip, annesinin gizli teşvikiyle, modellik ajansının ilk işine seçmelere katılma davetini kabul ettiği yerd. Burası, *Vogue'un* kapağına ilk, ikinci ve üçüncü kez çıktıktan sonra kutlama yaptığı yerd. Burası, sığınak aradığı yerd. keder, büyükannesinin vefatından sonra yakınlık özlemi.

Ve Nathan'dan sonra iyileşmek için geldiği yerd...

Hayır. O değil. Burada değil.

Yemekleri geldiğinde eski sevgilisi hakkında daha fazla düşünmekten kurtuldu. Kalın nohut soslu kokulu kuskus ağzını sulandırdı. Balık *chermoula*, *kefta* tagine ve ince hamur ve safranla yapılan tavuklu börek. Ve *zaalouk*, patlıcan püresi ve humuslu bir tabak patates kızartması.

Farah onlara daha fazla yemek zorla yedirmeye çalıştığında Sabeen başını sertçe sallamak zorunda kaldı. Bu gidişle, sadece bir kısmını yiyebileceklerdi.

Teo iştahla yemeye başladı, beğenisini gösteren inlemeleri Farah'ı gülümsetti. Sabeen ise koltuğunda kıvranmaya başladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse sessiz bir dostluk ortamı oluştu, Teo ara sıra bir yemeğin kökenini sordu. Ama Sabeen gardını indiremezdi.

Yemekleri kaldırıldığında, kadın barut ve nane çayı sipariş etti. Adam ise yoğun Fas kahvesi sipariş etti.

Sonra geriye yaslandı, tüm gücü ve yoğun konsantrasyonuyla. O ilk küçük fincan kahveyi içtiğinde, kısa süreli rahatlamaının sona erdiğini anladı.

"Bunun işe yaraması için birkaç kural koymamız gerekiyor. Ben uygun gördüğüm sürece bu konuda çalışacağız. Ve sen bunu hiç itiraz etmeden yapacaksın. Anlaştık mı?"

Onun otoriter, sınırsız özgüveni Sinir bozucu, ama Sabeen bunun onun kim olduğunu belirleyen neden olduğunu unutamıyordu. Damarlarında akan kraliyet kanı bir yana, tutkularını sayısız başyapıt yaratmaya yönlendirerek mesleğinin zirvesine ulaşmıştı ve bu başyapıtların bazıları dünyanın dört bir yanındaki müzelerde sergileniyordu. Onun gözetiminde kendi tasarım becerilerini geliştirebilme şansı, Sabeen'in başlangıçta onun ekibine katılmak için başvurmasının sebebiydi.

Ve bu yüzden, onun yardımını istediği için, şimdi gururunu bir kenara bırakması gerekiyordu. "Tamam."

Kaşları kalktı. "Sadece *tamam mı?*"

Omuz silkti. "Sırf sırf diye, konuyu titizlikle ele almamı mı tercih ederdin?"

"Hayır. Ama güçlü hissettiğin herhangi bir fikri çekinmeden dile getirebilirsin."

"Endişelenme. Bu senin için olabilir, ama ben başarılı olursam, koleksiyonda benim adım da yazacak, değil mi?"

Kahve kabını uzattı, kendine bir fincan daha doldurdu ve onu içti, bu sırada gözlerini ondan ayırmadı. "Senin yarattığın şey Düğün ve taç giyme töreni için hazırlanan Eden muhteşemdi. O zamandan bu yana neler oldu?"

İçinde bir sıkışma hissetti. Evet, büyükannesini kaybetmişti ve bu çok yıkıcı olmuştu, birkaç günlüğüne Ancak Sabeen, tüm sorunlarını dürüstçe kedere yükleyemezdi.

Ama Sabeen, tüm sorunlarını dürüstçe kedere yükleyemezdi. Özellikle de duygusal pusulası sürekli tek bir adamı, tek bir sorunu gösteriyorken...

Playboyar ve onlarla ilgili her şey onun için felaket anlamına geliyordu, ama yine de bu adamdan uzaklaşmıyordu. Kafasını salladı. "Neden önemli ki?"

Burun delikleri hoşnutsuzlukla genişledi. "Çünkü engelini ortadan kaldırmadan önce önünde duran engelle yüzleşene kadar, sadece daha fazla engelle karşılaşacaksın."

Sinir ve panik hissi içini kapladı. "Bunun bir terapi seansı olduğunu fark etmemiştim. bunun bir terapi seansı olduğunu fark etmemiştim. Her koleksiyonunun kaygısız bir özgürlüğün ürünü olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu, kendini korumak için, bunun farkındaydı.

Gölgeler yüzünde dolaştı, sonra onları etkili bir şekilde uzaklaştırdı "Hayır. Ama ben bölümlere ayırma konusunda ustayım. Sen açıkça değilsin."

Bu bir hakaret değildi. Kendinden emin bir şekilde ifade edilen, sinir bozucu derecede doğru bir gerçektir. Çünkü hatırlayabildiği kadarıyla, her duyguları, yıllar boyunca bastırmaya çalıştığı bir duygu kuyusuna akmıştı. Yakın zamana kadar, bunu başardığından emindi. başardığına emindi.

Şimdi ise, tüm bu bastırılmış duygular patlamak üzereymiş gibi hissediyordu. "Sevdiğin birini özlemek de buna dahil mi?" diye sordu ve sevgili büyükannesini

. Jida'nın onaylamayan bakışlarını şimdiden hissedebiliyordu.

"Kim?" Bu, şimdiye kadar birkaç kez duyduğu keskin bir ses tonuyla geldi.

"Büyükannem."

Birkaç saniye boyunca onu yakından izledi, parıldayan bakışları ona daha fazlasını sakladığını bildiğini söylüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, keskinliği yumuşadı. Kız minnet ve rahatlıkla nefes verdi.

"Geri döndüğümüzde, çizimlere baktığında büyükannen hakkında ne hissettiğini bana anlatacaksın."

İçindeki bir başka düğüm daha çözüldü ama tamamen ortadan kalkmadı çünkü bunun o kadar basit olmadığını biliyordu. Sorununun başka katmanları da vardı

. Hiçbir şey kolay olmadı, Playboy Prensi için olduğu gibi.

Şu anda sana yardım eden Playboy Prens.

Göğsündeki çarpıntıyı görmezden geldi ve onu daha yakından inceledi, yüzeyin altına bakmaya çalıştı.

Gözlerindeki alaycı parıltı yoğunlaştı. "Aklında ne var?" "Başka biri olsaydı şimdiye kadar beni kovmuş olurdu. Yani..."

"Gizli bir amaç olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dudaklarını ısırdı. Sessizliğini korudu. Ama gerçek, aralarında kıvranan bir akıntı gibiydi.

Gergin bir sessizlikten sonra, fincanını sertçe masaya bıraktı.

"Sebeplerim bana ait."

"Bu..."

"Adil değil mi?" diye sordu, o sözünü bitirmeden, sonra daha fazla gölge, büyüleyici yüzünü kapladı. "Belki de bir illüzyonun peşinden koşacak kadar inatçıyım. Nihai hedeflerim konusunda bana emir verilmesini istemem

Hedeflerim konusunda bana emir verilmesini kabul etmem. Ya da belki de vazgeçmek istemediğim bir şey görüyorum. Henüz. Sen de dahil."

İçindeki kargaşa arttı, nefesi hafifçe hızlandı. Rahatlamadan mı? Minnettarlıktan mı? Haksız bir heyecandan mı? Derin

merak mı? Çünkü bunun, onun bir sonraki koleksiyonundan başka bir şey bir şey miydi? Ama merakına

, onun korumalarından birine yaptığı ince ama otoriter hareket, yemeklerinin bittiğini işaret ediyordu.

Parlayan Farah, onlara bir an önce geri dönmeleri için yalvardı ve Ve yaşlı kadın geniş bir göz kırparak Sabeen'e Arapça *bu adamı bırakmamasını* fısıldadığında, tüm vücudunu saran sıcağa rağmen gülümsedi ve ayakları bekleyen arabaya doğru koştu.

Dönüş yolunda Teo'nun delici bakışlarının farkındaydı.

"Onu düzeltmek için acele edeceğimi düşünürdüm." Sesi çöl kadar kuruydu.

Şaşkınlıkla başını onun yönüne çevirdi. "Arapça mı biliyorsun?" "Pazar satıcıları tarafından kandırılmayacak kadar."

Gözlerinin daha da büyüdüğünü hissetti. "Pazar satıcıları mı?"

"Marakeş'in renkli sokaklarında ne kadar ilham verici şeyler bulabileceğine şaşıracaksın."

Bunu biliyordu. Elbette biliyordu.

Genç bir kızken, Jemaa el-Fnaa pazarındaki kumaş tezgahlarında ve daha küçük, gözden uzak tezgahlarda sık sık kendini kaybederdi moda tasarımcısı olmayı hayal ederdi. Yeteneği keşfedildiği yer de bu tezgahlardan biriydi.

Ancak, nedense Teo'yu o ortamda hayal etmemişti. Bu onu çok tanıdık, çok ulaşılabilir yapıyordu. Bunu istemiyordu çünkü...

Onun keskin bakışlarının farkında olarak, soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Farah'a cevap vermenin bir anlamı yoktu. O, tedavi edilemez bir romantik. Görmek istediğini görecek."

Ağzı yine büküldü, gözleri üzerindeydi. "Belki de bu illüzyonu bu kadar çabuk reddetmemelisin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer görmek istediği buysa, onun için yarat." Bir avuç kelime, cesur bir meydan okuma ile fırlatılmıştı.

Nefesi kesildi. Olasılıklar, kül rengi bir manzara. Bulanık, sonra yavaşça şekilleniyor. Farah'ın sevdiği toprak rengi, canlı renkler, ortaya çıkmadan çok önce onun gelişini duyuran görünmeden önce onun varlığını duyuran, varlığının perküsif bir müziği gibiydi.

Yolculuğun geri kalanında ve evine döndükten sonra, Sabeen ilham damlalarını toplamak için çabaladı.

Bir kez daha eskizlerini inceledikten sonra, dönüp yemek masasına yaslandı.

"Bana büyükannen hakkında biraz anlat," dedi.

Sabeen yutkundu. Başını salladı. "Bu gece olmaz." Cevabında hafif bir yalvarma vardı. Onun bunu fark etmemesini ya da fark etse bile dikkate almamasını umuyordu.

Adam başını sallayıp kapıya doğru yöneldiğinde Sabeen şaşkına döndü. "Gidiyor musun?"

"İyi uykular. Patronun erken dönecek. Ve Sabeen?"

Karnı yine bir kez daha altüst oldu. Adamın adını söyleme şekli kesinlikle günahkardı. "Hmm?"

"Uyarıyorum. Hak edilmemiş serbestliklere pek izin vermem." Kız başını sallayana kadar bekledi.

Uyarısını kabul etti.

Sonra onun peşinden gitti, kendine sadece nazik davrandığını söyleyerek konukları kapıya kadar geçirdiğini söyledi. Gerçek şu ki, onun arkasını görmek için henüz hazır değildi.

Birkaç kelimeyle, o gece içinde bir şeyleri uyandırmıştı.

. O, zorba bir prens bekliyordu, ama onun tuhaf soruları ve gözlemleriyle onu tedirgin eden gizemli bir adamla karşılaşmıştı. Onunla sadece üç saat geçirdi, ama o, kadının inancını sarsmış, kadının onun için yarattığı kalıba rahatça sığmamak için kendini yeniden düzenlemişti.

New York'ta ona yaptığını iddia ettiği gibi mi?

Kapı eşiğine yaslandı, dar caddeyi geçerken onu kesin olarak reddedemedi, güçlü motosikletin üzerine bir bacağını attı ve üzerine oturdu.

Adam ona bakmadı, ama aralarında canlı bir farkındalık

. Bu itirafı için kendinden nefret etse de, Sabeen onun motosikletinin üzerinde sergilediği seksi figürü takdir etmekten kendini alamadı. Davetini daha önce kabul etmediği için bir anlık hayal kırıklığı yaşadı ama...

Hayır. Hayır, olamaz. Neyi vardı onun?

Aniden geri adım atarak kapıyı kapamaya hazırlandı, tam o sırada adam başını ona doğru çevirdi ve bakışları onu yakaladı.

"Buenos noches."

"İyi geceler," diye mırıldandı.

Orada durdu, ayakları geri dönme emrini reddederek, adam motorunu çalıştırıp sokağın dışına çıkarken.

BÖLÜM BEŞ

TEO, Sabeen'in evinden 11 kilometre uzaklıkta kiraladığı villaya geldi.

Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca, motosikletinin üzerinde kaldı ve güvenlik ekibinin şaşkın bakışlarına maruz kaldı.

Motosiklet teslim edildiğinde onları zaten yeterince tedirgin etmişti. Onlar şüphesiz patronları Valenti'ye rapor etmişlerdi. Teo, ikizinin sabah olmadan önce onun pervasızlığı hakkında sert görüşlerini içeren bir mesaj atacağına sabah olmadan onun pervasızlığı hakkında sert görüşlerini içeren bir mesaj göndereceğine bahse girerdi.

Bu, Valenti'nin sorunlarla başa çıkma yöntemi. Teo ona bunu kıskanmıyordu. Ama ikizinin katı standartlarına göre de yaşayamazdı.

Özellikle de babasının, kendi oğluna bir parça bile saygı göstermektense, bu dünyadan göçüp gitmeyi tercih edeceğini bildiği için.

Düğünde babasının sözlerini hatırlayınca midesi ekşidi. Bunu şiddetle bastırdı ve isteksizce baktı.

asistanının onun için ayarladığı mülkte.

tabii ki, onun statüsüne yakışır şekilde çok güzeldi. Yumuşak taş, kemerli Mağribi pencereler ve içeriden sızan sarı ışıkla uyumluydu.

İç mekan da aynı derecede davetkardı.

Ancak o, buradan, *yedi mil uzaktaki buradan* uzaklaşmak istiyordu. Başka bir oda ve o odayı işgal eden kişinin görüntüleri zihnini doldururken dişlerini sıktı.

Dios mio. Aklını kaçırmak üzereydi.

Sabeen ile bu işi sürdürmek için uydurduğu tüm nedenler onu silahsızlandırıyor ve rahatsız ediyordu.

Zararını kesmelisin. Bırak gitsin ve yoluna devam et.

Ama... içgüdü, onun yeteneğini ortaya çıkarmak için hayati önem taşıdığını söylüyordu. Ayrıca, onun kendisi hakkındaki varsayımlarını pişman ettireceğine yemin etmemiş miydi? Onu sonunda bulduğunda ava atılmasının nedeni bu değil miydi?

Cildi heyecandan karıncalanıyordu. Bir taşla iki kuş vurmanın heyecanı. Kötü bir durumu tersine çevirip, kendisinin... gereksiz biri olarak görülmemesini sağlayacaktı. Hem babası hem de Sabeen için değersiz biri olarak görülmemesi için.

"Majesteleri?" "Ne?"

diye homurdandı.

Baş koruması bir adım geri attı.

Teo iç geçirdi. "Ne oldu?" Sesini ayarlamaya çalıştı. İşe yaramadı. İçini kaplayan o boşluk hissi daha da yoğunlaştı. Cartana, uçakla sadece iki buçuk saat uzaklıktaydı. Gece yarısından önce orada olabilirdi. Yaşlı adamla yüzleşebilir, neden bu kadar kolay bir şekilde bir kenara atıldığını öğrenmek isteyebilirdi. O zaman belki de bu... içini kemiren, ama kabul etmek istemediği bu rahatsızlıktan kurtulabilirdi.

Ancak, babasının durumunun kötüleşmesine neden olmayı göze alabilir miydi? Sıkılmış bir tanrı onunla oynuyordu, çünkü Teo ve kardeşleri babalarının kesin olarak iyileşme yolunda olduğuna her inandıklarında, babaları bir gerileme yaşıyordu. Onları ayak parmaklarının ucunda dans ettirmeye devam ediyordu. parmak uçlarında dans ettiriyordu.

Teo'nun planladığı şey için yeterince dayanabilecek miydi? "Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyoruz."

Teo, muhafızın arkasındaki boş ve muhteşem eve baktı. sırf yapabildiği için, bu anlamsız düşünceye kendi kendine sırıttı. "Hayır, her şey yolunda değil. Çalışanlarımı ara. Bana başka bir villa bulmalarını söyle. Daha yakın bir yer."

Adam ona dikkatli ve şaşkın bir şekilde baktı. "Daha yakın... neye?"

Bisikletten atladı ve kaskını muhafızın üzerine fırlattı. Muhafız, hakkını vermek gerekirse, kaskı ustaca yakaladı. Teo, Valenti'nin ona zam vermesini destekleyecekti.

O ve ekibi ona çok az sorun çıkarmıştı. Önceki dört ekip ise, Teo'nun ara sıra

Valenti'ye, kendisine ayak uydurabilecek adamlar işe alması gerektiği konusunda verdiği tavsiye pek iyi karşılanmamıştı.

ona ayak uydurabilecek adamlar işe alması gerektiği tavsiyesi pek iyi karşılanmamıştı. Ama ikiz kardeşi sonunda bu tavsiyeye kulak vermişti.

"Majesteleri?"

Damarlarında akan kraliyet kanını hatırlayarak dişlerini sıkarak ön kapıya doğru yürüdü. Adam ne sormuştu? Doğru, taşınma hakkında...

"Ona daha yakın!"

* * *

Beş saat sonra uyandığında ruh hali pek de iyileşmemişti. Sahilde koşu ve ardından soğuk Kuzey Atlantik'te yüzmek onu yeterince canlandırmıştı. Ancak otuz dakika sonra Sabeen'in kapısını çaldığında göğsündeki sıkışma onu yeniden tedirgin etti.

Kapıyı açtığı anda, basit bir kısa kollu beyaz keten bluz ve sıcak havalarda serin tutması için tasarlanmış turuncu bir şort giyiyordu. Ancak bu, kilometrelerce uzunluğundaki bacaklarını günahkar bir şekilde sergiliyordu. Derin *V yakası*, ağız sulandıran bir dekolteyi, görünür turkuaz askılar ise altındaki bikiniyi ima ediyordu. Bu da elbette, zihninden kolayca silemeyeceği görüntüler canlandırdı. Onu kollarında, ağzında ağzında onun muhteşem tadı vardı.

Gerçekten de Monako'da yirmi dört saat geçirmeliydi. Hala . Ancak bu fikir ağzında ekşi bir tat bıraktı, yüzünü buruşturmasına yetecek kadar.

Bunu gören kadın gerildi ve yüzü, tamamen hoş geldin diye gülümseyen bir ifade olmasa da yeterince sakin, biraz soğuk bir ifadeye büründü.

"*Buenos días*," diye selamladı onu, planladığından biraz daha sert bir sesle. "İyi uyudun mu?"

"Evet. Ama belki de bunu sana sormalıyım?" Yoğun kirpikli gözleri onun üzerinde dolaştı ve gözlerinin geçtiği her santimetre, onun homurdanmak istediği bir sıcaklık izi bıraktı.

Onu kızdırma isteği güçlü bir şekilde ortaya çıktı. Evet, birinin de kendisiyle aynı öfkeli ruh halinde olmasını diledi. Ama *Dios*, o kadar da çocukça değildi. "Bir kahve daha içersem düzelir."

Birkaç saniye daha onu inceledi, sonra geri adım atarak ayak parmaklarının ucunda döndü. Tabii ki, bu onun dikkatini bir köpekbalığının avına çektiği gibi çekti ve tanrı yardım etsin, çıplak bacakları

ve ayakları onu etkiledi. Her santimetresi onu kışkırtıyor ve baştan çıkarıyordu.

Monako. Bir sonraki durak. Burada işi biter bitmez.

Ama belki seks için değil. En sevdiği Monte Carlo kumar masasında bir gece geçirmek, kendini beğenmiş bir CEO'yu birkaç milyon dolar veya en değerli süper arabasını kaybetmesi için kışkırtmak onu çok memnun ederdi.

Yeni kazandığı spor arabayla Fransız kırsalının tepelerinde hızla inip çıkmak onu her zaman neşelendirirdi.

Kapıyı arkasından kapattı, sonra o boşluk hissi Valenti ona aklını kaçırdığını söylerdi. Teo bu iddiaya karşı çıkmazdı.

Koridordan geçip oturma odasına geldiğinde, kadın mutfaktan elinde bir fincan kahveyle dönüyordu.

"Sade, şekersiz mi?" diye sordu, bakışları fincanın kenarında durduktan sonra onun gözlerine yükseldi.

Kadının kahvesini nasıl içtiğini bilmesinden bir parça bile memnuniyet duymamalıydı, ama yine de orada, bu durumdan keyif alıyordu.

O da teşekkür ederek başını salladı. Sonra yemek masasındaki dağınıklık karşısında gerildi.

"Beni beklemeden mi başladınız?" Teo, onunla genellikle üç farklı durum yaşadığını fark etti. Sinirlilik.

Alay. Cazibe. Hiçbiri onu tatmin edecek kadar tatmin edici faydalar sağlamıyordu. Hoş olmayan gerçek şu ki, Sabeen onu hoşuna gitmeyen bir şekilde dengesizleştirmesiydi. Ve bu, sisteminden çıkarmak için çalışması gereken bir kusurdu.

"Aklın açık olsun diye iyi bir gece uykusu alman gerekiyordu."

O sertleşti ve ondan uzaklaşarak masaya doğru yürüdü. "Ben asla şafak sökene kadar uyumam. Çizim yapabilecekken yatakta boş boş yatmanın ne yararı var ki?"

Onu yatakta hayal etmekten başka bir şey yapmak için bardağını boşalttı. "Gecikmeli tatminin tarif edilemez faydalar sağlamasının bir nedeni var."

Yanaklarındaki sıcaklık dalgası onu fazlasıyla memnun etti. "Patlama noktasına gelene kadar her şeyi içimde tutmamı mı istiyorsun?" diye sordu, sonra hafifçe inledi. "Bu süreçte cinsel imalar yapmaya tenezzül etmeyeceğim."

Santo cielo, o da yapamazdı. Aklını kaybetmek istemiyorsa tabii. "O zaman, basitçe söyleyeyim. Daha derine inmelisin. Daha cesur olmalısın."

O, inanılmaz gözlerini ona kırıştırdınca, devam etti. "Eden'in gelinliğini tasarlarırken ne hissettiğini söyle bana."

"Esas olarak mı? Sana karşı derin bir öfke, çünkü kardeşinin düğünüyle ilgili endişesine tahammül edemedin ve kötü ruh halini herkesle paylaşmaya karar verdin!"

Doğru, ama bunun altında yatan bir neden vardı, her zaman olduğu gibi, kusursuz olmasını gerektiren, böylece kusurlu olarak görülmemesini sağlayan bir neden. Sadece değerli görünmek. "Öyle olsa bile, yarattığın şey çirkin olmaktan çok uzaktı. Kesinlikle öfkeli değildi. Ee?"

"Arkadaşlık mı?"

"Bu bir soru mu?"

O öfkeyle nefes aldı. "Peki. Arkadaşlık. O... güzel ve nazikti, ve yaşadıklarından sonra, unutulmaz ve muhteşem bir şeyi hak ediyordu. Eşsiz bir şeyi."

Adam başını salladı, bir eskizi alıp inceledi. "Güzel. Şimdi Eden'ı unut. Senin için aynı derecede önemli olan başka birini seç. Sabeen, onun ne kadar kolay çizim yaptığını görünce biraz çekindi."

* * *

Sabeen onu izledi, engelleri ne kadar kolay aştığına biraz hayran kalmıştı engelleri aşması, sadece *varlığıyla* yarattığı heyecan verici varlığıyla biraz korkmuştu. "Sen bunu mu yapıyorsun?"

Bukalemun yine şekil değiştirdi, yüzünde kararlılık ve kasvetin ürkütücü bir karışımı belirdi. Bunu gizlemedi. Kahretsin, Onun bunu görmesinden neredeyse sevinç duyuyordu. Onu tanımlamaya çalışırsa başarısız olacağını açıkça uyardı. "Hayır, *cariña*. Şeytanlarım bana ihtiyacım olan tüm ilhamı veriyor," diye mırıldandı, ne mizah ne de alaycılık izi olmadan.

Söylediği her kelimenin arkasında duruyordu.

Şok, nefesini kesmişti. Bakışları kadının ağzına düştü ve anında farkındalıkları daha da keskinleşti, daha acil hale geldi.

Farah güneş ışığı ve gülümsemeler, yüksek sesle sevgi ve ışığı kucaklayan biriye, Teo çok katmanlı bir karakterdi ve en kalın katmanı, tamamen

Ustalaştığı en kalın katmandı. Kendisini koruması gereken katman. Çünkü artık onun her açıdan ölümcül olduğunu anlasa da, en güçlüsünün bu olduğunu biliyordu. Onu, her düşündüğünde hala şok dalgaları yaratan üç dakikalık bir kavgada kullanırken görmüştü.

Ama... bu, onun sunduğu kişiliği yakıt olarak kullanamayacağı anlamına gelmiyordu. Keşfet onu. Duyuları, doğru yolda olduğunda olduğu gibi tanıdık ve çok hoş bir şekilde harekete geçti. İlk koleksiyonunu yaratmanın verdiği coşku kadar güçlü değildi, ama bir başlangıçtı. Ve o, elinden gelen her şeyle buna tutunacaktı...

"O zeki beyninde neler olup bittiğini anlat bana," dedi yumuşak bir sesle. Onun iltifatına heyecanla karşılık vermekten kendini alıyordu. "Nüanslar. Katmanlar.

Kör edici ışık ve derin gölgeler."

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra adam ona yaklaşarak, tam olarak ama onun mükemmel yüzünün her santimini acı verici bir şekilde fark etmesine yetecek kadar yakındı. "Peki bunu ne tetikledi?" diye sordu, daha yumuşak bir sesle sordu, gözleri onu delip geçiyordu.

Sen. Dilini ısırdı, yoksa ağzından kaçacaktı. Bu, zaten şişirilmiş egosunu daha da şişirecekti. Daha da kötüsü, ona karşı hissettiği kararsız duygularını ortaya çıkaracaktı.

"En iyisi, ilham perisini rahat hissettirmek için davet etmek rahat hissetmesini sağlamak en iyisi olduğunu öğrendim, onu çok fazla sorgulamamak gerekir, çünkü...' Aptalca bir batıl inanç yüzünden yine dilini ısırdı.

Kaşları kalktı, gümüş rengi gözlerinde mizahın ilk belirtileri belirdi. "Kendi ilham perinden korkmuyorsun herhalde?"

"Hepimiz onları istediğimiz gibi yönlendirebilecek güce sahip değiliz."

"Hayır, değilsin," diye cevapladı saf kibirle.

Adam uzaklaştı ve kadın hemen onun geri gelmesini, duyularını onun baş döndürücü kokusuyla doldurmasını diledi. Çünkü adam bunu yaparken, kadın düşüncelerini ve anlaşılmaz vizyonunu gerçeğe dönüştürmenin kırılgan düşüncelerini ve belirsiz vizyonunu gerçeğe dönüştürmenin kırılgan geçişini düşünmek zorunda kalmazdı.

Yanında getirdiği şık tableti çıkardı. Sonra kanepeye doğru büyük adımlarla yürüdü ve uzun boylu vücudunu kanepeye uzattı. Yine, büyükannesinin koltuğundan kaçınmıştı. Yine, Sabeen gizlice minnettardı. Ve onun bilinçsiz duyarlılığı karşısında biraz da savunmasız kalmıştı.

"Ee? Ne bekliyorsun?" diye ekranından başını kaldırmadan alaycı bir şekilde sordu.

Gözlerini devirme isteğini bastırarak, yemek odasındaki bir sandalyeyi çekti ve uzun zamandır ilk kez, saf bir beklenti ve adrenalin damarlarında dolaşmaya başladı.

* * *

Zamanın geçtiğini ilk kez, onun gölgesi üzerine düştüğünde fark etti. O anda bile, kalemi kağıt üzerinde hızla ilerledi. Onun şiddetli yoğunluğunu hissetti. Nefesini tutarak utanmadan ona kapıldı. Neredeyse hazırdı.

Neredeyse...

Onun eli, onun elinin üzerine düştüğünde, parmaklarını hareketsiz hale getirdiğinde, o irkildi.

"Mola zamanı," dedi kararlı bir şekilde.

"Hayır! Ben sadece... Bekle, ne yapıyorsun?"

Kalem parmaklarından çekildi ve masanın üzerine atıldı. masa üzerine atıldı. Ancak o zaman elindeki krampı, sırtında, kalça eklemlerinde ve boynunda hissettiği rahatsızlığı fark etti.

Bakışlarını başka yöne çevirdiğinde, omzunda bir spazm hissedince yüzünü buruşturdu. Bu, ona bir kaş kaldırma kazandırdı.

"Dört saat oldu. Öğle yemeği zamanı."

Bakışları pencereye kaydı. Pencereden içeri giren ışığın oluşturduğu gölgeler önemli ölçüde değişmişti.

Sonra yemek kokusu dikkatini çekti. "Yemek mi sipariş ettin?" "Farah'ın etkisi senin için sonuç veriyorsa, ben ondan uzak dur. Güvenlik görevlimiz siparişimizi on dakika önce aldı. Yemek zamanı," diye ısrar etti, bakışları birkaç saniye boyunca kadının yüzünü taradıktan sonra eskizlere kaydı.

Sabeen nefesini tuttu, kararını beklerken duyuları gerildi. Kararını açıklamadı. Dönerek, katlanmış kareli masa örtüsüyle örtülü hasır sepete doğru gitti, onu aldı ve oturma odasının dışındaki küçük, duvarla çevrili avluya doğru yöneldi.

Endişesini bastırarak onu takip etti, masanın üzerine küçük bir şarap sürahiyle birlikte tam bir sofranın kurulduğunu görünce şaşkınlığı arttı. . Adam, Sabeen işine dalmışken tüm bunları yapmıştı.

Bu sadece pratiklik için.

Adam sandalyeyi çekip, onu oturtuktan sonra kendi sandalyesine oturdu ve yine bolca yemek koyarken, Sabeen bunu kendine defalarca tekrarlardı.

Sabeen yemeğin tadına bayıldı, iştahla yedi.

Ama bakışları sürekli Teo'dan, oturduğu yerden görebildiği eskizlere kayıyordu.

Sonunda, onun hayal kırıklığı bastırılmış bir nefesle ortaya çıktı. "Beni merakta bırakacak mısın?"

Dün geceki gibi, cevap vermek için zaman ayırdı ve kahvesini yudumladı. "Gecikmeli tatminin iyi bir şey olduğu konusunda hemfikir değil miydin?"

"Hayır, kabul etmedim," dedi dişlerini sıkarak. "Beni kızdırmaktan zevk mi alıyorsun?" diye düşünmeden önce patladı.

"*Hoşlanmak* mı? Tam olarak değil. Ama bu, o sıkıcı sakinlik maskesinden farklı bir şey."

Demek kadınların enerjik olmasını seviyorsun?

Bu soru içinden çıkmadan kalmadığı için Tanrı'ya şükretti. Teo'nun kadınları nasıl sevdiğini neden umursuyordu ki?

"Yani *kaosun içinde düzen* senin mantran mı? Yoksa daha çok baskı elmasları yaratır düşüncesine mi inanıyorsun?"

Gözleri parladı. "Şu anda ne hissettiğini söyle bana."

O, onun yine dengesiz bir itirafta bulunmak istediğinden şüpheleniyordu. O anda tüm cevaplar onda olduğu için çılgılık atmak istiyordu.

"Sanki ortaya çıkaracak başka bir şeyim varmış gibi." Panik ve yetersizlik hissi azalmıştı ama tamamen ortadan kalkmamıştı. Ve kalbi, eskiz defterini geri almak

"Daha derin mi?" diye sordu.

Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Absürt bir nedenden dolayı, bakışları onun ağzına kaydı. Ağzı alaycı bir şekilde kıvrılmıyordu. Ya da acımasız bir alaycılıkla seğirmiyordu.

Acımasız bir alaycılıkla seğirmiyordu. Her zaman yoğun bir şekilde şehvetli olacaktı ve

o ateşli öpücüğü hatırlamadan ona bakamayacağını itiraf etti.

Ama şu anda hafifçe büzülmüştü. Düşünceli. *Bekleyen.*

"Evet."

"*Muy bien*," dedi ve ağız sulandıran, bal dökülmüş bademli tartları ona doğru itti. "Önce tatlıyı bitir."

Ona öfkesini haykırmamak için ve tatlılar gerçekten çok lezzetli olduğu için Sabeen tatlıyı yedi.

* * *

"İki mi? Dalga mı geçiyorsun?"

Öfke teninde cızırdadı. Şaşkınlık da.

O, bütün gün özenle üzerinde çalıştığı eskizlerin ikisi hariç hepsini yakmasını izlemişti.

Bütün gün boyunca özenle üzerinde çalıştığı eskizlerin hepsini yakmasını izlemişti. Çılgılık atma dürtüsü yeniden yükseldi.

Onu yuttu. Onu, ona taktığı etiketten başka bir şey olarak nasıl düşünebilirdi ki? O, başından beri onun duygularıyla oynuyordu.

Tıpkı...

Parmaklarını saçlarına geçirdi, daha çok Nathan'ı düşünmekten kurtulmak için, ama hayal kırıklığı da vardı.

"Bir şey söyleyecek misin yoksa öylece oturacak mısın?" diye sordu ona.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir kalçasını yemek masasına dayamış, onun çözülmesini izlerken onu inceledi.

"Bundan zevk alıyor musun?"

"Zevk mi? Tamamen değil," diye önceki cümlesini tekrarlardı ve onu daha da sinirlendirdi.

Kadın, bastıramadığı sert bir ses çıkardı.

Nedense bu, onun gözlerini parlatmış, kadının adımlarını izlerken neredeyse cesaretlendirici bir hale getirmişti. Sabeen kendini durdurup ona dönmeye zorladı ve kollarını kavuşturarak onun duruşunu taklit etti. "Ne oluyor lan?"

"Senin ilk girişimini olağanüstü bir atılım olarak selamlamadığım için üzülüyorsun."

Evet, bağırarak istiyordu. Bakışları, artık külden başka bir şey olmayan eskizlerinin olduğu yere kaydı. "Bunu kesinlikle beklemiyordum," dedi, öfkesi sesini titretirken.

O, hiç etkilenmemiş gibi durdu, saklamaya tenezzül ettiği iki eskizi bakmaya bile tenezzül etmedi. "Onları çizmek için yedi saat harcadım ."

"Ve o yedi saat boyunca tek yaptığın, ilham perini oturup ayaklarını uzatması için davet etmek ve sonra onun senin için çalışmasını reddetmekti. Ayrıca, bu yetersiz sunumlarla tek yaptığın, seni saran korkuya kapılmak."

Ağzı açık kaldı, onun bu kadar şok edici bir şekilde sezgisel olması karşısında sözleri tükendi. "Yine de çalışmalarımı yakman mazur görülemez."

"Hayır mı? Başka nasıl sözünü tutacaksın? Başka nasıl yüzeysel şeylerle zaman kaybetmeyi bırakacaksın?"

Öfkesini koruyucu bir pelerin gibi üzerine sardı. Coşkusu tamamen sönmüştü, ama panik geri dönmemişti.

Bunun yerine, kararlılık içini yakıyordu. Onun yanıldığını kanıtlama kararlılığı. Onun yüzüne parlaklığını gösterme kararlılığı.

"Bir daha çalışmalarımı yakarsan, ilişkimiz biter."

"Bir dahaki sefere vasat bir iş çıkarırsan, onu yakmama gerek kalmayacak."

Sen kendin yakarsın," diye tahmin etti, onu büyüleyen o yumuşak gürültülü sesiyle.

"Beni herhangi bir düzeyde tanıdığını düşünmen beni çok kızdırıyor."

Ağzı seğirdi. "Farkındayım. Şu anda, bana tokat atmakla çizime geri dönmek arasında gidip geliyorsun, sırf bana ne kadar zeki olduğunu göstermek için. İkisini de yapmayacaksın."

"Bahse girer misin?"

Gümüş rengi gözleri eridi. "Bana tokat atmanın sonuçlarını bilerek bu riski göze alacak mısın?" diye sertçe sordu.

Öfke, arzuya dönüştü. Kız, içinden geçen ateşli duyguları görmezden gelerek, bu arzuyu uzaklaştırdı.

Sinirlenerek gözlerini devirdi. Sonra o yavaşça doğrulup ona doğru yürüdüğünde donakaldı. Kollarını açarak ellerini ince beline dayadı.

O, onu öpmek niyetinde değildi. O da bunu istemiyordu. Öyle miydi? "Bana nasıl hissettiğimi soracaksan, o zaman kör olmalısın,"

diye aceleyle söyledi.

"Bu öfke gösterisi beni meraklandırırsa da, daha çok iştahımı kabarttığı için ilgimi çekiyor."

Kaşlarını çattı. "Ben..." Kendini durdurdu.

Çünkü aslında açtı. Öğle yemeğinden sonra saatler yine hızla geçmişti ve gün batımı yaklaşıyordu. Adam, onun çizimlerini inceledi, sonra odanın diğer tarafına geçip şöminede ateş yaktı ve onun şok ve öfkesine rağmen, çizimlerini gözlerinin önünde yakmıştı.

Şimdi onun arkasını dönmesini izliyordu.

"Hadi. Rezervasyonumuz on beş dakika sonra."

"Neden seninle geleceğimi düşünüyorsun?"

"Çünkü ne dersem yapmayı kabul ettin, *tesoro*."

Dudaklarını büzerek, bir kez daha patlamayla kabul etmeyi reddetti. Bu adamın yanında zaten çok fazla duygu göstermişti.

Koridorda durdu ve ona dar gözlerle baktı. "Anlaşmadan vazgeçiyor musun?"

"Bunu çok isterdin, değil mi?"

Ağzı, onun beklediği gibi seğirmedi. Aslında, bakışları ölümcül bir ciddiyetle kadının gözlerine bakıyordu. "Hayır, hoşuma gitmezdi. Gel. Ya da gelme," diye ölümcül bir vahşilikle alay etti.

Onun blöfünü yutmamıştı.

Onu motive eden şey ne olursa olsun — ve o, bunun sadece bir sonraki koleksiyonunu mükemmelleştirmekten daha büyük bir şey olduğunu hissediyordu —

onu bu kadar tatmin edebilirdi. Yanmış işini üzümlere izleyebilirdi ya da bunu gerçekten istiyorsa bir sonraki zorluğa adım atabilirdi. ön kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Görüş alanından çıktı.

Sabeen, onu çeken o görünmez gücü sadece bir saniye boyunca direndi. O, motosikletine yaslanmış halde onu buldu. İki kask tutuyordu.

"Motosiklet sürmek gerginliği gideriyor," dedi. "Tabii ki, gergin kalmak istemiyorsan."

"Bunu yapmayı bırak!"

"Neyi?"

"Bana seçenekler sunuyormuş gibi yapıp sonra da senin kontrolün altında olduğumu hatırlatmayı. Bu çok sinir bozucu."

Gözleri kısıldı. "Buzdolabında neredeyse hiç yiyecek yok. Kontrol ettim. Yani, sırf kendine inat etmek için aç karnına yatmaya niyetli değilsen, dışarı çıkacağız."

İleri adım atarak kaskını elinden kaptı ve başına taktı.

"Ters takmışsın, *cariña*."

O ses yine çıktı. O tepki vermedi. Sadece kontrolü ele aldı, kaskı yeniden ayarladı ve çene kayışını sabitledi. Sonra kendi kaskını da takıp motosiklete bindi.

Yakından bakıldığında, güçlü makinenin üzerinde daha da muhteşem görünüyordu. Gözlerini ondan ayırınca, geç de olsa hala şort ve tişört giydiğini fark etti.

Bir ara, bir çift düz ayakkabı giymişti. Ama saçları sabah yaptığı topuzdan çözülmüştü ve hiç makyaj yapmamıştı. "Değişmem lazım."

Adam onu baştan aşağı bir kez daha inceledi ve bu inceleme küçük bir heyecan dalgası yarattı, sonra gizli bir bölmeden bir deri ceket çıkardı. "Gerek yok. Olduğun gibi mükemmelsin." Sesindeki hafif kalınlık, kadında daha fazla heyecan yarattı.

Ceketini uzattığında bu kıvılcımlar daha da hızlandı. "Rüzgâr, alışık değilsen rahatsız edici olabilir."

Yumuşak, pahalı deriden onun yüzüne baktı, içinden kaynaklan duyguların arasına hayal kırıklığı da eklendi.

Sabeen, onun bir yol seçip ona sadık kalmasını, böylece bu duygusal iniş çıkışlardan kurtulmasını ciddi olarak diledi. Ya da belki de onun istediği buydu? Onu dengesiz ve onun merhametine bağlı tutmak? Neden bu Temellerini sağlamlaştırması ve ayartılmaya yol açacak çatlaklar olmadığından emin olması gereken bir zamanda, ona istemediği bir heyecan yaşatmak mı?

Kararlılık onu daha da sert bir şekilde tekmeledi ve kendi kararlılığını pekiştirdi. New York'ta pes etmeyeceğine yemin etmişti. Ne olursa olsun, bunu sonuna kadar götürecekti.

ne olursa olsun sonuna kadar götürecekti. Cekete uzandı. Adam başını salladı.

"Arkanı dön."

Kararlılığı bir an için sarsıldı, ama bunu aşarak döndü ve onun, vücudunu süsleyen giysiyi

Her karşılaşmada daha da baş döndürücü hale gelen kokuyu koklayarak, vazgeçmek ve baştan çıkarmanın onu istediği yere götürmesine izin vermek istedi.

Sokakta gürültüyle geçen bir scooter, beyinde dönen çılgın düşüncelerden onu sıçrattı. "Gidebilir miyiz lütfen?"

Onu bir süre daha inceledi, sonra pedalı işaret etti. "Buraya bas." Onun talimatını izledi ve bir bacağını koltuğun üzerine attı.

. Eğim, vücudunu anında öne doğru eğdi. Yolculuk boyunca ona tutunması gerektiğini biliyordu, ama gerçekle yüzleşince, içinde patlayan havai fişeklerin gücüyle tüm duyuları titredi.

Dudaklarını büzerek ellerini onun omuzlarına koydu, ancak parmaklarının ucunda onun kaslarının hareket ettiğini hissetti. Kaskın içindeki düşük gürültülü kahkahasını algılaması bir an sürdü.

"Bu işe yaramayacak, Sabeen. Kollarını bana dolaman gerekiyor."

"Bu gerçekten gerekli mi?"

Başını çevirip onu delici bir bakışla yakaladı. "Güvenliğini sağlamak için, evet. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

Kız, onun korumalarının tamamen güvenli, *geniş* bir SUV'de bekledikleri yere göz attı. Fikrini değiştirdiğini söylemeden önce, adam kontağı çevirdi. Bacaklarının arasında titreyen makine, kızın nefesini kesmesine neden oldu. O ana kadar arzuladığını bile bilmediği bir heyecan dalgası o ana kadar farkında bile olmadığı bir heyecan

dalgası onu sardı. "Kollarını kaldır.

Hemen."

Kalçalarını öne doğru eğerek, kollarını yavaşça onun etrafına doladı. Adam sıcaktı. Sert. Altı paket karın kasları parmaklarının altında dalgalanıyordu. Ve... az önce gerginleşti mi? Yoksa o mu gerginleşti? Önemli değildi. Hareket ediyorlardı. Dar sokağın sonuna geldiklerinde bir kez daha nefesini tuttu.

"Sıkı tutun. Vücudumun hareketlerini takip et. Benimle birlikte virajlara yaslan. Tamam mı?"

"Tamam." Sesinin kısık çıkmasının sebebi kesinlikle kaskın akustiği idi.

Adam hızlandı ve Sabeen, insanların neden çıldırdığını anladı. motosikletler. Neden her zamanki ulaşım aracına karşı isyan etti?

Sınırsız özgürlük heyecan vericiydi. Motosikleti neredeyse tiyatral bir güzellikle manevra ederken vücudunun pürüzsüz, kıvrımlı gücü.

Göğüs uçlarının sertleştiğini, karnının çöktüğünü ve bacaklarının arasında bir sıcaklık hissettiğini fark ettiğinde, başının belada olduğunu anladı.

Çünkü varış noktasına ulaşp Teo ona yardım ettikten sonra, onun dikkatli bakışları altında, duyguları hâlâ çalkalanmaya devam ediyordu.

ALTINCI BÖLÜM

SONRAKI üç gün boyunca benzer bir rutin izlediler. Saatlerce eskiz yapıyordu. Teo, onun çalışmalarını titizlikle inceliyordu. Tamamen sessizlik içinde. Sonra bir tanesi hariç hepsini yakıyordu. Şanslıysa iki tanesi. Her seferinde öfke ve umutsuzluk arasında gidip geliyordu. Her seferinde Teo, birkaç dakika boyunca onu klinik bir beklentiyle izliyor, sonra kanepeye ve tabletine çekiliyor, orada öfkeyle çizim yapmaya devam ederdi.

Yavaş yavaş, Sabeen değerli çalışmalarının alevler içinde yok olmasını izlemenin bir tür arınma olduğunu fark etti. Ama yeniden doğuyorsa, bu şiddetli bir mücadele olmadan gerçekleşmiyordu.

Sabahki işini yakıp yok ettikten sonra, ona öğle yemeği yedirirdi. Öğleden sonraki işini yakıp yok ettikten sonra, akşam yemeğini nerede yiyeceklerini o seçerdi ve o da motosikletiyle onları oraya götürürdü.

O, ona sarılır, göğsünü sırtına dayar, kaslarının her hareketini ve kasılmasını hisseder, yasak bir şehvetin içini kapladığını hisseder ve bunu sadece yaşamaya karşı verdiği mücadeleyi yavaş yavaş kaybederdi. Sonra yemek süresince her türlü asi duygusuyla mücadele ederdi.

Dördüncü gün, motosikletinin sokağında gürültüyle ilerleyen sesi, karnında çok fazla kelebek uçuşturdu. Ama onları bunları bir kenara itse de, ön kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü ve utanç verici bir hevesle kapıyı açtı.

Motorunu kapattıktan sonra inmesini bekleyen her zamanki yakıcı bakışlarına, gözleri onun gözlerine bakmadan önce bacaklarında dolaşmasına dayandı.

"Bugün planlar değişti."

"Ne? Neden?" Adam sadece ona bakınca, kollarını kavuşturdu.
"Diktatörlüğe razı olmadım."

"Bir ara vermemizi önerdiğimde bu diktatörlük mü oluyor?"

Kız başını salladı. "İstemiyorum. Devam etmek istiyorum."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Ve daha fazla kağıt israf etmek mi?"

"Yakmazsan boşa gitmez. Senin işlerini yaktığını görmedim," diye alay etti.

Vahşi bir tedirginlik dalgası yüzünü kapladı, sonra ama kadın bunu fark etti ve kalbi sızladı. "Senin çizimlerinden her birini yaktığımda, benimkilerden bir düzine yok ediyorum," diye tiz bir sesle söyledi, sonra yüzü daha da sertleşti. Belli ki bunu açıklamak istememişti.

Kızın kolları düştü, bu kusuru fark etmenin verdiği garip bir yakınlık hissiyle kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Mükemmel Playboy Prensi, sonuçta o kadar da mükemmel değilmiş.

"Öyle mi?"

Kolları gidonun üzerine koydu, eldivenli elleri serbestçe sallanıyor. "Seninkini ateşe atmak kadar dramatik olmayabilir ama... evet. Gördüğün gibi, şöminen ikimiz için de yeniden doğuşun kaynağı haline geliyor."

Yutkundu, bu fikir biraz sarsıcı ve belki de şu anda sindirmek için fazla ruhu okşayıcıydı. "Bunu her koleksiyonla mı yapıyorsun?"
bunu mu yapıyorsunuz?"

Döndü, ona profilini göstererek bakışlarını orta mesafeye sabitledi.
"Hayır."

Önceki konuşmalarını gözden geçirirken, bir parça hatırladı. "Bu koleksiyonun önemli olduğunu söylemiştin. Neden?"

Burun delikleri genişledi ve yumrukları bir an için sıkıştı, sonra nefes verdi. "Kanıtlamam gereken özel bir nokta var, *cariña*."

"Kime?"

Bakışlarını ona çevirdi ve daha derin gölgeler barındıran gümüş rengi gözleriyle onu delici bir şekilde baktı. "Umurunda mı?"

"Tabii ki..."

Adam onu eliyle uzaklaştırdı. "Senin, seni rahatlık alanından çıkarmamı sevdiğini düşünmeye başlıyorum, böylece iyi vakit geçirdiğinde beni suçlayabilirsin."

Onun sorularından kaçınma yöntemi sinir bozucu derecede etkiliydi. "Tabii ki umursamıyorum."

Duygusal dudaklar kıvrıldı. "Ben gelmeden önce iki haftayı boşa harcadın. Daha iyi ilerleme kaydedebilmemiz için o günlerden birini geri alacağım. Mayonu al, Sabeen. Üç dakika sonra çıkıyoruz."

Orada durup, kapısının önünde onunla tartışabilirdi. Onun gitme riskini göze alabilirdi. Ya da zaten başladığı bu yolu izleyebilirdi. Evet, onun bir sürü tasarısını yakmasını izleme düşüncesi ruhunu burkuldu. Belki de ihtiyacı olan şey bir ara vermektir. ihtiyacı olan şeydi.

Yine de, işlerini toplayıp kahvaltı eşyalarını yıkamaya zaman ayırdıktan sonra, ihtiyacı olan eşyaları plaj çantasına attı. Sadece beş dakika geçmiş olması onu rahatsız etti, ama dışarı çıkıp kapısını kilitletiğinde bunu bir zafer olarak kabul etti.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" Geniş çantasını uzattı.

Gözlerini ondan ayırmadan, eliyle bir işaret yaptı. Bekleyen bir güvenlik görevlisi öne çıktı, çantayı aldı ve SUV'ye doğru yöneldi.

Zamanının dolduğunu bilen kadın dudaklarını büzdü. derinlerde, Teo ile bir kez daha yolculuk yapma düşüncesiyle duyuları sevinçle titriyordu.

Kaskını taktı ve onun arkasına oturdu.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin, yoksa bu da o gecikmeli tatmin şeylerinden biri mi?" diye sordu yola çıktıklarında.

Derin kahkahası kaskını doldurdu. "Şimdi kim düşüncelere daldı, *tesoro*?"

Ağzı seğirdi ve tehlikeli bir şekilde gülümsemeye başladı. aceleyle onu bastırdı. Aralarındaki bu çekişmeyi hiç de hoşlanmıyordu. Başka ilginç yönleri de olabilir, ama o hala Playboy Prens'ti.

Nathan Gray, güvenini ve duygularını paramparça ederek ona bir daha asla bunların kölesi olmamayı öğretmişti.

Dökme demir kapılardan geçip uzun bir araba yoluna çıktıklarında, bu hatırlatmayı kafasında tekrar tekrar oynatıyordu.

Mülk, büyükannesinin mülkünün on katı büyüklüğündeydi.

Bölgedeki çoğu konut gibi düz çatılı ve tek katlı olan mülk, ilgi çekici kareler, yuvarlak katmanlar ve renkli küçük ve büyük Mağribi pencerelerle geniş bir alana yayılmıştı. Yükselen hurma ağaçları,

begonyalar ve begonviller rüzgarda sallanarak terrakotta villanın arka planına karşı ferahlatıcı bir parlaklık katıyordu.

Bisikletten inip kaskını çıkardı ve Teo'yu takip ederek açık ön kapılara doğru yürüdü. Hiçbir personel onları karşılamadı; kasıtlı olarak, diye

Bu, çevresini dilediği gibi özümsemesine olanak sağladı.

Düzensiz boyutlarda taşlardan yapılmış raflarla dolu bir duvar, onu orada sergilenen eserleri incelemek için onu kendine çekti. Küçük çömlekler ve Fas yapımı heykeller, Sahra altı Afrika'dan gelen diğer muhteşem eserlerle rekabet ediyordu.

Ama asıl dikkatini çeken ve duyularını mest eden, oturma odasının ortasındaki kubbeydi. Pürüzlü duvarları olan küre şeklinde inşa edilmiş kubbenin tepesinde, kuvvet büyüklüğünde bir cam açıklık vardı ve bakışları muhteşem mavi gökyüzüne çekiyordu. Geceleri altında uzanıp, yıldızları seyretmek muhteşem bir heyecan olurdu.

Sabeen, dünyadaki sayısız lüks konutu ziyaret etmişti ama bu geniş fuayeye adım attığında hissettiği kadar huzurlu hissetmemişti.

Bunun nedenini anlaması birkaç dakika sürdü. Nedeni, uzun saplı beyaz zambaklarla dolu iki dev vazo değildi, bunların bir demeti binlerce dolar olduğunu biliyordu bin dolarlık olduğunu bildiği uzun saplı beyaz zambaklarla dolu iki dev vazo değildi. Okyanusun hafif kokusu ya da gözden uzak bir yerde hazırlanan nane çayı ve lezzetli yemekler de değildi.

Bunu açıkça itiraf etmek istemiyordu, ama Teo'nun büyükannesinin evinde olması, profesyonellik olarak mantıkla açıklayabileceğini düşündüğü gerginliği ona kat kat artırmıştı. Ama şimdi burada, duygusal olarak gergin bir şekilde tetikte olmaya gerek kalmadan, uzun zamandır ilk kez rahatça nefes aldı.

Çantasını yere koydu, düz ayakkabılarını çıkardı, çıplak ayaklarının altında serin fayansları hissetmek için sabırsızlanıyordu, derin bir nefes almadan duramadı.

Dönüp Teo'nun onu izlediğini gördü, son birkaç gündür defalarca yaptığı gibi. Sanki onu deşifre etmeye çalışıyormuş gibi. Ve bunu kolaylıkla başarıyordu.

O, Teo'nun göreceklelerinden korktuğu için aniden arkasını döndü: parçalanmış ve tek ciddi ilişki denemesinden kalan izleri taşıyan, kederle başa çıkarken mesleki yaşamına tutunmaya çalışan bir kadın.

Açık Fransız kapıları onu dışarıya, geniş bir terasa çıkardı. Terasta, yirmi kişinin rahatlıkla oturabileceği uzun bir yemek masası ve geceleri de muhteşem görünecek ahşap abajurlar vardı.

Açık ve koyu yeşil fayanslar, ışıltılı ve davetkar bir havuzu çevreliyordu. Teo kapısına geldiğinden beri her zamanki gibi okyanusta yüzmeye gitmediğini hatırlattı.

"Bugün gündeminde iki şey var. İlki rahatlamak," dedi Teo, sağ omzunun hemen arkasından.

O, onun otoriter gümüş rengi bakışlarına ve bu muhteşem yeri bile gölgede bırakan heybetli havasıyla karşılaştı ve gözünde sadece o vardı.

"Prens in emriyle mi?" diye sordu, sesinde hafif bir öfkeyle.

Yüzü bir an gölgelendi, sonra omuz silkti. "Gerekirse öyle olsun." Manzaraya doğru başını salladı. "Önce yüz. Havuz mu, deniz mi?"

Gözlerini zorla başka yere çevirdi, önce denize, sonra parıldayan havuza. Eğer bunu yapıyorsa, bunu tüm kalbiyle yapıyordu. "Neden seçim yapayım ki?"

Plaj çantasını almak için içeri girmeden önce, onun şaşkın bakışını yakaladı. "Giysilerimi değiştirebileceğim bir yer var mı?"

Hâlâ onu izleyen adam, uzun bir koridoru işaret etti.

Uzaklaşırken, onu şaşırttığı için büyük bir tatmin duygusu hissetti. Büyük resimde, bu çok da önemli bir şey değildi. Ama sürekli geri adım atan tarafın kendisi olduğunu düşünürsek, bu iyi bir duyguydu iyi hissettirdi. Nathan'la birlikteyken hissettiği özgüvenini parçalayan duygudan bir değişiklikti. Ve... daha fazlasını istiyordu.

Bir başka muhteşem yatak odasında, tamamen beyaz bikinisini giydi ve ona uyan kısa bir pareo bağladı. kalçalar. Güneş gözlüğünü ve güneş kremi kaparak, birkaç dakika içinde dışarı çıktı ve plaja yarı yolda kaldı.

Ayakları sıcak kuma battığında omuzlarında hissettiği karıncalanma, Teo'nun hemen arkasında olduğunu gösteriyordu. Kumun üzerine iki muslin örtülü kabin kurulmuştu havlular ve içeceklerle donatılmış iki muslin örtülü kabin kurulmuştu. Güneş gözlüklerini en yakındaki kabine atarak, sarongunu çözdü.

Onun keskin nefes alışı, cildinde karıncalanma hissi ve önemsiz olmayan bir arzu katmanı uyandırdı. Dikkatini başka yöne çekmek isteyen

kumsalda koştu ve gelen dalgalara kendini attı. İki jet ski, yaklaşık yüz metre uzaklıktaki bir şamandıraya bağlıydı.

O, doğrudan onlara doğru yöneldi.

Yirmi kürek çekmeden, onun daha hızlı kürek çekişini duydu. Onu kolayca geçti, izlemesi delice güzel olan aerodinamik bir ustalıkla suyu yarararak ilerledi. O jet ski'lere ulaştığında, O elini uzattı ve onu diğer jet skiye bindirdi.

İkincisine bindiği anda, kontağı çevirdi. "Sabeen!" Uyarıcı bağırış onu daha da cesurlaştırdı. "Bekle!"

O yapmadı. Büyünün kıvılcımı ve umutsuzluğun yokluğu kanında kaynıyordu. Ara vermek istememiş olabilir, ama şimdi buradaydı ve bunun tam da ihtiyaçı olan şey olduğunu kabul etti.

Ufka bakarak, gazı kökledi. Cesur bir bakışla, gözleri büyüdüğünde hissetmediği bir özgürlükle gülerek gözleri fal taşı gibi ačíldıęında.

Tabii ki hemen peşinden gitti.

Teo Domene, kimsenin kendisini geçmesine izin verme alışkanlığı yoktu.

Ama

küçük oyunlarından sonuna kadar yararlanarak, o hızlandığında o da hızlandı. O yavaşladığında etrafında daireler çizdi, ama asla yeterince yaklaşmasına izin vermedi.

Onu izledi, yüzünde giderek artan bir hayal kırıklığı ifadesi vardı. Sonunda pes etti. "Geri dönüyoruz. Hemen."

"Vazgeçiyor musun? Hoşuna gitmedi mi?" diye sordu, memnuniyetini gizleyemeyen bir gülümsemeyle.

"Öyle yapmak zorundayım. Benim gözetimimde o güzel boynunu kırmak gibi aptalca bir şey yapma riskini göze alamam."

Vücudu bu sözlere çılgınca tepki verdi, meme uçları sertleşirken, uylukları aralarında titreyen hisle sıkılaştı.

Kabine ulaşır ulaşmaz, bir havlu kapıp vücuduna tuttu, böylece karışık duygularını hafifletmek için vücuduna bastırdı.

"Küçük macerandan keyif aldın mı?"

"Rahatlamamı istemiştin. Ben de rahatladım."

Islak saçlarını eliyle taradı, umarım sıkı, bronzlaşmış vücudunun ona ne yaptığının tamamen farkında değildi.

. "Belli ki. Seni daha önce hiç gülerken duymamıştım."

"Oysa ben seni çok fazla gülerken duydum."

O, ikizini hatırlatan bir şekilde ciddi ve dikkatli kalmaya devam etti. Bu haliyle Teo, keskin sezgileriyle biraz korkutucu olduğu için, bu durum kadının içini ürpertmişti.

"Bu arada, gündemin ilk maddesi rahatlamakmış. İkincisi ne?" diye sordu, havluyu vücuduna sıkıca sardıktan sonra.

Gözleri birkaç saniye boyunca onun gözlerini inceledi, sonra yanındaki plaj şezlonguna oturdu. Buz gibi meyve kokteylinden bir bardak doldurup ona uzattı.

O da onu aldı ve yudumladı, bu muhteşem tada neredeyse gözlerini devirdi.

"Büyükannen," dedi adam.

Kalbi hızla çarptı, ama içinden gelen ateşli itiraz çok çabuk soğudu ve tamamen yok oldu. Zaman kazanmak için bir yudum daha aldı, sonra şezlonga uzandı.

Ufka bakarak, "Onu neden merak ediyorsun?" diye cevap verdi.

"Senin üzerinde büyük bir etkisi olduğu yadsınamaz. Hâlâ da öyle."

Onun iradesi bakışlarını geri çekmeden önce, kısa bir süreliğine bakışlarını başka yöne çevirdi. "O seni onaylamazdı."

Ağzının bir köşesi kıvrıldı, ama yüzü ciddi kalmaya devam etti.

"Başlangıçta onaylamayabileceğini düşündüğünü biliyorum."

Kız, bu şaşırtıcı cevaba kaşlarını çatı. "Nasıl?"

O keskin gözler daha da derine indi. "Diğer şeylerin yanı sıra, her oturma odana girdiğimde geriliyorsun. O koltuk onundu, değil mi?"

Kadın keskin bir nefes aldı ve sonra ani bir hareketle başını salladı. "Bana bunun önemini anlat."

"Onun en sevdiği koltuktu. Ama rahatlığının ötesinde bir anlamı da vardı. Benimle önemli bir konuşma yapmak istediğinde onu kullanırdı. Ben... Hayatımdaki her önemli dönüm noktasında o koltuk vardı sanki." Gözleri yaşlarla doldu, ama hızla gözlerini kırptı.

onları geri. "O öldüğünden beri, sadece onun tavsiyelerini ve sıcaklığını özlediğimde oraya oturuyorum. Başka kimsenin oraya oturmasına izin veremem."

Adam başını salladı ve "Öyle de olmalı" diyerek onu yine şaşırttı.

İçinde bir şey gevşedi ve Sabeen nefes almasının daha kolay olduğunu fark etti. Bu da yeni bir gözyaşı selini tetikledi. Ona ne yapıyordu böyle?

O bir playboy prens, lanet olsun.

Bu kadar düşünceli olmamalıydı. Bu kadar şefkatli olmamalıydı. Cinsel aurasıyla ona baskı yapmalıydı ki, o da öfkeyle oradan ayrılсын ve değerli duygularını korumak için koruyucu pelerinini daha sıkı sarınsın. duygularını koruyabilsin. Aralarında gelişen bu bağın, onun deli gibi güzel olabileceği tehlikeli fikriyle onu rahatsız etmemeliydi. Ama her şeyden önce ve en önemlisi: zehirli değil. Sağlam. Geçmişteki yıkıma dayanacak kadar güçlü.

"Onunla geçirdiğin zamanı anlat bana."

Bu onun hayal gücü müydü, yoksa adamın sesi hüzünlü müydü? Hatta kıskanç mıydı?

Karnı birkaç saniye boyunca sıkıştı. Sonra bir sonraki nefesinde gerginlik azaldı. "O da annem kadar beni büyüttü. *Jida*, annemin daha rahat olduğu bazı konularda katı olması gerektiğini düşünüyordu."

"Bu konuda çatıştılar mı?"

Sabeen başını salladı, anıları biraz acı tatlıydı. "Tekrar tekrar. Her iki dünyanın da en iyisini aldığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Ve birbirlerini seviyorlardı, bu yüzden çok yıkıcı ya da işlevsiz bir durum değildi."

Açıklama üzerine ağzının

sıkıldığını fark etti, bu da ona onun ailesi hakkında dolaşan söylentileri hatırlattı. Daha önce hiç aldırış etmediği söylentiler, ama şimdi onu rahatsız eden gölgeler ışığında merakını uyandırdı. Onun bahsettiği ateşten geçme sınavı.

"Onu sevdin, o da seni sevdi. Öyleyse neden o sandalyeden bu kadar korkuyorsun?"

Kafasını çevirip onun keskin bakışlarına karşılık verdi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi öfkeyle.

"Bu kederin ötesinde bir şey, *dulce*."

Kalbi göğsüne çarparak boğazına kadar yükseldi.
Kıyıya vuran dalgaların sesini bastırıyordu.

Adam onu çözüyordu. Şok edici bir yorumla, şüpheli bir bakışla, basit bir "*rahatla*" emriyle. Onu inkar etmeye çalıştıkça Onu inkar etmek için ne kadar çabalarsa, duygularının dizginleri o kadar gevşiyordu.

Bunun nedeni, aptalca ve düşüncesizce
"Neden bana yardım ediyorsun? Ve bana sözleşmemde yazdığını için deme."

"Temelde evet, ama daha derin bir anlam arıyorsan, bunun açık olduğunu düşündüm, *cariña*. Beni meraklandırmak gibi imkansız bir şeyi başardın. Ve hissediyorum ki, o

yükünü attığında, yeteneklerinin pınarı atasözündeki nehir gibi fışkıracak. Bütün bu potansiyeli boşa harcamak için aptal olmam gerek."

Yani... onun elde etmek istediği tek şey profesyonel bir avantajdı.

Kalbi, aptal olduğu için onu azarlardı. Dönüp parıldayan ufka baktı, dehşetin serbest düşüşünün durmasını diledi. Gözlerini daha yükseğe kaldırarak, bir dakika boyunca bir jet uçağının buhar izini takip etti. Sonra başını salladı, tuhaf ama durdurulamaz bir kesinlik için derinden sarsıyordu. "Hepsi bu kadar değil. Beni tanıdığını sanıyorsun

Peki, ama ben de seni görüyorum. Bu süreç sadece benimle ilgili değil.

Gizli bir gerginlik onu sardı. Sessizlik gerginleşirken, ona asil profilini gösterdi. Tam onu görmezden geleceğini düşündüğü anda, konuştu.

"Haklısın. Bir bakıma."

"Açıkla," diye ısrar etti. Adam, onun temellerinin derinliklerine inmişti. Neden karşılık vermesi gerektiğini tam olarak bilmiyordu, ama bunu yapmak zorunda olduğunu hissediyordu.

Adamın çenesi titredi. Sonra nefes verdi. "Şüphelerim var. Cartana'da. Şüpheli, sözlerini geri almalarını sağlayacağım. Bu yeterli mi?"

Bir ay önce, bu onu şaşırtmış olurdu. Ama gölgeleri, onun ciddiyetini ve kasvetini hatırladı. "Kim senden şüphe eder ki?"

çünkü bu... saçma geliyordu. O, çoğu insanın hayatı boyunca kullandığı yetenekten daha fazlasını küçük parmağında barındırıyordu.

"Sana üç tahmin hakkı veriyorum."

Kaşlarını çattı. Onu kardeşleriyle birlikte görmüştü, düğünde onların gururunu görmüştü. Annesiyle neredeyse hiç karşılaşmamıştı. Ya da

bu konuda, her ikisi de oradayken bile, onun babasıyla etkileşimde olduğunu görmemişti. "Ailen mi?" diye fısıldadı.

Yüzündeki gergin ifade, tahminini doğruladı.

Daha fazla soru sormadan önce, adam sertçe, "Şimdi benim soruma cevap ver, Sabeen," dedi.

Ne sorduğunu hatırlamaya çalıştı. Büyükannesi. Sandalye. "Modellik yapmamı tam olarak onaylamıyordu, ama kariyerimin yeni yönünü destekliyordu." Omuz silkti. "Onu hayal kırıklığına uğratmamayı önemsiyorum."

Onu hayal kırıklığına uğratmamak benim için önemli."

"Hepsi bu kadar değil. Çok cesurdun. Şimdi durma."

Bir homurtuyu bastırdı. "Bu rahatlamaktan çok uzak bir şey. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Adam sadece kaşlarını kaldırdı. Bekledi.

'İyi. Onun endişesi ve hayal kırıklığı daha da derinleşti. O... benim için duygusal olarak da korkuyordu. Ve bazı tahminleri gerçekleşti. Kendimi onun affını veya tavsiyesini istemeye ya da onun koltuğuna oturmaya ikna edemedim. Memnun musun?"

O, kadını rahatsız edecek kadar uzun bir sessizlikle karşılık verdi. "Orta derecede," dedi sonunda.

Dikkatini başka yöne çekmek için etrafına bakındı ve telefonunu unuttuğunu fark etti. Sonra onun geriye yaslandığını, gözlerinin kapandığını gördü.

O, kadının çaresizce aradığı rahatlamayı ona veriyordu. Onun endişesini hafifletmiş olmalıydı. Bunun yerine, kendini onu incelemeye başladı. Kartal burnunu, hala rüyalarını süsleyen o şehvetli dudaklarını izledi. Daha önce fark etmediği koyu renkli ben. Kaslı kollarının gücü. Düzenli nefes alıp veren, çıkıntılı göğsü nefes alıp veren kaslı göğsü, ellerini üzerinde gezdirmek istediği kalın uylukları.

Tekrar tekrar. Islak mayosunun altındaki belirgin şişkinlik.

Ağızındaki ani sıcaklığı yuttu, çünkü ısı onu sardı, derinlere inerek, acil ve lezzetli bir şekilde, bacaklarının arasında dinlenmeye başladı.

"İstedığın kadar bak, *tesoro*. Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi yavaşça, sonra gözleri hala kapalıyken, onu şezlongdan fırlatacak kadar yıkıcı bir gülümseme attı

Sabeen, sihirli bir şekilde ortaya çıkan kokteylleri yudumlarken ve enfes Fas mezelerinden atıştırırken iki saat boyunca tetikte kaldı.

Sonraki iki saat boyunca, Sabeen sihirli bir şekilde ortaya çıkan kokteylleri yudumlarken ve enfes Fas mezelerinden atıştırırken tetikte kaldı. Ancak Teo'nun

yine saldırgan sorularıyla üzerine çullanmayacağı belli olunca, gerçekten rahatladı.

Onun derinlemesine psikanalizin sona erdiğine inanmış mıydı? Hiç de bile. Ama belki de bugün gerçekten onun rahatlamasını istemişti.

O da öyle yaptı.

Zengin bir öğle yemeğinin ardından ısıtılı havuzun başında uyukladı, villayı iyice keşfetti ve villada gerçekten bir bir hizmetçi ve onun asistanı olduğunu keşfetti.

Şaşırtıcı derecede büyük bir çalışma odasında, yüzlerce kitabı barındıran iki adet tavandan tabana kitaplık görünce sevinçle nefesini tuttu.

en çok satan kitabı eline aldı, daha küçük bir oturma odasında bir köşe buldu ve kendini kitabın sayfalarında kaybetti.

şaşkınlıkla başını kaldırdığında güneşin önemli ölçüde yer değiştirmiş olduğunu ve akşamın çökmekte olduğunu gördü.

Ve Teo ona doğru yürüyordu.

Parmakları arasında sıkışmış sarongunu görünce, durdurulamaz bir sıcaklık dalgası tenini kapladı. Ondaki farklı olarak, plajda geçirdikleri zamandan beri kıyafetlerini değiştirmişti ve tanrım, geniş omuzları ve gövdesini saran bol beyaz keten pantolon ve beyaz tişört o kadar çekiciydi ki,

salya akıtmaktan korkuyordu.

"Akşam yemeği bir saat içinde hazır olacak. Gel. Henüz görmediğin bir oda daha var."

Hiçbir şey yapmadan ve daha da az endişelenerek geçirdiği bu muhteşem gün onu yumuşatmıştı. Çünkü kitabını bir kenara koydu ve tartışmadan ayağa kalktı, Teo'nun dikkatle izlerken sarongu kalçalarına sardığı sırada vücudunun tepkisiyle bile mücadele etmedi.

Onun bakışlarındaki sıcaklık, nefesini kesmişti. Onu odadan çıkıp salonları geçerek, koridorlardan geçip

koridorlardan geçip villanın diğerk tarafındaki, uzak terasa bitişik son odaya doğru ilerlerken, onu tamamen tüketen yasak çekiciliğinf farkına varmasını sağladı.

Şimdiye kadar gördüğü her oda bir zevkti. Bu oda ise kişinin duyularını tam anlamıyla keşfetmesi için ayrılmıştı. Teo'nun onu en son için saklamasının nedeninin, onun yıllardır hiç olmadığı kadar rahatlamış olması olduğunu düşündü.

Bir tarafta Fas mirasına ait, hayranlık uyandıran sanat eserleri vardı. Benecerraf'ın çağdaş resimleri, R'batî'nin manzaralı resimleri, Abecassis'in soyut resimleri. Yumuşak kanepeler, Berberi halıları ve geniş yer minderleri, duvara bakacak ve sanat eserlerine saygı gösterecek şekilde düzenlenmişti.

Kadın vitrine doğru yöneldi, ama Teo parmaklarını kadının elinin üzerinde gezdirerek dikkatini odanın diğer tarafına çekti.

Oda pahalı puroların ve nargile külünün kokusuyla doluydu. Duvarlar koyu renkli benekli kilden yapılmıştı ve en uzak köşede, büyük perçinlerle yerine çakılmış, tamamen eskitilmiş bakırdan yapılmış uzun bir bar, düzinelerce renkli likör sergiliyordu.

Sanat duvarı gibi, odanın bu tarafı da aynı derecede dikkat çekiciydi yakından incelemek için onu içine çeken kadar dikkat çekiciydi. barın arkasına kayarak, parmaklarını serin yüzeyin üzerinde gezdirdi, uzun barın karşısındaki kahve rengi kadife kanepeye uzanmış, çıplak kollarını koltuğun arkasına atmış, dikkatlice kaçındı.

Onun bronzlaşmış mükemmelliği, kadının duyularını altüst ediyordu ve kadın, dayanabildiği sürece soğukkanlılığını korumaya niyetliydi. Dayanamadığı zaman ise, oradan ayrılacaktı.

"Bu mülk bana tanıdık gelmiyor. Yani yeni demek." Parmaklarını barın üzerinde gezdirirken, adamın bakışları onu takip ediyordu. "Genellikle, kendilerini önemli ve özel gören kişiler, buradan on dakika uzaklıktaki daha prestijli bölgeye çekilirler."

"Bu bir soru mu, *tesoro*?"

Ona öyle hitap etmemesini söylemekten kendini alıkoymak için yanağını ısırdı.

. Onun sözünü dinlemeye niyeti olmadığı belliydi. Ayrıca, dikkatsizce söylenmiş olsa da, bu sevgi ifadesi ona giderek daha çok hoş gelmeye başlamıştı.

Hâlâ onun bakışlarından kaçınarak, barın ucundaki bakır heykeli incelemek için durdu. "Neden bu villayı seçtin?"

"Çünkü sana daha yakındı," dedi acımasız bir sadelikle.

Gözleri onun gözlerine kaydı. Onun erimiş bakışları, ona buna karşı çıkmaya cesaret etmesini sağladı.

Onun tarafından acımasızca zorlanmadan bir yorum getirmek için.

"Teo..." Ne söyleyeceğini tam olarak bilmiyordu, içindeki duyguların fırtınasını ele vermeden ne söyleyebileceğini bilmiyordu.

"Bana bir şeyler yap," dedi, isteğinin yerine getirileceğini beklediğini gösteren bir güvenle.

Sabeen, özellikle de son dört gündür öğlen ve akşam yemeklerini yemesini sağlamak için elinden geleni yaptığı için, bu varsayımı sorgulamaya gönlü el vermedi ve omuz silkti.

Onun bakışlarından gözlerini ayırmayı başardığında, hızlıca bir bakış likör duvarının altında duran sürahideki her zaman hazır bulunan nane çayını gördü. Geri kalan malzemeleri bulmak kolaydı. Ve duyuları hala karmakarışık olmasına rağmen, beş dakika sonra iki bardak Marrakesh Mule ile yanına gitti ve ona kendi bardağını uzattı.

Adam ayağa kalkıp bardağı aldı ve ona bakarak bir yudum aldı. Sonra o eğik yarım gülümsemeyi attı. "*Excelente... gracias.*"

Eli yine onun eline dokundu ve onu sanat duvarının tam karşısındaki köşe kanepeye yönlendirdi. "Bu sanatçılar hakkında ne biliyorsun?"

Omuz silkti. "Pek bir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, sanat sergilerinde ve müzelerde gördüklerim. Olağanüstü olduklarını biliyorum. Ve bunlar... enfes."

"Aynen öyle." Yine içkisini yudumladı ve sonra iki tabloyu işaret etti. "Belki bilmiyorsunuz, ama bu ikisi kişisel çatışmalar ve kamuoyunun sert eleştirileriyle dolu dönemlerden geçtiler ve bu süreçten her zamankinden daha güçlü çıktılar."

Diğer bir deyişle, *onun* yaşadıklarının aynısı. Kendini dokunulmaya izin vermeden önce, adam başka iki tabloyu işaret etti. "Ancak bu ikisi, tek bir parlama

. *Tek hitlik başarı*, sanırım, bu terim miydi?

Ona uzun ve sert bir şekilde baktı. "Hangi gruba ait olmak istediğime karar vermemi mi istiyorsun?"

Gözleri yüzünde aşağı doğru kaydı, yol boyunca sıcak okşamalar bırakarak. "Hangisine ait olduğuna eminim. Karar vermen gereken şey,

şimdilik mi yoksa hayatın boyunca mı savaşmak istediğin."

Gözlerini kırptı, duygularının karmaşası tek bir güçlü duyguya dönüştüğü için bu hareket tuhaf bir şekilde yavaştı: arzu. Sesindeki elektrikli vaat için. Gücünü geri kazanmak için gerekenlere sahip olduğuna dair baş döndürücü inancı için.

Teo Domene usta bir baştan çıkarıcıydı, her sözü ve eylemi, onsuz yaşayamayacağını kabul ettiği bir ateşe onu daha da yaklaştırmak için imkansız hayaller ve arzular yansıtıyordu. İlginç bir şekilde, onun başarısının nihayetinde kendi amaçlarına hizmet ettiğini itiraf etmesiyle bu durum daha da belirgin hale geldi.

kendi amaçlarına hizmet ettiğini itiraf etmişti.

"*Jida'nın* bir zamanlar gurur duyduğu kadını geri kazanabilirsin," diye mırıldandı, gözleri hala derinlemesine delip geçiyordu. Onun kalbinin derinliklerine bakıyordu.

"Ve Cartana'da öldürülmesi gereken tüm şeytanları öldürebilirsin?"

Burun delikleri genişledi, ama eskisi gibi gerginleşmedi. Ve kasvet, bir kez daha ortaya çıkmış olsa da, o kadar keskin değildi. "Bize bak, ne kadar uyumluyuz." En ufak bir alaycılık, onun sert sözlerinde hafif bir alaycılık hissedildi.

Biz bu işte... birlikteyiz.

Baş döndürücü bir duygu, onu daha dünyevi, temel arzularla karşı karşıya bırakarak, ona doğru sallanmasına neden oluyor ve yumuşak bir inilti kaçıyor.

En az çabayla, kadının elinden bardağı aldı. Parmakları kadının gevşemiş saçlarına daldığında ve sıkıca tuttuğunda, kadının boğazından çıkan derin inlemenin her oktavını hissetti. Sıkıca tutarak kadını kendine yaklaştırdı. *Daha da yaklaştırdı.*

"Ne istiyorsun, Sabeen?" Bu, ona korkusuzca ve samimi bir şekilde karşılık vermesini isteyen sert bir talepti. Arzularını daha cesurca ele geçirmesi için.

Ve onun en çok istediği şey, o ilk ve tek öpücüğü yeniden yaşamaktı. Uzaklarda dolaşan tedbirsizliği görmezden gelerek, *daha fazlasını* elde etmek için riskli bir teslimiyetle kucakladı. "Beni öpmeni istiyorum," diye fısıldadı. Sonra daha kararlı bir şekilde, "Şimdi."

Gözlerindeki kendini beğenmiş şaşkınlık, homurdandığında neredeyse anında şehvetin ateşiyle söndü. Ve üzerine atıldı. Ağızlarını ateşli bir saldırıyla dudaklarını kapattı

isteyerek dudaklarını araladı. Sert ve şehvetli, Teo'nun öpücüğü onun anılarını yeniden alevlendirdi, tarif edilemezdi. Açgözlüydü.

Dili, onun hevesli dudakları arasında yavaşça dolaştı, onu yavaşça, zevkle tadını çıkararak, onun dudaklarının ucuna kayarak, şehvet oklarını doğrudan onun kalbine gönderdi. Boğazından utanç verici bir inilti çıktı, parmakları göğsüne tırmanırken ona daha da yaklaştı. O onu tatmin etmek için acele etmedikçe, arzusu daha da arttı. Sabırsız bir iniltiyle, onu kendine çekti, o da teması derinleştirmeden önce karanlık bir kahkaha attı.

Zihninin sinir bozucu bir köşesinde, kadınların *neden* ona deli olduğunu anladı. Birinin derisinin altına kolayca girip, yerleşip, ruhuna kendi iradesini kazıyabilirdi. Elinde her türlü güçlü büyü bulunan bir büyücü.

Bu büyülerden biri, onun birkaç dakikalık zevkten çok daha fazlasını riske atması anlamına gelebilir. Bu uyarı, sonunda baş döndürücü öpücüğün etkisini bozdu ve onu boğan mutluluk çorbasını mahvetti.

Onu itti, koltuğun uzak ucuna çekilmesine bu kadar kolay izin verdiği için neredeyse kızgın bir şekilde, kapüşonlu gözleri yavaşça düşünceli bir ifadeye büründü ve kolları, asil bir tembellik tablosu çizerek koltuğun üstüne geri döndü.

Eğer onun kırmızılaşmış, şehvetli dudakları ve bacaklarının arasında çok belirgin olan şişkinlik olmasaydı, son birkaç dakikayı, aşırı ısınmış hayal gücü hayal gücünün yarattığı bir ateşli rüya olduğunu düşünürdü

"Bu... Bu olmamalıydı."

İşte. Bu, kumda belirsizce çizdiği çizgiyi kesin ve kararlı bir şekilde çizmek için mükemmel bir fırsattı. Ayağa kalkıp diğer odaya koşmak, eşyalarını almak ve gitmek. Ama vücudu hareket etmeyi reddediyordu. Zihni, bu büyü'nün etkisinden kurtulmaya isyan ediyordu.

"Öyle değil mi?"

Başını sallayarak onu saran şehvet sisini silkeledi. "Kendimi kaptırdım..."

"Sana sunulan baş döndürücü olasılıklar yüzünden mi?"

Bakışları, kıvrılan parmaklarından onun yüzüne, vücuduna kayd ve gerçekten olmaması gereken yerde takıldı. "Bunlar her neyse, bunu içermemelidir." Elini onun üzerinde salladı, bu hareket neredeyse komik bir ısrarla.

Ama gülmüyordu. Duygularına teslim olmanın nereye varacağını çok iyi biliyordu. Algısı ve muhakemesi olmadan, Nathan'a karşı olduğu gibi, fazlasıyla güvenerek. Bu Playboy Prensi, hayal ettiğinden çok daha çekici bir derinliğe sahip olduğunu kanıtlasa bile, o noktaya geri dönmeyecekti.

Onları, yeniden doğuş ve kurtuluş hedefiyle yapılan bir işbirliğiydi. Bunu unutmamak için elinden geleni yapacaktı.

Adam ağzını açtı. Ve aniden korkuya kapıldı. Adamın buna da tamamen mantıklı bir anlam yüklemesinden çok korktu.

"Lütfen benim iyiliğim için ya da yolculuğumun bir parçası olduğu gibi klişeleri sıralamayın," diye şikayet etti.

"Hayır, *tesoro*. Seni o güzel kaostun içinde kendi başına bırakacağım." Kendin. Söylemek istediğim şey, akşam yemeği hazır. Onun omzunun üzerinden attığı keskin bakış, kadının gözlerini kapıya çevirdi ve tam da o anda hizmetçinin ortadan kaybolduğunu gördü.

"Personel hayalet olmak için eğitiliyor mu?" Sesindeki boğuk hoşnutsuzluktan rahatsız oldu.

"Hmm," diye yanıtladı adam, kesin bir şey söylemeden. Ayağa kalktı ve elini uzattı.

O da kendi kendine kalktı, bu kadar kısa sürede ona tekrar dokunmaya cesaret edemedi.

Alaycı bir gülümsemeye, onu dışarıya çıkardı ve villanın etrafından havuzun yanındaki en büyük terasa götürdü, burada tertemiz bir şekilde hazırlanmış masada bir ziyafet onları bekliyordu. Sabeen, o yapmadan aceleyle kendi sandalyesini çekti ve bu hareketiyle onun hoşnutsuz bakışlarını üzerine çekti.

Ellerindeki sürekli karıncalanmayı durdurmak için Château Latour Bordeaux şarabını kabul etti. Sonra, kokulu tavuk *rfissa* servis edildiğinde adam ona sorgulayan bir bakış attığında, onu önleyerek ve boğazını temizledi.

"Yeterince zorladın ve dürttün. Sen de birkaç soruya cevap versen adil olur."

Yüzü sertleşti. "Bu benimle ilgili değil."

"Emin misin, Teo?"

Yüzü biraz sertleşti. "Bir santim yetmedi mi? Şimdi bir mil mi istiyorsun?"

"Ortak hedefimize ulaşmamıza yardımcı olacaksa, neden olmasın?" Hafif bir soru, ama hemen bir örs gibi ağırlık yaptı, onları bu şekilde birbirine bağladı, bu egzersizden uzak tutması gereken duyguları ortaya çıkardı.

egzersizden uzak tutması gereken duyguları ortaya çıkardı.

Net meydan okumaya burnu genişledi. Şarabını eline aldı, onu izlerken çalkaladı, avını izleyen ölümcül bir engerek gibi.

"Peki. Bir şansın var. Sorunu sor."

YEDİNCİ BÖLÜM

"SİZİN HAKKINIZDA bir söylenti var..."

"Ben dedikodularla uğraşmam. Önemliyse kaynağına giderim, yoksa hiç uğraşmam."

Bir an durdu, nefesini topladı. "Arkadaşının ablasını sana moda tasarımı öğretmesi için baştan çıkardığın doğru mu?" diye patladı. Sonra, onun kaşları alaycı bir şekilde yavaşça kalkarken, yüzü alevler içinde kaldı.

Aklını mı kaçırmıştı? Onca soru varken, ona bunu mu sormayı seçmişti?

Adam uzun bir süre şarap kadehine bakarak sessiz kaldı. "Magazin dergilerini okuyorsun. Seni dedikoducu biri olarak görmemiştim."

Ani bir şekilde kaçan soğukkanlılığını geri kazanmak için çabaladı. Utançtan, onun bakışları çıplak omzuna düştüğünde, örtbas etmek için omuz silkme hareketi neredeyse bozulacaktı. "Aynı hikayeyi defalarca duyduğunda, ateş olmayan yerden duman çıkmaz diye düşünmemek zor."

Onun hızlı bakışları, pişmanlık duymadan, kadının bakışlarını sabitlemek için yükseldi. "Öncelikle, o bir arkadaş değildi. O, benim benden daha iyi olduğuna inanan kibirli bir aristokratın oğluydu kendini benden üstün gören kibirli bir aristokratın oğluydu, çünkü ben dışında doğduğum için kendisinin benden daha iyi olduğuna inanan kibirli bir aristokratın oğluydu." Bir süre durdu, gülmeden gülümsedi. "Valenti'yi aşağılayıcı sözlerine dahil etmeseydi, bu konuyu *unuturdum*. Ama bir ders verilmesi gerekiyordu. En etkili olanı seçtim."

Nefesi boğazında düğümlendi. "Kardeşinin yaptığı şeyin intikamı olarak onu baştan çıkardın mı?"

"Şaşırmış gibisin. Ama ahlaksız bir playboy olduğum için o seksi burnunu bana doğru eğip bakmaktan çekinmiyorsun."

"Ben..." Açıkça yalan söylememek için dilini ısırđı. Tereddüt etmesi ona alaycı bir bakış daha kazandırdı. Yüzünü taradı, Şarabını yavaşça yudumlamadan önce her düşüncesini açığa vurdu.

"Sana söz veriyorum, o isteksiz bir katılımcı değildi. Meğer kardeşinin davranışlarından o da aynı derecede rahatsızdı. Bu yüzden işbirliği yaptık."

"Sonra işbirliğine devam ettiniz mi?"

Gözlerine tam olarak bakmayan bir gülümsemeyle bembeyaz dişleri bir kez daha parladı. "Aynen öyle. Hayatımı değiştiren verimli bir yazdı."

Keskin ve zehirli bir şey karnının derinliklerinde bir delik açtı. O lanet olası kıskançlık. "Çünkü kadınları şehvet havuzlarına indirgemek için bir yatkınlığın olduğunu keşfettin kadınları şehvet havuzlarına indirgeme konusunda bir yeteneğin olduğunu keşfettiğin için mi? Yoksa Lothario'ya rakip olabileceğini görmek için bir meydan okuma mıydı?

Gözlerindeki parıltı keskinleşti. Tehlikeli ve uğursuz bir hal aldı. "Benim destansı cinsel maceralarıma tamamen takıntılı görünüyorsun. Bazıları senin takıntılı olduğunu bile söyleyebilir." Güçlü, asil başını eğdi ve o Altın teras ışıklarının üzerine dökülmesini, onu ilk gördüğü andan itibaren büyüleyen ışık ve gölgelerin oluşturduğu düşmüş melek illüzyonuna mükemmel bir şekilde yansıtmalarını nefret etmek istedi.

. Bunun adaletsizliğine öfkelenmek istedi, ama hayat adil olsaydı, o bu durumda olmazdı. Bu dayanılmaz durumu.

Katlanmak mı? *Gerçekten mi? Muhteşem bir villada, daha da nefes kesici bir arkadaş grubuyla kaliteli şarap içmek mi?*

Bu alaycı sözleri kafasından uzaklaştırdı. "Bana rahatlamayı dayattın. En azından sohbet edebilirsin. Derinlemesine konuşmaktan korkuyorsan, sessizce oturmaktan memnuniyet duyarım."

"*Derinlere inmek* mi?" diye sordu, ağır ipeksi sesi sorularını sarmalarken, her santimetrekaresinde tüyleri diken diken oldu. Bu sözlerin zihninde vahşi cinsel imgeler canlandırması da yardımcı olmadı. Seksin düşüncelerini veya hayatını engellemesine izin vermesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini acı bir şekilde hatırlattı. düşüncelerini veya hayatını engelleyecek kadar yakın bir mesafede olduğunu acı bir şekilde hatırlattı.

"Yaptığımız şey bu mu? Oraya gitmek istediğinden emin misin, *cariña?*"

Isı daha da yükseldi, tüm varlığını sardı. Ve bu dünyadaki en akıllıca şey olmasa da, onun açık meydan okumasından geri adım atmadı. "Bu kadar uzun süre onun için çalıştıktan sonra patronunu biraz tanımak istemek dünyadaki en garip şey değil, değil mi? Senin ikinci adını bile bilmiyorum."

Bir başka alaycı sözler, belki de omurgasını eriten ama boş bir gülümseme bekliyordu. Yüzüne yayılan buz gibi soğukluk dalgasına, gözlerindeki gözlerindeki ışıltının sönmesine ya da onu birkaç saniye boyunca saran ve tutan gerginliğe hazırlıklı değildi. Sonra patronu, koltuğuna gözle görülür bir şekilde yaslandı.

Uzun bir süre sessiz kaldı, ta ki kadın onun cevap vermek niyetinde olmadığını düşünene kadar.

"İkinci adım Alfonse, babamın adını aldım," dedi sonunda tek bir tonlama bile yapmadan söyledi ve bakışları ufukta koşan bir kuş sürüsünü takip etmek için yükseldi. "Annemin kasıtlı ve keskin karar vererek."

"Neden?" diye sordu, sesindeki derinleşen kısıklığın farkında. Vücudundaki sertlik. Ama ima ettiği anlamı geri çekmek için . Onun cevabını önemsiyordu. Neden bir ikinci ismin, onun alıştığı görünüşün katmanlarını soyup altında bulanık bir görüntü ortaya çıkaran şeyin nedenini önemsiyordu. Bir anlık... ıstırap mı?

Bakışları yüzme havuzundan yüz metre ötedeki karanlık deniz yüzeyine kayarken yanağındaki bir kas seğirdi.

"Öncelikle, yanlışlıkla bunun babamı gelin seçimiyle ilgili fikrini değiştirmeye ikna edeceğini düşündü. Sonra da, onun Onun başka biriyle evlenmeden hemen önce, onun kötü davranışlarını tüm dünyaya ifşa etmek için. Koltuğuna daha derin oturdu, ama bütün gün sergilediği tembellik belirgin bir şekilde ortadan kalkmıştı.

Onu saran gerginlik artık tanıdıktı, düğün gecesi hissettiği gerginliğe benziyordu. Son birkaç gündür, özellikle de bugün yeniden ortaya çıkmıştı.

Ve bu gerginlik doğrudan anne babasına yöneliyordu.

"Neden bunu yapmak istesin ki?"

Acı dolu bir maske, büyüleyici mermer gibi yüzüne kazınmıştı. Gözleri bile, ortayı izlerken kasvetle doluydu. uzaklara bakarken gözleri bile kasvetle doluydu. Sonra canlanarak, uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Çünkü babam, onu terk edip başka bir kadını seçerek suç işledi. İlk oğlunun annesiyle evlenmeyi seçti. İkizleri doğururken neredeyse ölecek olan ve bu nedenle kendini azize gibi gören annem, buna çok kızdı."

"Ama... okuduğuma göre o hiç evlenmeyi planlamamış. O..."

"Ama... Onun evlenmeyi hiç planlamadığını okudum. O..." Söylentilerle ilgili yorumunu hatırlayarak, sözünü kesip durdu.

Bu sefer onu azarlamadı. *"Evet, gençlik yıllarında geçirdiği bir hastalık nedeniyle kısır olduğunu"* kısır olduğuna inanıyordu. Ama yanıldığı ortaya çıktı." Yine acı bir ifade belirdi. "Taht ve kraliyet protokolü gereği ve kraliyet protokolü gereği, çocuklarının annelerinden biriyle evlenmek zorunda kaldı." Bardağını yudumlamadan çevirdi. "Ama onun ilk planlarının ne olduğu kadının umurunda değildi. Tek umursadığı şey, seçilen kişi seçilen kişi olmaması umurundaydı. Ve gerçek bir melodramatik tarzda, herkes onun engellenen kaderinin sonuçlarına katlanmak zorunda kaldı."

Nefesini tuttu, onun derinliğini oluşturan şeyin ne olduğunu anladığını biliyordu.

"O ne yaptı...?"

Adam başını alaycı bir şekilde sallayarak onu durdurdu. "Şu ana kadar yeterince ilerledin, Sabeen. Ve yemeği hazımsızlıkla sindirim bozukluğu ile bozmak istemem."

Onun kararlı profilini, gözlerindeki sert bakışları incelediğinde, bir anı zihninde canlandı: Onun doğum günü partilerinden birinde kadeh kaldırırken gördüğü bir video. Annesi ile ilgili bir şeydi.

Parçalar yerine oturdu, ama o kadının merakını engelledi, bu yüzden kadın sorularını bastırdı ve bir lokma daha yiyemeyecek hale gelene kadar muhteşem yemeği yedi.

Ve yakınlarda bir cep telefonu çaldığında, adam telefonu açmak için masadan kalktığında neredeyse rahatlamıştı. Ayağa kalktı ve havuzun kenarına doğru yürüdü, neredeyse ayaklarını suya sokup kendini serinletmek

Bugünün büyük bir kısmı nispeten olaysız geçmişti. Yine de bir şekilde Teo'yu tekrar öpmüştü... *ve bundan hoşlanmıştı.* geçmişinin, Playboy Prensi imajının gösterdiği kadar sorunsuz olmadığını doğrulamıştı. Ve farklı bir tür arzu keşfetmişti. Onun yüzeyinin altına inme ihtiyacı. Artık onu yok edip etmeyeceğinden emin olmadığı ateşe daha fazla yaklaşma ihtiyacı.

Delirmiş miydi?

Dizini büküp bir ayağını havuza daldırdı. Sonra diğer ayağını da daldırmaya başladı.

"Yapmamalısın..."

"Ah!" Onun derin sesini duyunca, o kadar yakın olduğu için, hanımefendiye yakışmayan bir çığlık attı ve yana doğru yuvarlandı, ardından yüksek bir sıçrama sesi duyuldu ve Klorlu su yanlış yere kaçtı ve su yüzüne çıktığında onu öksürmeye başladı. Teo yanına suya atladığında tekrar suya daldı.

Kollar onu yakaladı ve çırpınan vücudunu dikleştirdi.

Bir eliyle ıslak saçlarını yüzünden çekip aldıktan sonra ona kaşlarını çatarak baktı. "*Madre de Dios*, kendini yaralayabilirdin."

Elini göğsüne koyarak onu itti.

hareket etmedi. "Kimin suçu olurdu? Bana gizlice yaklaştın."

Çenesini sıkıp, ellerini ona daha sıkı sararak, kenara doğru tekme attı. "İyi misin?"

"İstenmeyen bir klorlu su ile iyi bir yemeği mahvetmek dışında mı?

Tabii, gayet iyiyim."

Gözleri parladı. "Senin ateşin, *tesoro*. Olağanüstü," dedi boğuk bir sesle.

Ateş, kavgacı bir halden... başka bir şeye dönüştü. Hayır, başka bir şey değil

başka bir şeye. Sanat odasında olanların bir tekrarı. Ama şimdi daha güçlü.

Yanağından bir başka ıslak saç telini çekip kulağının arkasına koydu. Dokunuşu kulak memesinde kalarak, kan dolaşımında titremeye neden oldu, nefesi ciğerlerinde boğuldu. Teras ışıkları altında, su damlacıklarının onun

yukarı dudağının üzerindeki çukura, güçlü çenesine doğru akarken izledi.

En ılgın dürtü onu ele geçirdi. O damlalardan birini yalamak. Belki daha fazlasını. Klorlu utanç duygusunu onun pcğnn fırtınasıyla yıkamak.

Onun ağızına o kadar uzun süre özlemle bakmaktan gözlerini kaldırdığında, o onu bekliyordu. Erimiş gümüş onu kesiyor, arzularını ay ışığına maruz bırakıyordu. Ve yine... ona *meydan okuyordu*.

Ruhundan silemediğı bu çılgın zlemde, hayal kırıklığından doğan bir ses su üzerinde dalgalandı, daireler çizdi ve daha güçlü bir şekilde geri döndü, muhtemelen o da benzer bir ses çıkardığı içindi. "Bu aptalca. Ben... Ben yapmamalıyım..." Başıını sallamaya bağladı . Kulağında kalan dokunuş, ensesine doğru kıvrıldı ve hareketini durdurdu.

Ağızının köşesinden bir damla szld. Dilinin ucuyla onu yakaladı. Bağka bir ses daha çıktı, doğrudan damarlarına girdi.

"Teo..."

O, heybetli cazibesini kullanarak daha da yaklağtı. "Senin kaderini ve arzularını kimse kontrol edemez. Sadece sen edersin. Sahip ık ona, Sabeen. Şimdi tereddüt etme."

"İsteddiğim şey çılgınca olsa bile mi?"

Ağızı kıvrıldı, ama gözleri hâlâ vahşî ve keskin bir bakışla onun zayıf itirazlarını delip geçiyordu. "En iyi şeyler biraz kaostan doğar."

"Her şeye bir cevabın var, değil mi?"

O kasvetli bakış geri döndü. "Hayır, *tesoro*. Yok. Ama çok açık bir şekilde belirttiğim gibi, bunun istediğim şeylerin önünde engel olmasına izin vermem. Asıl soru, sen de aynı şeyi yapacak kadar kadın mısın?"

Playboy Prensi psikanalist geri dönmüştü ve ona, bir şekilde ulaşılabılır gibi hissettiren, imkansız olanın parlak bir görüntüsüyle alay ediyordu. Ve o tam orada olduğu için... ulaşılabılır olduğu için...

"Teo..."

Göğsü güçlü bir nefesle kabardı. Sonra ensesindeki eli hareket etti. Çenesini okşadı. Köprücük kemiğini okşadı. Boğazında çılgınca atan nabzında oyalanarak. Durdu, gözleri onun gözlerine baktı. Tepkisini lyordu. O ona yaklağtığında, zafer dolu bir glmsemeyeyle gülümsedi, suyu onun cildinde hareket ederek, boğulmak istediğı şehvetli bir zevk dalgası yaratıyordu.

Sonra eli bir göğsünü kapattı.

Bir "Evet..." inlemesi duyuldu, ardından daha çılgın bir "Evet!" diye bağırdı, başını geriye attı, başparmakları onun sertleşmiş meme uçlarını zevkle işkence ederken. Ateşli zevk, kusursuz bir isabetle bacaklarının arasında yayıldı, cinsel organını şişirerek bacaklarını suda çırpınmaya başladı.

Teo'nun bacağı, onun bacağını yakaladı ve onu havuzun kenarına sıkıştırdı. Bikinisinin bir kupasını sertçe yana çekti ve sıcak dudaklarıyla bir meme ucunu emdi.

meme ucunu sıcak dudakları arasına aldı.

"Oh!" Gözleri geriye doğru yuvarlandı, parmakları onun saçlarını kavradı, dilini onun vücudunda gezdirirken onu kendine doğru çekti.

Sonsuzluk gibi gelen ama yetersiz bir süreden sonra, başını yukarı kaldırdı. "*Dios mio*, çok güzelsin."

Sevinç içinden şarkı söyledi. Sonra ihtiyaç, onun peşinden sertçe vurdu.

Onu yiyip bitiren gürültüyle mükemmel bir uyum içinde, onu tekrar kızdırmaya başladı, diğer eli onun

. Beklenti içinden çığlık attı, sonra

titremeye başladı, çünkü adam onun şişmiş düğmesini buldu, başparmağıyla onu okşarken dişleri meme ucunu sıyırdı. Bir kalp atışı ile bir sonraki arasında,

Sabeen uçuyordu. Tırnakları onun omuzlarına batıyordu, boşuna bütün kalmak için boşuna mücadele ederken, zevkten parçalanmaya teslim oldu.

Bir parmak onun merkezine girdi, sonra bir diğeri. Görüşü bulanıklaştı, tutarsız sözcükler

yüzüne sabitleyerek onun her tepkisini izlerken, ona övgüler yağdırdı.

Suyun alt tarafını okşayan kombinasyon

Göğüsleri, başparmağıyla tatlı bir yıkım yaratırken, parmakları onun ateşli kanalına girerek onu doruğa ulaştırdı.

"İşte böyle, *hermosa*. Al onu. Sahip ol ona."

Sonsuz gibi görünen bir boşalmanın şiddetli saldırısıyla çığlığı yoğunlaştı, ağız boğazını takip etti, çenesini hafifçe ısırды, sonra sahiplenici bir şekilde ağzını kapattı, arzusunu yuttu, ona şimdiye kadar yaşadığı en uzun süreli mutluluğu yaşattı.

Ancak çok geçmeden gerçeklik araya girdi. Teo'nun büyüüne bir kez daha kapılmıştı. Ve sadece bu da değil, bunu herkesin görebileceği bir yerde yapmıştı

açık bir yerde, oradan geçen herhangi bir personel veya korumanın onları görebilirdi. Hatta, güçlü bir lensi olan kurnaz bir paparazzi fotoğraflarını çekip, sosyal medyada yeni bir skandal patlatabilirdi.

Neredeyse üç yıl önce yaşadığı kargaşanın benzerini yaşamaya kendini hazırlamıştı — Nathan Gray ile karışıklığa girerek, kötü şöhretli oyuncu, onunla sadece oynadığı ortaya çıkmıştı. Teo farklı olsa bile — Hayır. Kalan zevkin şok dalgalarını bir kenara iterek, bikinisini yerine çekip, ondan uzaklaştı.

uzaklaştı.

Onun, muhtemelen çok geç kalmış protestosunu alay etmeye hazır, gözlerini kısarak onu izlediğinin farkında olarak, havuza doğru yürüdü.

"Sabeen..."

"Hayır. Saat geç oldu. Gitmem gerek." Havuzdan aceleyle çıkıp bir havlu kaparak misafir yatak odasına koştu.

Şortunu çıkarıp bikinisinin üzerine bir sundress giymesi on saniye sürdü. Eşyalarını plaj çantasına tıktırırken, o kapıda belirdi.

Havluyla uğraşmamıştı ve o anda, her yönüyle Playboy Prensi gibi görünüyordu, derginin orta sayfasını süsleyecek Ya da en çökmüş Noel parfüm reklamı.

Yeniden yükselen ateşe karşı savaşırken pelvisi gerildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu adam sert bir sesle ve başını salladı.

"Burada kalacaksın. İkimiz de araba kullanacak durumda değiliz. Korumalara bu gece izin verdim."

Dişlerini sıktı, eve geri götürülmesini ısrar etmenin bencilce ve duyarsızca olacağını biliyordu. "Benim senin kuklan olduğumu düşünmeyi gerçekten bırakmalısın.

Benim senin emrinde olan bir kuklan olduğumu düşünmeyi bırakmalısın. Ya da sana bir adım bile yaklaşan her kadının yatağına atlamak istediğini düşünmeyi. Tanrım, neden bunu söyledi ki, oysa az önce kanında hala sihirin izleri dolaşan bir cinsel eyleme isteyerek katılmıştı?

"*Santo cielo*. Tamamen yeterli bir misafir odasında duruyorsun.

Benim yatağıma davet edilene kadar beklemelisin,

varsayımlarda bulunmamalısın.

Başından ayaklarına kadar ateş basmıştı. Çantasını kapıp, ayaklarını düz ayakkabılarına soktu ve terasın

arkasından gelen ağır ayak seslerini görmezden geldi. Plaja inen taş basamaklardan iki adım indiğinde, onun keskin bir nefes aldığını duydu.

Kollarını yakaladı ve onu kendine doğru çevirdi. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Eve gidiyorum," diye cevapladı. Kaşlarını çatarak, "Bu söz konusu bile olamaz," dedi. "İzle de gör."

O saçlarını parmaklarıyla tararken, kız onun yanından geçip gitti. On saniye geçmeden, arkasında onun baskın varlığını hissetti.

"Korumalarınız olmadan dışarıda olmanız doğru mu, Prens Domene?"

Sırtına attığı kemik kurumuş bakışını görmekten çok hissetti. "Bilmedikleri şey onlara zarar vermez."

"Emin misin?"

Uzun adımlarıyla kolayca ona yaklaştı. "Saraydaki biri saraydan biri bir noktada çılgına dönecek. İkiz kardeşim beni canlı canlı derimi yüzecek. Eğer zindana atılırsam, zindana atılırsam, seni suçlamaktan mutluluk duyarım

Ayakları yavaşladı, endişe dalgası onu sardı

. "Teo, cidden, bu çok saçma. Benim burada büyüdüğümü unutuyorsun. Eve giden yolu biliyorum."

Onu geçip, onun yetişmesini bekledi. "İyi. O zaman, iyi zaman geçireceğiz. Hadi."

Ayakları hareket etmeyi reddettiğinde, acımasız bir kararlılıkla yüzüne bakarak ona döndü. "Seni eve güvenle götüreceğim, *cariña*. Ve bu tartışmaya açık değil."

"Sinir bozucu, otoriter bir alfa olmak sarayda mı yetiştirildin yoksa doğuştan mı öğrendin?"

Yine o alaycı gülümseme. "Sarayda büyütülmedim, yani bunun benim DNA'mda olduğunu söyleyebiliriz."

"Ne güzel," diye mırıldandı.

Parlayan gözler yüzünde dolaştı. O kaynayan sıcaklık dalgası tekrar tehditkar bir şekilde yaklaşıncaya, adımlarını hızlandırdı.

hala devam ediyordu, heyecan verici bir hatırlatma ve daha fazlasını isteyen bir talep.

Her iki durumu da şiddetle inkar edecek, kapısına kadar bununla mücadele edecekti.

Anahtarı kilide sokarken elleri titriyordu.

O günün tamamını geride bırakması gerektiğini biliyordu. Ama gözleri ona kaynarken, bunu yapamayacağını da biliyordu.

"Giysilerin hala ıslak."

Kaşlarını kaldırdı. Hiçbir şey söylemedi. Söyleme...

söyleme... "İçeri gel. Onları senin için kurutacağım."

* * *

Sabeen, evrenin bir yerinde tanrıların, yarı çıplak Teo'ya bakmamak için elinden geleni yaparken ona güldüklerinden emindi.

sadece bir havlu giymiş ve yemek masasında oturuyordu.

Erimiş gümüş gözler, onun huzursuzca volta atışını izliyordu. "Gergin görünüyorsun."

"Sanırım dinlenme günün sonuçta başarısız oldu," diye tersledi, sonra kavga içinden sönüverdi. Nezaket onu devam etmeye zorladı. "Bu doğru değil

doğru değil. Ben... Bazı kısımları harikaydı.

Teşekkür ederim." Onun alaycı bakışı daha da keskinleşti. "Ama?"

"Ama... havuz olayı... bu olmamalıydı." Onun sessizliği karşısında, kız öfkeyle nefes aldı. "Şimdi benimle aynı fikirde olduğunu söyleyeceksin."

Omuz silkti. "Olan oldu. Ne olması gerekip ne olmaması gerektiğini tartışarak zaman kaybetmeyeceğim. Bunun bir anlamı yok."

Yürümeye devam etti, kurutucunun çabuk bitmesini kurutucunun çabuk bitmesini ve onun gitmesini dilemekle, onun kalmasını dilemek arasında sıkışıp kalmıştı. Hayatından parçalar sunarak, onu uzaklaştırmamak ve kendini korumak için onu uzaklaştırmamak ve kendini korumak için ani dürtüsünü haklı çıkarmak. Onun, kadının şüphelerini daha da azaltacak ve kaybettiği merkeze giden yolu daha net gösterecek ve kaybettiği merkeze giden yolu daha net bir şekilde gösterecek bir başka içgörülü analiz sunmasını istiyordu. Uzun zamandır hissetmediği sağlam zemin.

Ayakları, yemek masasındaki eskizlerin önünden geçerken yavaşladı. Onun bakışlarını üzerinde hissetti, sabit ama vahşi. Ondan ne yapmasını istiyordu, tam olarak?

Gece yarısı yaklaşıyordu. Doğru olan şey, onun kıyafetlerini kontrol etmek, ona iyi geceler dilemek ve yatmaya gitmekti.

Ama... onu içeri davet ettiği anda doğru olan şey pencereden dışarı uçmuştu.

O da bir sandalye çekti. Onun mutfığa girip su ısıtıcısını ocağa koymasını izledi.

"Bu ne?"

Aniden döndü, onun onun çay hazırladığını sandığı halde elinde beyaz bir tahta kutu tuttuğunu görünce göğsü sıkıştı.

Kutuyu yere koyduğunda çıkan narin ama belirgin ses, içindikilerin durumunu ele verdi.

"Büyükanneemin en sevdiği çaydanlık. Öldüğü gün kırıldı." "Bakabilir miyim?" diye sordu, sesinde tuhaf bir kalınlık vardı.

Sabeen, kalbinin nedenini tam olarak anlayamadığı bir mengeneyle sıkışmış gibi hissetmesine rağmen başını salladı. Ya da belki de anlayabilirdi. Belki de kendini tekrar açığa çıkardığını, Nathan'dan beri kilit altında tuttuğu yerlere ona erişim izni verdiğini kabul etmeye hazır değildi.

Uzun, zarif parmaklarının düğümlü tülbenti yavaşça çözmesini izledi. Kırık tabakların çıkardığı sesle kalbi hızla çarptı.

. Adam onun acı dolu bakışını fark etti ve ağzını düzleştirerek durdu. "Hayır.

Sorun yok."

O başını salladı, ama kız elini çantaya uzattığında, onun bileğini tuttu. "Dikkatli ol. Kendini incitmeni görmek istemiyorum, yoksa keyfim kaçır," dedi, sesi derin ve kasvetliydi.

Bu kasvet onu sardı, onu korkutacak şekilde etkiledi. çünkü onun anlamasını istiyordu. Onun, büyükannesiyile olan bağının kendisi için ne kadar önemli olduğunu, alaycı ya da yargılayıcı bir tavırla değil, anlamasını istiyordu. "Neredeyse hiçbir değeri olmayan bir şeyi saklamanın aptalca olduğunu biliyorum."

Adamın kaşlarını çatması onu uyardı. "İkimiz de bunun senin için parasal değerinden daha önemli olduğunu biliyoruz."

Bu azarlama onu utandırdı. Ama aynı zamanda cesaretlendirdi. Ona doğru yürüyerek, açmadığından beri hiç açmadığı kutuyu incelemek için *Jida'yı* gömdüğünde, ondan güç alarak bunu yaptı. "Neden sakladığımı bilmiyorum."

Onun suçlamaları daha da şiddetlendi. "Bunu yapma."

"Ne?"

"Ne hissettiğin konusunda kimseye açıklama yapmak zorunda değilsin. Neden sakladığını biliyorsun."

Dudaklarını büzdü, utancı biraz daha derinleşti. Onun ruhunun derinliklerini görebildiğine dair rahatsız edici hisle birlikte.

"Asıl soru, onunla ne yapacağın. Kırık anılarla dolu bir kutu ile onu nasıl onurlandıracaksın?"

Gözlerini kırdı, boğazı düşünceler ve duygularla doldu. En belirgin olanlardan biri, Teo Domene'yi büyük ölçüde hafife almış olduğuydu. O, kesinlikle

. Hedonistik eğilimleri gerçekten efsaneviydi, elbette. Ama aynı zamanda çok derin bir kişiliğe sahipti. Ve onun geçmişte onu mahveden adamdan farklı olduğunu bilmek

, onu geçmişte mahveden adamdan farklı olduğunu bilmek rahatlatıcı olmalıydı.

Ne yazık ki, bu yeni keşif, onu, son birkaç gün içinde son birkaç gün içinde iç dünyasını bu kadar açıkça ortaya koyduğu adamı, ona karşı olağanüstü derecede ilgi çekici bir konuma getirmişti.

"Japon kintsugi sanatını biliyor musun?" diye fısıldadı.

Adam başını salladı. "Bu benim en sevdiğim sanatlardan biridir."

Bunu biliyor muydu? Bu bilgiyi zihninin derinliklerinde saklamış ve unutmuş, şimdi mi yeniden hatırlamıştı? Bu düşünce, yapmayı düşündüğü şeyle birleşince, kalbinde kalbinde heyecan dalgaları yarattı. Adamın gözleri kutuya kaydı ve kararlı bir parıltı aldı, kelebekler daha da şiddetli çırpınmaya başladı.

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi adam, telefonuna uzanarak kızın dizlerini yeniden titretmeye başladı.

Malzemeler bir saat içinde geldi. O zamana kadar yemek masasını her şeyden temizlemiş ve üzerine koruyucu bir örtü sermişti. Kırık çaydanlığın parçalarını yayarken elleri titriyordu ve telefonu

, avluya çıkıp bir dizi telefon görüşmesi yapmaya başladı.

Bu, son bir arınma eylemi gibi hissettirdi. Son derece kişisel bir eylemdi, daha sonra nihai konseptin temellerini atıyor olsa da

konseptin temellerini atıyor olsa bile. Parçaların nasıl birleştirilmesini istediğine dair altıncı denemeyi yeni bitirmişti ki Teo içeri girdi.

Kapüşonlu gözleri ona takıldı, birkaç saniye sonra kısa bir baş sallama yaptı. "İyi bir başlangıç."

Bir valf açılmış gibi, eskiz defterine doğru ilerledi, parmakları en sevdiği kalemi kavradı. Tam o sırada kurutucu bip sesi çıkardı.

Emredici bir el kalktı. "Kal."

Emre karşı çıkmaya tenezzül etmedi. Ama Teo giysilerini almak için ayağa kalktığı anda, onun muhteşem silüetini izlemekten kendini alamadı.

"Koridorun sonunda gayet uygun bir misafir odası var," dedi.

Ona sözlerini tekrarladı, sonra durduramadığı bir güç tarafından tamamen zorlanarak, "Bu gece de kullanabilirsin" diye ekledi.

Adam donakaldı, gözleri kadına dik dik bakıyordu.

Bu sıradan nezaketin altında yatan gerçek anlamını incelemekten çok korktuğu için, dikkatini eskiz defterine yönlendirdi.

* * *

Parmaklarının arasından bir şeyin kayıp gittiğini hissedince birdenbire uyandı.

Eskiz defteri. Sırtı ve parmakları kramp girip Teo'nun yanına kanepeye oturmak zorunda kalmadan önce on dokuz eskiz çizdiği defter.

kanepeye katılmaya zorlamadan önce on dokuz eskiz çiz

Konuk odasını kullanma teklifini kabul etmemişti. Giyindikten sonra sadece kanepeye geçmişti ve ikiz kardeşi ile baş korumasına birkaç telefon görüşmesi yapmıştı.

Dikkatinin dağıldığı tek an, Valenti ile yaptığı telefon görüşmesi sırasında gerginleştiği andı. Ancak, birçok yönden İspanyolca'ya çok yakın olan, ancak belirgin farklılıklar da içeren hızlı konuşulan Kartanya dilini takip edememişti. , ama aynı zamanda belirgin farklılıklar da içeren hızlı Cartanian dilini takip edememişti.

Telefonu kapattıktan sonra ona attığı gergin bakış, sessizce neden durduğunu sorgulayan bakışı, itiraf etmek istediğinden daha fazla heyecanlandırdı.

Teo'nun ona sunduğu nane çayını yudumlarken, çizim yapmaya devam etmişti. Ve... bu, hatırladığı son şeydi.

Şimdi esnemeye başladı, sonra donakaldı, şok ve arzu dolu bir farkındalık içini kapladı, neye uzandığını fark ettiğinde...

Teo'nun üst vücudunun sağlam sütunu sırtını destekliyordu. Alt vücudu, onun açılmış bacaklarının arasına sıkışmıştı. Yanağı göğsüne değiyordu. Kalp atışları kulağının altında düzenli bir şekilde atıyordu.

Tam olarak olduğu yerde kalma arzusu.

"*Buenos días*," dedi, gürleyen sesi ayak parmaklarına kadar ulaştı. "Bizi, senin

bir başka yanlış adım olduğunu düşündüğün için ikimizi de çok sert bir şekilde azarlamadan önce, bir dakika dur ve bana nasıl hissettiğini söyle."

Bu sözler, onun kollarında bulunduğu felaketi ve onu izleyen daha da korkutucu sessiz

itirafı daha da korkutucu hale getirdi. Nefesi rahatladı, parmakları nazikçe saçlarını okşadığında yumuşak bir iniltiyi geri tuttu.

"Tatmin hissediyorum. Sanki önemli bir şey başarmışım gibi. Uzun zamandır hissetmediğim bir duygu." Bu itiraf sessizce yapıldı. Aşırı bir rahatlama duygusuyla doluydu. Aniden gelen gözyaşlarını

Sonra, kendini ayartılmaktan alıkoyarak, doğruldu ve yerden eskiz defterini aldı.

Sayfaları çevirdikçe heyecanı arttı. Önceki çalışmaları gibi, bu da tereddütle başlamış, sonra hızla... daha fazlasına dönüşmüştü. Küstahça. Korkusuzca. Dokunaklı. Sadece birkaç hafta önce umutsuzluğa kapıldığı şeyi başardığı için kalbi sevinçle titredi.

Ama... son derece minnettar olmasına rağmen, kıvılcımlardan daha fazlasını istiyordu... ihtiyaç duyuyordu. Daha fazlasını istiyordu. Yılbaşı gecesinin ihtişamının üzerine 4 Temmuz havai fişekleri.

Ayağa kalkarken, Teo'nun kolunda kalan dokunuşunu zar zor hissederek, Sabeen şömineye yaklaştı. Kömürler yığılmıştı, eğer varsa, onun şu anki durumunun bariz bir metaforuydu. Üzerine daha fazla odun atarak, alevlerin tutuşmasını ve sonra canlanmasını izledi.

Kalbi güm güm atarken, eskizlerini defterden yırttı, ateşe tuttu ve yanmalarını izledi.

Onun arkasında çömeldiğini hissetti ama dönmedi. Ama o, dudaklarını yumuşakça, uzun uzun şakağına değdirdiğinde, gözyaşlarını geri püskürttü. "*Bravo, tesoro*. Şimdi sıra bende," diye mırıldandı.

Hâlâ dizlerinin üzerinde otururken, onun tabletine uzandığını izledi. Onun dijital çöp kutusuna atmak üzere olduğu muhteşem tasarımları gördü. Eli onun eline uzandı. "Hayır, yapma! Bunlar inanılmaz." "Belki.

Ama ateş benim için de henüz bitmedi, *tesoro*. Çünkü *inanılmaz* olmak iyidir, ama bunların...' Birkaç saniye geçtikten sonra ekledi: '...mükemmel olması gerekir.

Bu kelimeyi söyleme şekli, kadının kalbini sarsmıştı. "Neden?"

Bakışları ileriye doğru sabit kalmıştı, işkence görmüş gözleri karanlık derinliklerinde dans eden alevleri yansıtıyordu. "Gereksinimlerin fazlası olduğunda, diğerlerinin senin hakkında en kötüsünü düşünmesi kolaydır. Ve bu durum yeterince rahatsız ediciyse, kendini kanıtlayarak buna karşı koyma ihtiyacı nefes almak kadar zorunlu hale gelir. Ve mükemmellik arayışı asla bitmez."

Kaşlarını çattı. "*Fazlalık...*" diye tekrarladı ve donakaldı, acı dolu, şok olmuş bir empati dalgası içinden geçti. "Sen mi? Neden?"

Gözleri daha da karardı. "Sence neden? Babam on iki ay içinde hiç varisi olmayan bir adamdan üç varisi olan bir adama dönüştü. Bir şey ya da biri mutlaka gözden kaçacaktı. O kişinin kim olduğunu üç kez tahmin et."

"Teo..."

Teo başını salladı ve ayağa fırladı. "Acımayı bırak, *tesoro*. Bu zorluğu seviyorum."

Onun oturma odasından çıkmasını izledi. Ancak o zaman nefesini bıraktı. Gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Bu duyguyu dikkatle ele almaya başladı. sadece işiyle ilgili olmadığını kabul etmek için. Bu yeniden doğuşun, duygularını da büyük ölçüde etkilediğini ve özellikle Teo Domene'nin içgüdüsel etkisiyle de ilgili olduğunu.

BÖLÜM SEKİZ

Çalışanları tarafından getirilen kahvesini ve taze pişmiş kruvasanlarını ona verdikten sonra hemen ayrıldı. Kendine bu ara verdiğini söyledi.

Söndürülmüş ateşin küllerini topladı ve attı. Sonra duş aldı, üç saat uyudu ve küçük evini temizledi.

Telefonunun ilk birkaç zil sesini, bu canlandırıcı huzurun tadını çıkararak görmezden geldi. Ama zil sesi ısrarla devam etti, ta ki telefonu eline alıp kapatana kadar.

İlk başta neye baktığını anlamadı. Ekran görüntüsü en iyi ihtimalle grenliydi, gece çekilmişti ve figürler net değildi. Neye baktığını anladığında bunun bir lütuf olduğunu fark etti.

O ve Teo'nun görüntüsü. Dün gece sahilde.

Playboy Prens'in Yeni Oyuncağı mı?

Kanları dondu, kalbi ayak parmaklarına kadar indi. Ama en kötü senaryoları düşünürken, başka bir şimşek daha vurdu.

Playboy Prens'i Yaratıcı Direktörü Kovdu

Hayır, *hayır, hayır!*

Makaleyi tıklamak için üç deneme gerekti, sonra makalenin onunla ilgili olmadığını anlamak için acı dolu saniyeler geçti.

Teo, son yirmi dört saat içinde bir ara Cristobal'ı kovmuştu saat içinde, ona haber vermeden Cristobal'ı kovmuştu. Onu öpmeden önce mi, sonra mı? Onu hala nefesini kesen şekilde dokunmasına izin vermesi için ona meydan okumadan önce mi, sonra mı?

Sıradaki kurban o muydu? Makaleyi bir kez daha okurken içini bir sıkıntı kapladı.

onun olduğu doğruysa, eski dedikodular yeniden canlanacaktı.

Soru işaretleri patlama noktasına gelmişti ki, Teo gün batımından hemen sonra kapısını çaldı. Kendini zar zor tutarak kapıyı açtı. "Ne halt ettin sen?"

"Özgünlük benim çok değer verdiğim bir beceridir, *cariña*." "Cristobal'ı kovdun mu?"

İçeri girip kapıyı kapattığında gözleri kısıldı. "Ona bu kadar bağlı olduğunu bilmiyordum."

"Kes şunu. Ne demek istediğimi biliyorsun!"

"Bilmiyorum. Önce sana danışmam gerektiğini mi sanıyorsun?"

Onun soğuk alaycı sözleri onu derinden yaraladı. Ama oturma odasında ona karşı dururken çenesini dik tuttu ve ellerini beline koydu. Onun, ona bir asırdır hissetmediği kadar özel hissettirdiği yer.

Hepsi bir yanılsama mıydı?

"Bana danışmak mı? Hayır. Bana defalarca hatırlattığın gibi, bu senin şovun. Ama bana haberlerde okuduğum şeyleri söylemek seni öldürür müydü?"

haberlerde okumam için bana söylemek seni öldürür müydü?"

"Henüz duyurulması planlanmamıştı," dedi laconically. "Biri belli ki sızdırmış."

O, onun bakışları daha da keskinleşirken, telaşla nefesini vererek sakinliğini topladı.

"Seni rahatsız eden tek şey bu değil."

Onun onu ne kadar iyi okuduğuna şaşırmaktan vazgeçmişti. "Bir resim var..."

Adam, sonsuz bir kontrol gücüyle bekledi.

Kalbi hala göğsünde çarpmaya devam ederken, fotoğrafı açtı ve ona gösterdi. Adam birkaç saniye inceledi, sonra kadına telefonunu geri verdi.

"Unut gitsin. Yakında ilgilerini kaybedeceklerdir." "Ya kaybetmezlerse?"

Gözleri kısıldı, gerginliği arttı. "Bu seni o kadar mı rahatsız ediyor?"

"Herkesin, terfi almak için patronumla yattığımı düşünecek olması mı? Cristobal'ı kovduğun aynı zamanda mı?"

Tabii ki rahatsız ediyor!"

Sinirinden ılık atan sesinden utanacak durumda değildi. Durdu ve nefes aldı. "Bu olayın zamanlamasının nasıl göründüğünü sen de görebilirsin, değil mi?"

Kaşlarını yavaşça kaldırarak kibirli bir ifade takındı ve ona acımasız bir bakış attı. "Hayatımı, saçma sapan şeyler yazan magazin dergilerinin zamanlamalarına göre yaşamıyorum."

"Ne şanslısın. Geri kalanımız, olaylara bu kadar kayıtsız kalacak kadar zgr değiliz!"

Kol mesafesine kadar yaklaştı. "Cristobal, onu son gördüğümden beri tek bir eskiz bile yapmadı. Riviera'da bir arkadaşının teknesinde içki ve uyuşturucuya dalmış durumda. Hiçbir teslim tarihine uymayı veya bu görevi tamamlamayı düşünmediği aık, bu yüzden ona bir sonraki girişiminde başarılar diledim. Yeni *kalıcı* kreatif direktrmn duyurulacağı resmi basın açıklaması birkaç hafta içinde yapılacak. Bu bir sorun mu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Bunun zerine yüzünü buruşturarak, aptalca bir şey yapmadan önce aptalca bir şey yapmadan önce mesafesini korudu. Tüm bunların ne anlama geldiğini sormak gibi. *Onun için.*

Küçük avluya çıkıp, duvar boyunca yürüyerek büyükannesinin evinde en sevdiği ikinci yere çıkan, neredeyse gizli kalmış taş merdivenlere ulaştı ve yukarı çıktı.

atı terası, şezlonglar, kil odun sobası, uyumlu sandalyelerle donatılmış mozaik işlemeli bir masa ve gün şezlonglar, kil odun sobası, mozaik işlemeli masa ve ona uygun sandalyeler ile günün en sıcak saatlerinde serinlemek için rafya dokuma bir tente vardı.

Zihnini boşaltmaya çalıştı, nane ayı, baharat kokulu hava, odun ateşi ve denizin kokularında kendini kaybetti.

Her iki tarafındaki yüksek duvarlar maksimum mahremiyet sağlıyordu ve o da şimdi bu mahremiyetin tadını çıkarıyordu. yumuşak okyanus esintisine başını kaldırdığında, arkasında onun ezici varlığını hissettiğinde hiç şaşırmadı. "Sanırım derin kazı işimiz henüz bitmedi?"

Hemen cevap vermedi. Yaklaştı. Daha da yaklaştı. Ellerini taş duvara, onun iki yanına dayadı. Sabeen, onun sert gğşne yaslanma dürtüsüne zorlukla direndi. Onun sıcaklığını tadını çıkarmak ve tüm soğuk yerlerini doldurmasına izin vermek.

Tam bir dakika boyunca, gergin sessizlik içinde kaldılar, gözleri ufka sabitlenmiş.

"Nathan Gray senin için ne ifade ediyordu?" diye sert bir sesle sordu, bu beklenmedik soruyla onu dizlerinden kesip attı.

Dikenler derisine batıyordu. Bir kolunu iterek, kuvvet alanından kurtuldu ve küçük demir masa ve minderli sandalyeye doğru gitti. Orada büyükannesiyse saatlerce vakit geçirmiş ve yemek yemişti. Bu koltuk, alt kattaki koltuğun nostaljik ve hüzünlü ağırlığını taşımıyordu, ama yine de Teo'nun daralmış gözlerine cesurca bakarken ona sarıldı.

"Seni ilgilendirmez," diye sertçe cevap verdi, kendini korumak hayati önem taşıyordu.

Yüzündeki ifade alaycı bir hal aldı ve her geçen saniye daha da derinleşti. "Derinlemesine araştırıyoruz sanıyordum?" diye meydan okudu.

Sabeen yutkundu, neden ona gitmesini emretmediğini merak ederek. "Bunun dışında her şeye cevap veririm." Tanrım, daha çaresizce konuşabilir miydi? Ruhunu daha fazla açığa çıkarabilir miydi?

Anlayamadığı bir nedenden dolayı, bakışları alaycıdan soğuk ve eleştirel bir hale dönüştü ve onun hiç rahat hissetmeyeceği kadar derine iniyordu. "Ya merakımı uyandırmayı umuyorsun ya da hayal kırıklığına uğratacak şekilde sandığım kadar cesur değilsin."

Bu sözün acısını atlatmak için birkaç nefes alması gerekti. "Merakını gidermek için kışkırtılmayacağım, Teodor."

O sertleşti. Sonra ağzı seğirdi. "Çok az kişi bana öyle seslenir. Ve asla o kibirli ses tonuyla değil, o ses tonu beni seni kolalı üniforma ve yüksek topuklu ayakkabılarla, elinde kırbaçla görmek istememe neden oluyor."

Nefesini tuttu, sonra onun çağrıştırdığı görüntü karşısında eriyip giden her bir sinir ucunu lanetledi.

O, alçak, boğuk ve o kadar seksi bir şekilde güldü ki, ikisi arasında başlayan acil zonklamayı önlemek için bacaklarını sıktı. Tanrım, o utanmazdı. Ve o kadar aşırı derecede erkeksiydi ki, kadın düzgün düşünemiyordu.

"Bu seni tahrik ediyor mu?" diye sordu adam, kadın parçalanan soğukkanlılığını geri kazanmaya çalışırken.

"Hayır. Heyecanlandırmıyor. Eğer hoşuna giden buysa..."

"Oh, hayır, hayır, hayır, *tesoro*," diye eğlenceli bir ses tonuyla sözünü kesti. "Şimdi beni tetikte tutuyorsun. O seksi sesini, ateşli küçük sırlarını göğsüne saklayarak beni kışkırtmak için o seksi sesini kullanmay

"Benim ateşli sırlarım yok," diye çok ateşli bir şekilde cevap verdi.

"Yok mu?"

Sert bakışlar ona saplanarak, saklaması gereken duyguları ortaya çıkardı.

Gözlerini ondan ayırdı ve onun

. Çocukken yüzdüğü parıldayan deniz, güçlü, katı ama sevgi dolu

büyükannesi tarafından gözetilen, kızının

aynı tuzağa düşmesini engellemek için elinden gelen her şeyi yapan güçlü,

katı ama sevgi dolu büyükannesi tarafından gözetilen, parıldayan deniz. Ve

bunda başarısız olunca, torununa da aynı şeyin olmasını engellemek için

daha da büyük çabalar sarf etmişti.

Sabeen'in kalbi, hayatının en zor itirafının acısını hatırlayarak sıkıştı: büyükannesine, bir playboyla ilişkiye girdiğini ve Nathan Gray tarafından duygularının parçalandığını söylemek.

Gray tarafından duygularının parçalandığını söylemek. Gözyaşları ve hayal

kırıklığı, ardından bu lanetli mirasın, hak etmeyen erkeklere aşık olmanın

Sabeen ile sona ermesi için yalvarışlar. *Jida* öldükten sonra hayatını yeniden

rayına oturtmak için kendi kendine verdiği söz.

Bunları Teodor Domene'ye asla açıklamayacaktı.

Boğazındaki acı veren yumruyu yuttu. Bu sorgulayıcı soruların yönünü değiştirmeye odaklandı. Sonra bir sonraki sözleriyle kendini şaşırttı.

"Moda sevgisini bana büyükannem aşıladı."

O anda onun şiddetli bakışlarını hissetti, lazer ışını gibi delip geçen bakışlarını.

Bakışlarını ileriye doğru tuttu, böylece tamamen

yok edilmesin diye bakışlarını ileriye doğru tuttu.

Gözünün ucuyla onun başını salladığını gördü. "Senin çizimlerinin arasında onun eski eskizlerinden bazılarını gördüm."

Şaşırdı. Onları saklamak için özel bir çaba sarf etmemiştir,

Umursamayacağını düşündü. Kendini o kadar çok düşünerek

seks ve moda gibi iki tutkusu dışında hiçbir şeye ilgi göstermeyecek kadar

bencil olduğunu düşündü.

"Bazılarının üzerindeki tarihleri görene kadar onların senin olduğunu sanmıştım. O açıkça yetenekli biriydi."

Tamamen şaşkına dönmüş, ona bakmamaya dair yeminini unutmuş ve onun yakıcı bakışlarıyla karşılaşmıştı. Alay veya eğlence izi yoktu. eğlencenin izi yoktu.

"Aynı zamanda çok da güzeldi. Güzel kadınların soyundan geliyordu kadınlardan geliyordu." *Jida'nın* kendi acı dolu geçmişini yeniden yaşadığı kısa ama önemli anları hatırlayarak durakladı. Tarihin tekerrür etmemesi için yaptığı yalvarışının ham acısı. "Ne yazık ki, erkekler tarafından ihanete uğramış kadınlardan da geliyordu."

O sertleşti, dudakları hoşnutsuz bir çizgiye dönüştü. Ama hiçbir şey söylemedi, onun iradesi onu devam etmeye teşvik etti.

"Büyükbabam da senin gibiydi. Utanmaz bir Casanova."

Adamın keskin bir nefes aldığını duydu ama ona bakmadı. Eğer gerçeklerden rahatsız olduysa, onu utandırmamak için burada değildi.

"Onu hamile ve yalnız bir şekilde düşün töreninde terk etti. Sonra yıllar sonra yüz­süzce ortaya çıkıp ona lüks bir hayat teklif etti... metresi olarak. Annem onunla tüm ilişkisini kesti ve bu eve taşındı. Sonra annem de benzer bir tuzağa düştüğünde, en kötü kabusunu yeniden yaşıyor gibi hissetti."

Ona bir bakış attı, sıkı çenesini, öfkeli ifadesini gördü ve kendine, çok değer verdiği kadınlar adına olsun ya da olmasın, bunun umurunda olmadığını... umurunda olamayacağını söyledi. Bakışlarını ay ışığındaki denize çevirerek devam etti. "Nereye varmak istediğimi anlıyor musun

"

"Resim netleşiyor, *evet*," dedi yavaşça. "Annen nerede?"

Kalbi sıkıştı. "On yıl önce Hindistan'a göç etti. Sık sık konuşuyoruz ama onu istediğim kadar sık göremiyorum."

Adam başını salladı ve sessizce daha fazlasını söylemesi için onu bekledi.

"Sanırım büyükannemin ondan beklentilerini karşılayamadığı için yargılanmaktan kaçmak için taşındı."

"Neydi o beklentiler?"

Hareket edemeyecek kadar heyecanlı hissederek, alçak taş duvarın diğer tarafına geçti ve kollarını duvarın üzerine dayadı. Güneşin ısıttığı taş geçici bir rahatlık ve ferahlık sağladı, ama Sabeen onun her hareketini izlediğinin çok iyi farkındaydı.

Duş aldıktan sonra giydiği kısa güneş elbisesi tamamen şeffaftı ve vücutu ortada duruyordu. O halde, fiziksel çıplaklık onu rahatsız etmediği için şanslıydı. Onu en çok rahatsız eden şey, ruhunu açığa vurmayı durduramamasıydı. Yine de kaçıp saklanma dürtüsünü bastırdı. Ya da daha iyisi, onun boş merakına kendini daha fazla maruz bırakmaya niyeti olmadığına cesurca belirtmeyi.

Sonunda bunların hiçbirini yapmadı.

Çünkü ne kadar dişlerini sıkarsa sıkın, ne kadar içinden sertçe konuşursa konuşsun, sözlerin ağzından dökülmesini engelleyemiyordu. kendi iradesinden bağımsız olarak.

'Bir erkeğe asla güvenmemesi gerektiği. Aşık olduğuna inanarak duygularının kontrolünü asla teslim etmemesi gerektiği. Ve ne pahasına olursa olsun, bir erkeği memnun etmek için asla kendi iradesini teslim etmemesi gerektiği. Annem tüm bu konularda başarısız oldu. Bana karşı kırılmış bir halde eve döndü. Beni seviyordu, ama ben büyürken onların aşk-nefret ilişkilerinin giderek daha da kötüye gittiğini gördüm, çünkü büyükannem kızını sevmesine rağmen, hayatının en kötü , annem ise genler ve güzellik tarafından aktarılan duygusal bir kusur olduğunu düşündüğu şey için onu suçluyordu. Buna ek olarak, büyükannem, annem bir daha babama bakarsa desteğini çekeceğini söyleyerek onu tehdit ediyordu. Babam da tesadüfen bir zamparaydı.

Konuşmasını bitirdiğinde, dönüp kalçasını serin duvara dayadı ve onu daha iyi görebilmek için eğildi. Tam da onun yüzündeki meraklı ifade silinirken. Karnı sıkıştı. Elbette bu... incinmişlik değildi, değil mi?

O, daha derine inmeye çalıştı, o ifadeyi takip ederek, ama o, sanki böyle bir duygu onu yıkacakmış gibi ona meydan okurcasına, erimiş gümüş rengi bakışlarını kaldırdı.

"Yani anneni, kendisiyle aynı hataları yaptığı için yargıladı mı?"
Sorusunda keskin bir acı vardı.

"Annemin riskleri konusunda elinden gelen her şeyi yaptıktan sonra bunu yapmaya hakkı olmadığını mı düşünüyorsun?"

Onu eleştirel bir bakışla deldi. "Büyükannenin mutluluğun altın anahtarını elinde tuttuğunu varsayıyorsun. Bu yolun tek şartı annene, onun hatalarını tekrarlamamasını gerektiren bir yol. Ya baban hem bir playboy hem de annene

en büyük mutluluğu yaşatan bir adam olsaydı ve ona yeniden bağlanma şansı verilseydi ne olurdu?

Kız kaşlarını çatı. "Ne dediğinin farkında mısın? Bu bir çelişki."

"Öyle mi? Annenin sadece

sakin, heyecandan kaçınan, başka bir kadına yanlışlıkla gülümsediği için kendini kırbaçlayan biriyle mutlu olacağını mı düşünüyorsun?"

Büyükannesi, sözde güvenli taliplerden oluşan bir geçit töreni böyle bir süreç başlatmaya çalışmasının ardından yaşanan kavga ve gözyaşlarının anıları zihninde canlandı. Annesi hepsinden nefret etmiş, büyükannesine durması için yalvarmıştı. Bu, El-Maleh kadınlarının sadece bir tür erkeği sevmeye mahkum olduklarına dair acımasız inanç.

Teo'ya yeniden odaklandığında, onun kendisine baktığını gördü. Gerçeği itiraf etmesi için ona meydan okuyordu.

gerçeği itiraf etmesini istedi. Aniden kuruyan dudaklarını yaladı, sonra Teo'nun bu harekete ateşli gözlerle karşılık verince kendini lanetledi. "Yani, sırf kendisi için değişmeye razı olan birini bulana kadar playboyların peşinden koşması gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Kimsenin, kendi çabalarında başarısız olmuş olsa bile, beklentilerini veya beklentisizliğini başkalarına dayatma hakkı olmadığını söylüyorum."

Sesindeki acı katmanları, kalbini ona doğru çekip, ikisinin paylaştığı mutsuzluk sevgisinin tehlikeli alevine yaklaştırdı.

O, masaya doğru giderken büyülenmiş gibi dikkatle izledi.

yanında getirdiği şarabı ve iki şarap kadehini aldı ve onun durduğu yere geri döndü. Bu, dün gece çok beğendiği enfes Château Latour şarabının bir başka şişesiydi.

Gözleri hâlâ üzerindeyken, yavaşça kadehi doldurdu, şişeyi duvara koydu ve kadehi dudaklarına götürdü.

Görünüşüne ve bunun yarattığı sürekli seks

odaklılık yaratan sürekli cinsel saldırılara rağmen, kendini özellikle cinsel bir kişi olarak görmemişti. Yıllarca izlediği ve

duyduklarının, cinselliğini keşfetme arzusunu zayıflattığını ve bu arzunun zihninin derinliklerine gömüldüğünü, ama görünüşe göre tamamen yok olmadığını düşünüyordu.

En içteki düşüncelerinde, onu Nathan'ın açıkça cinsel varlığına karşı naif ve

Nathan'ın açıkça cinsel varlığına yönelmesine neden olanın bu eksiklik olup olmadığını merak ediyordu. Nathan'ın bu kadar serbestçe yaydığı cazibe.

Ve bu yüzden mi Teo'nun erotik girdabına kapılmaktan bu kadar korkuyordu? Kendini o kadar tamamen kaybetmekten, ki ne yukarıyı ne aşağıyı göremeyecek hale gelmekten. Nathan'ın diğer içler acısı özelliklerinin duymamıştı.

Hayır, onunki farklı bir tür tehlikeydi. Onunla birlikte, Nathan'da hiç hissetmediği daha derin bir bağlanma, dipsiz bir özlem hissetti. Teo ile duygusal bir yıkımın kıyamet gibi olacağına dair bir kesinlik.

"Bu, hatalarından ders almak anlamına gelmez mi?" diye sordu, damarlarında akan şehvetli zevk nehrini durduramadan. Kalın ve ağır bir şekilde, büyük ve kaba bir bir yudum şarap içti, bir damla çenesinden damlayarak köprücük kemiğine düştü.

Nefesi tamamen kesildi, çünkü o kırmızı izi takip etti, gözleri ateşli ve değişken bir hale geldi.

"Ama bu senin hatan değildi. Ve nesiller boyu süren sıkıntıları üstlenip sırtında taşımak, ailenizi ne kadar severseniz sevin, bu kadar ağır bir yük altında çok uzağa gidemezsiniz."

Yutkundu, onun etrafını çok etkili bir şekilde saran çekime direnerek "Beni etkileyenin sadece başkalarının hataları olmadığını bilmesen, Nathan'ı sormazdın, Teo."

Burun delikleri, öfke ve kıskançlığın belirgin, ilkel bir göstergesi olarak genişledi. Bu onu bu kadar heyecanlandırmamalıydı. "Söylentilerden nefret ettiğimi bilirsin. Onunla ne olduğunu anlat," diye emretti.

O direndi. Aşağılanma o kadar yakıcı olmayabilirdi, ama ruhunun derinliklerinde kurşun gibi ağırlık yapıyordu.

Belki de artık bunu unutmanın zamanı gelmiştir...?

O iç ses, Teo'nun sesine o kadar benziyordu ki, onu sersemletmişti. Bardağını keskin bir tıkırtı ile masaya koydu. "Tanrım,

kafamdan çık," diye patladı, kendini durduramadan. "Senden hiçbir şey istemiyorum," diye zorla çıkardı, inanmaktan çok umutla.

Onun hoşnutsuzluğunun izleri kayboldu, yerine onun hassas bir noktaya dokunduğunu gösteren bir kasvet geldi.

Bardağını kaldırıp şarabından bir yudum aldı, sonra bardağını onun bardağının yanındaki duvara koydu. "Israr ediyorsan, öyle olsun, *tesoro*. . Artık kendi ilham perin olma zamanı..."

Kendini ona attı, kollarını boynuna doladı. "Konuşmayı kes! Her konuştuğunda ben... ben..."

"Ne?"

"Sana tokat atmalı mıyım, yoksa teşekkür etmeli miyim, emin değilim. Bu beni delirtiyor." Parmakları ona gömüldü, tepkisi bir dakika önce onun ilkel tepkisine uyuyordu.

Bir titreme onu sardı ve boğazından kesik kesik bir ses çıktı.

"Eğer yardımı olacaksa, sen de beni delirtiyorsun," diye cevapladı adam, gözleri kadının yüzünü tarayarak ağızına odaklandı ve kadının vücudunda bir başka titreme daha hissedildi. "Ve ikisini de yapabilirsin. Hatta ikisini birden," diye ekledi boğuk bir sesle.

Bu, onun şimdiye kadar hissettiği en canlı duyguydu. Ve dün ve önceki tüm günde olduğu gibi... daha fazlasını istedi. Bu yüzden, sözler dudaklarından döküldüğünde, dünyadaki en doğal, en sarsıcı fenomen gibi hissettiler . "Benimle seviş, Teo. Çılgınlığı bir kenara bırakıp bu işi bitirelim, olur mu?"

* * *

Onun meydan okuyan açlığı ve umudu, onun evine daha yakın olmak için daha da şiddetlendi.

Teo, bunun daha önceden de var olduğunu düşünüyordu.

ilerlemeyi sağlayan bu kafa karıştırıcı içgüdü, onun içindeki yeniden doğuşun kendi hedefine ulaşmak için ihtiyaç duyduğu anahtar olduğuna dair somut olmayan kesinlik - hayatında ilk kez, başka birine ihtiyacı olduğunu keşfediyordu - Teo'nun ne yapacağını bilmediği duyguları uyandırıyordu.

Şimdi, bu istenmeyen duygusal keşifle birlikte gelen rahatsız edici şehvetten kurtulma seçeneği sunulduğunda? Reddetmek aptallık olurdu, *değil mi?*

Özellikle de onu tekrar tattıktan sonra, dün çok kısa bir süreliğine kollarında tuttuğu için gece boyunca aklını kaçırmışken, onun zincirlerini atarak çiçek açmasını sevinçle karşılarken?

Onun güzel gözlerine baktı, gün batımında kumsalındaki kum rengi gözlerine, ve aklına gelen tek kelimeleri söyledi. "Senin isteğin benim emrimdir."

Parmaklarını kızın saçlarına geçirdi ve onun hoşuna gittiğini bildiği şekilde sıkıca tuttu. Kızın büyülenmiş nefes alış, dudaklarını kızın açıkta kalan boynuna çekti. Hoş erojen bölgeye öpücükler yağdırarak, diğer kolunu da beline dolayarak onu kaldırmak için uzandı.

"Hayır. Tam burada."

Geri çekildi ve onun ifadesini inceledi. Bu, süsleme amaçlı bir istekten daha derin bir şeydi. On dakika önce, bir tabloid gazetesindeki . Ya gücünü geri kazanıyor, ona sıkıntı verenlere burun kıvırıyordu ya da onu büyükannesinin evinin duvarları içinde kabul etmeye hazır değildi

İkincisi olasılığı nefesini keserek, tanıdık bir reddedilme hissini uyandırdı. Ama bu onu durduracak kadar mıydı? *Hayır, tabii ki hayır.*

Eğer yanılıyorsa ve onun kararı ilk seçeneğe dayanıyorsa... Eh, o da tuhaf istekler konusunda yabancı değildi. Saçlarını bıraktı, saçlarının baştan çıkarıcı bir nehir gibi dökülmesini izledi, sonra onu zar zor örten ince sundreyi yakaladı, kumaşı ikiye yırttı ve onu atarak onun muhteşem vücuduna hayranlıkla bakabildi. Dizlerinin üzerine çöküp ona tapındı.

"*Dios mio*, nefesimi kesiyorsun. Sana karşı çok açgözlüyüm."

Kız arkasındaki duvara tutundu, göğsünü dışarı çıkardı, karamel rengi meme uçları sıkı ve gururluydu, ve sonsuz bacaklarını açtı, bir sıcak davet, sıvı gözlerinden damlıyordu. "O zaman, beni al. Dur demene kadar beni sik," diye cesurca talep etti, bu küstah emir onun arzularına doğrudan hitap etti ve sıkıca tutundu.

O kadar sıkıydı ki, Teo hayatında ilk kez onun önünde diz çökmüş buldu. Kardeşlerinin ısrarlı

telefon aramalarını ve çalışanlarının yarı acil taleplerini bir kenara bıraktı. Babasıyla ilgili zamanının dolduğu hissini bir kez olsun zihninin arkasına attı.

Çünkü bunu düşünmemek, aradığı sonucun asla gerçekleşmeyebileceği ihtimalini susturmak, dünyanın en güzel kadınının pürüzsüz, sıcak teni kadar bağımlılık yapan hoş bir rahatlamaydı.

Ve parmaklarının her okşaması, her fısıldayan öpücüğü, ondan hayranlık ve merakla karışık bir nefes almasını sağladığında, o kimdi ki sağduyu dilemek?

Teo, kadının tangasını aşağı indirip iç uyluklarını okşadı, önce ona bakışlarını sabitleyerek tek bir tepkiyi bile kaçırmamaya çalıştı, sonra ipeksi ıslak cinsel organını yavaşça okşadıktan sonra dudaklarını ikisinin de en çok ihtiyaç duyduğu yere koydu.

Kafası geriye düştü, parmakları saçlarına geçip sıkıca tutundu, onu yerinde tutarken ve kalçalarını döndürürken onu daha da tahrik etti. Onun zevkini, onu inlemeye ve yıpranan kontrolünü zorlamaya iten bir coşkuyla kovaladı.

İlk boşalması geldiğinde, onun üzerinde titreyerek, seksi, boğuk bir sesle onun adını haykırdı ve sonra güzelce gevşedi.

Teo, kızın yığılmasını engelledi, sonra onu omzuna attı ve ayağa kalkarak şezlonglara koştu. Onlar, villasındakiler kadar sağlam değildi, ama Teo umursamadı.

Giysilerini çıkarırken, sadece kendini korumak için durdu. Sonra onu sahiplenme içgüdüsüyle onu ele geçirmek için üzerine çullandı. Bu da onun için bir ilkti. Sabeen kadar sahiplenmek, sahip olduğunu damgalamak istediği bir kadınla

Sabeen kadar sahiplenmek, ona damgasını vurmak istediği bir kadınla karşılaşmamıştı.

Belki de doğru fikri o bulmuştu. Bu çılgınlıktan kurtulup, mümkün olduğunca çabuk dengelerini yeniden kazanmaları en iyisiydi . Böylece Milano'ya dönebilir, babasına Domene adını hak ettiğini bir kez ve sonsuza kadar kanıtlama görevini tamamlayabilirdi.

Sonuçta gereksiz biri olmadığını. Kardeşi gibi bir krallığı yönetmek ya da ikizi gibi kimliği belirsiz kişileri korumak, değerli bir insan olmak için yeterli değildi. Bazen, ayrılmak

Dünyada iz bırakmak, çarpıcı ve unutulmaz bir şey yaratmak kadar basit olabilir ve...

"Teo!"

Onun şehvetli talebi, onun dikkatini, dolgun göğsünü kavrayan eline, onu tahrik eden ve onu çılgına çeviren başparmağına geri getirdi. çılgına çevirdi. Elleri onun sırtında yukarı aşağı koştı, kazındı, sonra yatıştırdı.

"Yine sabırsız mı oldun?"

"Daha fazla," diye talep etti. "Şimdi," diye ısrar etti.

Güzel dudakları, muhtemelen başka bir emir vermek için açıldı, burada kimin hükümdar olduğunu unutarak. Onun bu kadar kolay bir şekilde durumu tersine çevirmesine kendini küçümseyerek dudakları seğirdi, eğildi ve ağzını aldı, dilini kaydırarak ondan bir sonraki emri aldı, onun emrini yerine getirirken tadını çıkardı.

Bir öpücük diğerine dönüştü, ta ki çok erken bir şekilde baş döndürücü uçuşuma yaklaşıncaya kadar. "İçinde olmalıyım." Bu, tahrik etmek için yapılan sofistike bir itiraf değildi. Ruhundan gelen ham bir ihtiyaçtı.

Ve gözleri yaşlarla dolduğunda ve günahkar bir davetle bacaklarını açtığı anda, başını eğip dua etmekten başka bir şey yapamadı. Daha fazla kontrolü geri kazanmak için dişlerini sıkarak, olması gereken yere, bir sonraki nefesini almaktan daha çok arzuladığı yere konumlandı ve içine girdi.

Onu sahip olmanın verdiği saf mutlulukla sırtı kamburlaştı. "*Santo cielo*," diye homurdandı, onu sahip olmanın verdiği saf zevkle görüşü bulanıklaştı. Dikkatli olmazsa kendini kaybedeceğinden biraz korktuğu için, gözlerini sertçe kırıştırdı ve ona bakarak onu memnun eden şeyleri not aldı.

Dikkatli olmazsa kontrolünü kaybedeceğinden biraz korkan adam, gözlerini sertçe kırıp kadına bakışlarını sabitledi ve onu memnun eden şeyleri not aldı.

Onun tüm varlığını titreten şey. Ve anahtarı bulduğunda, onu kilitte çevirdi ve kendine vahşi bir hazine kazandı. tutku.

"İşte oldu. İstediyin bu mu?" diye sordu boğuk bir sesle. Onu saran aşırı zevkten titriyordu. "Evet!"

Jiyad jdaan... diye inledi. *Çok güzel.*

Adam biraz boğuk bir şekilde güldü. "Bunun iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Sen çığlık atana kadar durmayacağım, *tesoro*."

"Evet! Tanrım, evet!"

Zaman, zevk ve ihtiyaç mükemmel bir cennete dönüştü ve o kendini tamamen bu ana adadı. Ve kız son kez onun etrafını sıktığında, Teo kendini kaptırdı, daha fazla çılgınlığa kapı açıp açmadığını sorgulayan o kalıcı, alaycı sesi tamamen görmezden geldi.

Asla kaçamayacağı bir deliliğin.

BÖLÜM DOKUZ

SABEEN, beyinlerinin bir kısmını Fas'taki terasta unuttuğundan emindi. Çünkü, şimdiye kadar yaşadığı en muhteşem fırtınanın ardından Teo'dan onu merdivenlerden aşağı taşıyıp yatak odasına götürmesini istemesinin nedenini açıklayabilecek çok az şey vardı.

Daha da kötüsü, mantıklı olanı yapıp onu misafir odasına götürmemiş, hatta daha da iyisi, villasına dönmesini ısrar etmemişti. Bunun yerine, Yatağa kaymış, uyuşukluk içinde kilitlenmiş ve hevesle çarşafı kaldırmıştı. davetkar bir şekilde kaldırmıştı. Ruhunu parçalayan bir seks turundan sonra, doygun bir uykuya dalmıştı, ancak bir vızıltı onu uyandırmıştı.

"Cevap verecek misin?" diye mırıldandı, o ise telefona sadece sert bir bakış attığında, göğsünün altında endişe uyandı.

Masadan telefonu alıp düğmeye bastı. "Valenti, ne oldu?" Saniyeler geçti, yüzü hafif bir şok ve ıstırapla karardı. "Ne zaman oldu?"

Sabeen, onun yüzünü okumaya çalışırken nefesi kesildi.

"*Claro.*" İkizinin ona ne söylediği, Teo'nun yüzünü her saniye daha da karartan aciliyet nedeniyle yarı öfkeli bir şekilde sertçe nefes verdi. yüzünü her saniye daha da karartan aciliyet. "İlk seferinde duydum, *hermano*. Zaten yoldaydım. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra tamamen ona dönerek baktı. Kalbi hızla çarpmaya başladı, onu rahatsız eden şeyi yatıştırma ihtiyacı onu ona uzanmaya itti. "Baban mı?"

"Yaşlı kralın sağlığı kötüleşti."

Eski kral. Babam ya da *babam* değil. Sesinde bir keskinlik vardı, gözlerinin çevresinde bir gerginlik vardı, bunu en son kardeşinin düğününe katıldıklarında görmüştü. Düşündüm de, o zaman da

o zaman da Playboy Prensi'nin hiçbir belirtisini göstermiyordu, ruh hali neredeyse huysuz ve huzursuzdu.

Nefesini verdi ve sonra keskin bir şekilde başını salladı. "Teo..."

"Ateş henüz benimle işini bitirmedi, *tesoro*," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Cartana'ya dönmeliyim. Benimle geleceksin, *sí?*" diye sertçe sordu.

Çılgınlık daha da derinleşmişti. Çünkü kalbi onun için sıkışan kadın, hemen cevap verdi. Kesin bir şekilde. "Evet."

Tek ihtiyacı olan buydu. Kraliyet ayrıcalığının kolaylığıyla, bir saat içinde eşyalarını toplayıp özel jetine bindiler, uçuş sorunsuz ve pürüzsüz geçti ve şafak sökmeden San Mirabet'e indiler.

Oraya en son Azar ve Eden'in kraliyet düğününe ve taç giyme törenine katılmak için gitmişti. Eden'in samimi sıcaklığı Sabeen'i etkilemişti ve o günden beri arkadaş kalmışlardı.

Ancak o zamanlar Palacio Domene'nin arazisinde kalmamıştı. San Mirabet'in merkezinde bulunan lüks bir beş yıldızlı otelin konforunun tadını çıkarmıştı.

Ancak bu sefer, küçük konvoy ana sarayın heybetli kapılarından geçip, sarayın görkemli silüetinin altında uzanan, yüzyıllar öncesinden kalma şaşırtıcı sayıda parke taşlı caddelerden geçerek, ana binanın daha küçük bir kopyası gibi görünen bir konağın önünde durmuştu.

Etrafına bakındığında, bunun altı binadan biri olduğunu gördü.

"Bunlar Kraliyet Kulübeleri. *Saray*da odalarım var, ama ben "Burada kaldığımda, sıkıcı takım elbiseli meclis üyeleri tarafından daha az rahatsız ediliyorum" diye açıklamıştı, yüzü sertleşmiş bir şekilde. Telefon görüşmesinden sonra giderek daha ciddi hale gelmiş ve saraya yaklaştıkça daha gergin olmuştu.

Korumasından önce kapısını açmış ve onun kapısına gelmişti. Hâlâ çevresine ve Teo'nun onu buraya getirmiş olmasına hayran olan kadın, onun elini tutmuştu.

Bu bilinmeyen yolculuğun bir bitiş tarihi vardı, ama kendini yeniden keşfetme telaşının içinde, Teo'nun bencil tavırlarının etkili bir maske olduğunu, hatta belki de onun için gerekli olduğunu, ama aynı zamanda sadece bir görünüş olduğunu keşfetti. Belki de aşırı verimli, ama kendini sabote eden bir maske.

Uşakları takip ederken ona bir göz attığında, iki geniş merdivenden birini çıkarken dirseği Teo'nun elinde sıkışmıştı merdivenlerden birini tırmanırken, ona bunu söylemek istedi. Ona verdiği aynı desteği sunmak için mi? Ona daha fazlasını vermek için bir kapı olmasını umarak mı? Kalbini gibi?

Söz konusu organ alarm vererek sarsıldı, ama o paniği uzak tuttu. Zamanlamanın doğru olmadığını haykırdı. Belki de asla doğru olmayacaktı. O, babası için Cartana'ya gelmişti. Ve nihayetinde, o da başladığı hayati projeyi bitirmek için buradaydı.

Ve daha fazlasını sunmak için?

Ya o istemiyorsa?

Yaratıcı yönetmen ve yaratıcı deha rollerine geri dönüp, ayrı kıtalarda yaşayabilirler miydi?

Duygularını bir tedirginlik kaplamıştı, ardından duygularını bu kadar pervasızca dile getirmedeği için minik bir şükran duygusu belirdi.

Bunu akılda tutarak, orta yaşlı uşak, tonozlu tavanlar, el yapımı ışıltılı avizeler ve hayranlık ve takdir uyandıran antika ve çağdaş mobilyaların karışımıyla bir başka zarif oda grubuna açılan çift kapıyı açarken sessizliğini korudu. Ancak dikkati, onu ağır göz kapaklarıyla yoğun bir şekilde izleyen Teo'ya odaklanmış durumdaydı.

Kısa bir süre sonra, Teo uşakları gönderdi ve onu hiç tereddüt etmeden kucaklayarak daha da görkemli bir kraliyet yatağına taşıdı.

Şimdi, sabahın ortasındaki güneş, onun yaptıklarını ortaya çıkardı.

Teo'nun göğsüne yapışmış, Teo onu göğsüne çekip yanaklarını göğsüne dayayarak uyuturken hiç direnmemişti.

göğsüne yaslanarak uykuya dalması için onu kendi vücudunun üzerine çekip saçlarına parmaklarını doladığında hiç dir

"Kalp atışın hızlandı. Bunun heyecan olduğunu düşünerek gurur duymalı mıyım

yoksa gün ışığında biraz kargaşa beklemeli miyim?" diye düşündü, sesinde artık sık sık duyulan o hafif keskinlikle.

Sessiz kaldı, içinden onun sinir bozucu yeteneği için ona lanet okudu. Ama onun, onun tedirginliğinin tam boyutunu bilmesi muhtemelen iyi bir şeydi. Bu, işleri çok daha basit hale getirecekti.

Nathan, onun duygularından tamamen habersizdi ve onun duyarsızlığını her işaret ettiğinde onu melodramatik olmakla alay ediyordu.

Kaşlarını çattı. Neden onu düşünüyordu ki?

"Konuş yoksa harekete geçmek zorunda kalacağım. Belki de arzuladığın o çılgınlığın daha fazlasını, hmm?" Sesinde tembel bir hoşgörü vardı, ama aynı zamanda açık bir emir de.

Kafasını kaldırdığında, bir anlık ihtiyatlılık gördü. Ve muhtemelen onun hiç bu durumda bulunmadığını fark etti. Sonuçta, yatağına giren her kadın muhtemelen orada olmak için yalvarmış, zamanı geldiğinde kapı dışarı edilmeye itiraz etmişti. Ve o, babasına bu kadar yakın olmanın verdiği gerginlikten dolayı, onun her hareketini , babasına bu kadar yakın olmanın yarattığı gerginlikten, Teo'nun daha önce buraya hiç kadın getirmediyinden şüpheleniyordu.

Aşırı naif mi davranıyordu? Gizlice, kendisinin özel olduğunu umuyor muydu?

"Yoksa bu kadar çabuk iyileştin mi?" diye sordu, kalın kibir bu olasılığı alaycı bir şekilde reddediyordu.

Sabeen, bunun acil bir hasar kontrolü ihtiyacı mı —çünkü hayır, iyileşmekten çok uzaktı; aslında korkuyordu Tersine, onunla birlikte çıktığı bu yolda ilerlemeye devam etme ihtiyacı, onu ondan uzaklaştırdı. Ya da en azından uzaklaşmaya çalıştı.

Onu kolayca yakaladı, elleri belini kavrayarak onu üstünde tuttu. Sabah ışığında cıva gibi parlayan gözleri ona bakıyordu. "Kal. Konuş. Ben birçok şey yapabilirim, ama kimseyi kalıcı olarak dilsiz bırakma yeteneğini henüz öğrenemedim, *tesoro*."

"Daha önce bana Nathan'ı sormuştun. Kollarında yatarken başka bir adam hakkında konuşmamı mı istiyorsun?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak sordu.

O gerildi. Çenesini sıkıca kapattı, onu bıraktı, ama çok uzağa gitmedi, yataktan kayarak pencereye doğru giderken onu takip etti.

Pencerenin ötesindeki nefes kesici manzara onun dikkatini pek çekmedi, onun kol mesafesinden uzaklaşmasını istemediği yönündeki lezzetli düşünce, kararlılığını eritmekle tehdit eden ihtiyaç duyduğu alanlara girerek onu ele geçirdi. Çünkü o, Nathan ile olan geçmişinin bu yönünü zihninden silmekten

bu yönünü silmekten daha çok sevecekti.

"Norveç'te bir fotoğraf çekiminde tanıştık. Eski klişeler göz yaşartıcı derecede yaygındı. Onun kadın düşkünü olduğu ve ve yatak direğine çentik atan bir kadın avcısı olduğu uyarıları da. Evet, ben bu kuralın istisnası olabileceğimi düşündüm." Ona bir bakış attı, tepkisini ölçtü

tepkisini ölçtü. Onun sözlerinin arasında bir anlam bulmaya çalıştı. Gümüş rengi gözler, sözleri yüksek sesle söylemesi için ona meydan okudu.

Konuşmadı. Çünkü... çünkü...

Kafasını salladı, bu düşünceyi tamamlamaktan korkuyordu. Çok yakında, Teo Domene için hissettiği her duyguyla yüzleşmesi gereken bir zaman gelecekti. En azından *jida'sına* verdiği söz yüzünden.

"O, ilişkimizin bittiğini söylediğinde ben de düşünülemez bir şey yaptım. Onu takip ettim. Norveç'in ücra bir köşesindeki küçük bir köye kadar. Orada, onun başka bir hayatı olduğunu bilmeyen bir eşi ve iki buçuk çocuğu olduğunu keşfettim. Yarım saat içinde, dört hayatı ve kendi hayatımı mahvettim.

"Önceki kariyerini bırakmanın sebebi o muydu?" Soru, havayı tıkayan yoğun duyguları kesen buz gibi bir bıçaktı.

Kelimelerini seçmek için değil, o anda hissettiği küçük gurur balonunun tadını çıkarmak için bir süre durakladı. "Hayır. Onunla tanışmadan iki ay önce modellikten vazgeçmeyi planlamıştım. Onu baştan çıkardığım skandalı

evli bir adamla evlendim ve o benim için karısını ve ailesini terk etmediğinde onu takip etmeye devam ettim, bu sadece acımasız bir tesadüftü. Tabii ki, haberlerde böyle yazılmadı. Beni istemeyen, beni terk eden bir adam için kendimi mahvetmiş olmam, benim için çok daha ilgi çekici bir hikayeydi.

beni terk eden bir adam için aşık olup yanmış olmam çok daha ilginç bir hikayeydi. O, gerçeği bildiği halde yalanlamaya çalışmadı bile. Onu bunun için nefret ettim, ama kendimi daha çok

. Çok geç olana kadar aile geçmişimi hatırlamadığım için kendimden nefret ediyordum. ' Bir sonraki anı onu derinden etkiledi ve içini bir hüzün kapladı.

"Sonra eve döndüm. *Jida* zaten hastaydı, ama hala benim dayanağımdı. Sanırım... tüm bu ağırlık, ona elimden geldiğince yardım ettiğim için üzerimde. Ama bu kadar meşgul olmasaydım, belki daha fazlasını yapabilirdim.

Konuşmasını bitirdiğinde onun sessizliği, onu ona dönmeye itti. Gözleri kısılmıştı, yüzünde onun anlayamadığı gizemli çizgiler vardı anlayamadığı gizemli çizgilerle donmuştu.

"Bilmek istemiştin. İşte, tüm bu iğrenç hikaye bu. Artık bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Henüz değil, *tesoro*." Kız şiddetle başını salladı. "Hayır, ben bitirdim..."

Parmakları dudaklarını sertçe okşayarak sözlerini kesmişti. Parmaklarını hızla ağzıyla değiştirirken gümüş rengi gözleri ona bakıyordu. ağzıyla değiştirdi. Öpücük sert ve sinirle doluydu. Ama kısa sürede tehlikeli ve tanıdık bir şeye dönüştü. Derin, amansız bir arzu, kollarını onun boynuna dolamasına neden oldu. Bu Onu kendine daha da yaklaştırdı, böylece kendini ona yapıştırabildi.

O geri çekildi, güçlü elleriyle omuzlarını kavradı. Boğazından, utanç verici bir şekilde iniltiye benzeyen bir ses çıktı. Bir başkası gelmeden önce zorlukla yuttu.

"Sadece yanlış yerleştirilmiş bir suçluluk mu taşıyorsun, yoksa onunla ilgili hayatının geçmiş çizimlerini yakmak için mi mücadele ediyorsun?"

"*Yanlış mı?*" diye tekrarladi.

"Büyükannen hakkında söylediklerinden anladığım kadarıyla, o zor bir kadındı ama seni çok seviyordu. Muhtemelen vefat etmeden çok önce seni affetmişti. *Evet*, suçluluk duymanın yersiz olduğunu düşünüyorum. Şimdi ikinci soruyu cevapla," diye ısrar etti.

Kalbi ağır ağır atıyordu. Ne kadar şiddetle inkar etmek istese de yapamıyordu. Nathan o zamandan beri ilişkilerinin büyük bir kısmını etkilemişti. Ya da aslında, ilişkilerinin yokluğunu. "Bazı şeyler çok derinlere kazınmıştır, yok edilemez."

Burun delikleri genişledi, gözleri sertleşti. "Bunu görelim mi?" "Ne...? Teo!"

Onu yatağa attı. Sonra, o hala yatakta zıplarken, kendini onun üzerine attı. Güçlü kolları onu yerine sabitledi.

Onun altında, gözleri şehvet ve sönmez bir amaçla parlıyordu.

Sabeen, onun niyetini okuduğunda ağzı açık kaldı. Teo, Nathan'ın zihninden her izini en şehvetli şekilde silmeyi amaçlıyordu

Bu, içsel benliği artan bir çaresizlikle başını sallarken, uyluklarının açık ve utanmaz bir

davetkar bir şekilde açılmasını sağlayacak bir yoldu, içsel benliği artan bir çaresizlikle başını sallasa da.

Son anda geri çekildi, boğazından hayal kırıklığı dolu "Bana yalvar, Sabeen," diye emretti kalın sesle.

Tanrım. "Kendini o kadar çekici mi sanıyorsun?"

Gözleri onu yakıyordu. "Biliyorum. Sen de biliyorsun. Yalvar," diye ısrar etti.

Gözlerini onun gözlerine dikerek, kollarını başının üzerine kaldırdı ve kendi bileklerini birbirine bağladı. Gözleri yukarı doğru kaydı, burun delikleri onun isteyerek boyun eğmesine tepki gösterdi. Sonra dizlerini kaldırdı ve bacaklarını beline dolamadan önce, onun uyluklarının her santimini kaydırmaya özen gösterdi.

Adam daha da sertleşti, kadına karşı daha da büyüdü. Nefesi kesildi, kadının tekrar tatmak için can attığı şehvetli dudakları yavaşça açıldı. Yine de kadından sözler talep etti.

Kadının göğsü yükselmeye başladığında, adam elini kadının boğazına doladı ve onu durdurdu. Burnu kadının burnuna değdi, ama gözleri hiç kapanmadı. Adamın iradesi kadının iradesini ezdi.

Sonra kendi günahkar taktiklerini kullandı. Kalçalarını ustaca eğerek, geniş penisinin ucunu onun ıslak merkezine dayadı. Ahlaksız bir vaatle, onu çökertici titremeler boğdu

doldurulma vaadinin ahlaksız titremeleri onu boğdu. Onu yıkım ve aşağılanmanın kalan yankılarından arındırmayı başarabileceği düşüncesi bile onu ele geçirdi.

aşağılanmanın kalıntılarını temizleyebileceği düşüncesi.

Sonunda özgür olabileceği düşüncesi... Yutkundu ve bu olasılık karşısında tekrar titremeye başladı.

Onun tepkisini görünce gözleri karardı. "*Dios mio*, beni delirtiyorsun. Bunun farkında mısın?"

"Kraliyet tiyatrosu olmadan ikimizin de istediğini elde etmek için yeterli mi?"

"Bunun sadece gösteriş olduğunu mu düşünüyorsun?" "Başka ne olabilir ki?"

Kafasını salladı ve burnunu bir kez daha onun burnuna sürttü. "Bana istediğimi ver, o zaman kendin anlarsın." Sonra

kötü bir şekilde yarım santim kadar içeri girdi.

Bir başka inilti onu tamamen rezil etti. "Teo..." "Tesoro..."

Yanağının içini ısırdı, vücudunun her santimi yanıyordu. Kurtuluş, tek bir kelime uzaklıktaydı. Ve o bunu istiyordu... arzuladığı bu lezzetli dans kadar buna da ihtiyaç duyuyordu.

Gözlerini sıkıca kapattı.

"Hayır. Gözlerini aç. Bana bak. Bunun ne olduğu konusunda hiçbir şüphe olmayacak. Benim kim olduğum konusunda."

Yutkundu, boğazında onun elinin izini hissetti. Ve çaresiz bir zevkle inledi. Sonunda kelime ağzından çıktı. Sıcak. Ağır. *Özgürleştirici*. "Lütfen."

Bir titreme onu sardı. "Tekrar." "L-lütfen."

Renk, keskin elmacık kemiklerinde beliriverdi, bu da onun da çözölmeye başladığının ilk işaretiydi. "Bir kez daha," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Lütfen, Teo. *Al beni! Sikiş beni!*"

İlkel bir homurtuyla, ele geçirilmiş bir adamın tüm kararlılığıyla ona girdi, ağzı son bir santimi de kaplayarak, ona arzuladığı her şeyi verirken içinden kopan çığlığı ele geçirdi. Boynunu saran el bir an daha tutundu, sonra yukarı fırlayarak hala çaprazlanmış ellerini kavradı.

Sert göğüs yumuşak göğüse, kalçalar yüce bir birleşmede kilitlendi, yeminini yerine getirdi ve kadının kafasından geçmişle ilgili her düşüncüyü silip süpürdü.

* * *

Babasının sağlığıyla ilgili her güncellemede alevlenen nefret dolu çalkantılı his, Teo dışarı çıktıkça büyüdü.

konut. Sabeen'in kollarında kendini kaybetmek çok daha kolaydı.

Ama son yirmi dört saat çok yoğun geçmişti ve Sabeen, seksin izlerini taşıyan yatağında baygın halde yatarken muhteşem bir görüntü oluşturunuyordu, ama o kadar da canavarca değildi ki onun uykusunu bölsün.

Ayrıca, bir mesajı daha görmezden gelirse ikizinin mahremiyetini ihlal edeceğinden şüpheleniyordu. Kardeşi onu bekliyordu, sessiz ve

Teo'nun yaklaşmasını takip ederken, sadece ölümcül bir eski özel ajan olabileceği kadar sessiz ve dikkatli bekliyordu.

Valenti, Teo'nun kardeşi Cartana'dayken kullandığı Mercedes spor arabanın yolcu koltuğuna kayarken hiçbir şey söylemedi, ama bu, kardeşinin ana saraya kısa yolculuk boyunca ona sorgulayan bakışlar atmasını engellemedi.

"Ne?" diye homurdandı Teo sonunda.

"Onu buraya mı getirdin?"

Valenti'nin nasıl öğrendiğini sormaya tenezzül etmedi. "Sana ne?"

"Genelde onları uzak tutarsın," dedi Valenti, bariz olanı söyleyerek. Teo'nun sinirlerini bozdu. Onu daha çok sinirlendiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu: Sabeen'in yüzü olmayan eski ilişkilerle bir tutularak onu buraya, hayatında karşılaştığı tüm kusurlarının suçlamalarının merkezine getirmiş olması mı? "Onu atölyene de mi aldın?"

Henüz yapmamıştı, ama Sabeen'i en kutsal yerine sokmaktan rahatsızlık duymayacağı düşüncesi onu tedirgin ettiğinden, bakışlarını, hiçbir zaman asla gerçek bir ev gibi hissettirmeyen binanın yüzlerce yıllık cephesine bakmaya devam etti

"Ya alsaydım ne olurdu?" Sert cevabı, kontrolünü kaybetmeye başladığını gösteriyordu, ama umursamadı.

Valenti'nin bakışları daha da keskinleşti. "Beni oraya bile almıyorsun. Bazıları ikiz kodunu ihmal ettiğini söylerdi," dedi, sesi kuru bir çıra gibiydi.

Teo'nun nefesi sıkışmış boğazından ıslık gibi çıktı. Kahretsin, tüm vücudu gergindi. "Onun benim kreatif direktörüm olduğunu unuttun mu?"

"Bundan kaçmaya çalışma. Orası senin kutsal mekanın. Biri kapıya baksa bile, yaklaşmasa bile, mecazi olarak masaları deviriyorsun."

Teo dişlerini sıktı. Valenti'nin parmakları birkaç saniye boyunca direksiyona vurdu. "Bunun ne hakkında olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Teo yine gerildi ama dudaklarını sıkı tuttu.

"Atölyeni dünyanın herhangi bir yerinde kurabilirdin. Milano'da ikinci en iyi atölyeyi kurarak herkesin dikkatini başka yöne çektin. Onun yüzünden."

O. Babaları.

Gözlerinin arkasında bir şey yandı. Başını çevirdi, engeli ortadan kaldırmak için hızla gözlerini kırptı. "Senin hiçbir fikrin yok..."

"Ruhun burada, Teo. Çünkü onun seni görmesini istiyorsun," dedi o kadar ciddi bir inançla ki, Teo'nun midesi alt üst oldu.

"İstediğini istemiyormuş gibi davranarak işini kolaylaştırdığın hiç aklına geldi mi?"

Midesinde sert bir sıkışma hissetti, çünkü bu zaten aklına gelmemiş miydi? Sahip olduğu kişiliği taklit ederek, aslında istediği şeye karşı gelmiş olabileceği? "İşleri kolaylaştırmanın ne eğlencesi var? İkiz kardeşim benim istediğimi sandığı saçma sapan şeyler bile mi?" Şaka, inkar kadar sönük kaldı, ikisi de daha başlamadan doğmadan önce yok oldu.

"Sen öyle diyorsan," dedi Valenti, sarayın kapılarına vardıklarında. "Öyle diyorum. O yüzden bırak artık."

Valenti ona son bir kez sert bir bakış attı ve kapısını açtı. Sessizce babalarının konutuna giden saray kanadına girdiler.

Azar çift kapının dışında bekliyordu. Teo ona ulaştığında, kardeşi onu tek koluyla kucakladı.

kararsız duygularının bir kısmı yatıştı. En azından kardeşlerinin sarsılmaz sevgisine her zaman sahip olmuştu.

"Nihayet geldin. Seni soruyordu."

Azar'ın onu kastettiğini anlaması biraz zaman aldı. Teo'nun kalbi bu haberle bir an durdu, sonra sağduyu yeniden galip geldi. "İyi denemeydi, kardeşim."

Azar kaşlarını çattı, sonra gözleri Valenti'ye kaydı. Teo ikisini de görmezden geldi. "Hadi şunu halledelim, olur mu?"

Vale görevlileri süitin kapısını açtığında kasları gerildi.

Yaşlı Kral Alfonse, Teo'nun birkaç hafta önce son ziyaretinde olduğu gibi yatakta yatıyordu. Ancak o zamandan beri babasının sağlığı kötüleşmişti. O anda, yaşlı adamın sağlığının ölümün eşiğinden defalarca geri döndüğünü, babalarının iradesinin her zaman olasılıkları aştığını ve bu sefer de aynı şeyin tekrarlanacağını düşündüğünü fark etti.

bu sefer de aynı şeyin tekrarlanacağına inanmıştı.

Hastalığın eski kralın müthiş karakterini zayıflatmadığını görmek onu teselli etti. Ya da onu değiştirmediyini.

Babasının bakışları tahmin edildiği gibi ondan geçip Valenti'ye, Azar'a kayınca duygularıyla mücadele etti. Bir an orada kaldı. Sonra... Teo'ya geri döndü.

"Çok geç kaldın," dedi babası, sesinde gücünü hiç bozmayan çok hafif bir titremeyle.

Teo kaskatı kesildi. Sonra kendini rahatlamaya zorladı. "Sana toparlanman için zaman verdim, böylece bir raunt daha yapabildik."

İki kardeşi de keskin bir nefes aldı ve şok olmuş bakışlarla ona dik dik baktılar.

ama normalde kapının yanında kalıp bir başka uyumsuz ziyareti sonlandırmaya hazır olacağı halde, onu durdurulamaz bir şey odanın içinde babasının yatağının yanına doğru itti. Sabeen'de gördüğü cesur güç damarına çok benzeyen bir şeydi bu.

Onu ağırlaştıran tüm yüklerine rağmen, karşılaştığı zorlukların üstesinden gelmek için çaba göstermişti. Sönmez cesareti hayranlık uyandırıcıydı. Hatta taklit edilmeye değerdi.

Onun ateşle yeniden doğuşu, onu da değiştirmişti.

O, burada ve şimdi gerçeği arayacaktı. Ancak sonuç ne olursa olsun sonuç ne olursa olsun, artık özgüvenini sorgulamıyordu. Bu itiraf ona rahatlama getirdi, ama on yıllardır süren ıstırapı yenmek o kadar kolay değildi.

Babasının yüz hatlarını yakından inceleyince bunu anladı ve zamanının dolmasını istemediğini fark edince kalbi sızladı.

Yeni, tanıdık olmayan bir neden onu rahatsız ediyor, onu alay ediyordu. kaçamaklık. "Ama bu rauntta yeniliğine izin veriyormuşsun gibi görünüyor, Papá."

"Teo..."

Babası elini kaldırarak Azar'ın uyarısını reddetti. "Sorun yok, *mijo*. Kardeşinin söyleyecekleri var. Belki de onu dinlemenin zamanı gelmiştir."

Şimdi şok olan oydu. Babasına şüpheyile baktı.

Sersemlemiş bir şekilde, babasının Eden, Max ve doğmamış ikinci torunu hakkında soru sorduğunu duydu.

Doğmamış torun... neden bu...

Kardeşlerinin arkasından kapılar kapanırken şok içinde yeniden odaklandı. İlk kez baş başa kalmışlardı... sonsuza kadar. "Bu ne demek oluyor?"

dedi, hissettiğinden daha cesur bir tavırla.

Babasının delici bakışları sessizce üzerinde durdu. Yarım dakika boyunca. Sonra daha da uzun süre. Ve Teo ilk kez, görülmenin çıplak ateşini hissetti. Babasının gözlerinde beliren duygudan kalbinin sıkıştığını hissetti. Hiçbiri eleştirel değildi. Ya da hayal kırıklığına uğramış gibi değildi. Neredeyse... pişmanlık duyuyor gibiydi.

"Bana kızgınsın," dedi babası sonunda.

Teo'nun boğazından şaşkın bir kahkaha çıktı. "Neden anladın?"

Küstah davranıyordu. Bundan pek gurur duymuyordu, ama ya böyle davranacaktı, ya da abartılı annesi gibi bağırıp çağıracaktı, ya da çaresizlik içinde dizlerinin üzerine çökecekti. Ve Teo diz çökmezdi. Şey... belki tek bir kişi için bunu yapardı. Sabeen. Kabul ettiği bu kadın, yumuşak, yetenekli ellerinde, muhtemelen kendisinin de bilmediği kadar büyük bir güç barındırıyordu.

Babasının alaycı gülümsemesi, onun kafasını daha da karıştırdı. Sonra babası yanındaki yeri okşayınca, her şey daha da yoğunlaştı. Teo, elleri cebinde, temkinli bir şekilde yaklaştı. Babası bu duruşunu kaçırmadı.

"Bu onlarca yıl gecikmiş bir şey, ama... Senin hakkında yanılmışım, *evlat*."

Şok ve ıstırap onu sarstı, kulaklarının ona oyun oynadığından emindi. "Ne dedin?"

Yaşlı kral acı bir gülümsemeyle, "Bunca zaman sonra , biliyorum. Ve eğer bunun, yaşlı bir adamın ölümle yüzleşmek için yaptığı çaresiz bir girişim olduğundan şüpheleniyorsan... şey," kurumuş elleri bir an havada sallandı, "tamamen yanlış sayılmazsın."

"Öyle değil mi? Çünkü Azar'ın düğününde, oğlunun seni daha fazla rezil etmesini görmek için fazla uzun süre hayatta kalmamanın belki de iyi bir şey olduğunu söylediğini duymak gibi büyük bir şansa sahip oldum. Hayatımın müziğine eklemek için güzel bir melodi, *değil mi?*"

"*Dios mio*," diye mırıldandı babası, yüzü solgunlaşarak.

"Bunu benim duyabileceğim bir yerde söylediğin için mi pişmanlık duyuyorsun, baba? Yoksa bunu söylediğin için mi?" diye ısrar etti. Buna, hayal ettiğinden daha fazla ihtiyacı vardı

. Teo, bunun içindeki hayati bir şeyi açığa çıkarmak için gerekli bir anahtar olduğunu biliyordu. Duygularının tikanıklığı,

patlayacak gibi hissettiren duyguların tıkanıklığı, sıkı bir şekilde kontrol altında tutulmazsa hayatını tamamen mahvedecekti.

"Teo... *mijo*, bunu itiraf etmek kolay değil, ama seninle ilgili olarak çok uzun zaman önce yolumu kaybettim."

"Saçma..." Kaba sözler ağzından çıkmadan önce kendini durdurdu. Hisleri ne olursa olsun, bu onun babasıydı. "*Perdonne mi*," diye hırıltıyla konuştu.

Yine babasının hüzünlü eğlencesini hissetti, ama tahttan çekilmeden önce onlarca yıl krallığını yöneten yaşlı adam, oğullarına karşı bile soğukkanlılığını koruma sanatında ustaydı. Belki de kendi zararına?

Babası yine o yeri okşadı. "*De nada*. Açıklayabilir miyim?"

Teo'nun boğazı düğümlendi, ama oturup başını salladı.

"Annenin, sen ve kardeşinle ilgili her konuda benimle her türlü mücadeleye gireceği çok erken anlaşıldı.

savaşlarımı çok dikkatli seçmeyi öğrenmek zorunda kaldım. Zorlu görevleri ve bir krallığı idare etmek zorunda olan genç bir kraldım zorlu görevleri ve uğraşması gereken bir krallığı olan genç bir kraldım. Göz açıp kapayıncaya kadar, kendim için hayal ettiğim gelecek altüst olmuştu."

Teo sertleşti, acısı bir kez daha yükseldi.

Babası derin bir nefes aldı. "Gerçek şu ki, ben Hiçbir oğlum olmaması yerine üç oğlum olduğu için, karmaşık bir durumla karşı karşıya kaldım. Annenin mutsuzluğu çok kısa sürede zehirli bir hal aldı. Senin yetiştirilme şeklinle ilgili bir fikir bile söylediğimde, ikinizi benden alacağına dair tehditler savuruyordu. Muhtemelen, kral olduğum için gücümü kullanarak işleri istediğim gibi yönlendirmem gerektiğini düşünüyorsunuzdur. Ama onun mutsuzluğunu sizden çıkardığını düşündüğüm için, geri adım atmam tavsiye edildiğinde bunu yaptım.

"Dur tahmin edeyim. Bu tavsiye örnek konseyinden mi geldi? Valenti ve benim sarayın yakınında yetiştirilmememiz gerektiğini tavsiye eden konseyden mi?"

Babası irkildi. "*Evet*. Senin kargaşanı en aza indirmek istiyordum, ama geriye dönüp baktığımda, onların daha çok görünüşe önem verdiklerini görüyorum. Senin ve kardeşlerinin orduya katılmanızı ısrarla istemeleri, böylece anne babanızın durduramadığı işlevsizlikten uzak kalabilmeniz, sorunu çözmenin bir yoluydu."

Ordu. Teo ve kardeşlerinin, annelerinin yok etmeye kararlı olduğu sarsılmaz bağı nihayet kurdukları yer. "Bunu sen mi yaptın? Ben sanıyordum ki..."

"Parlamento'ya, kraliyet oğullarının askerlik yapmasını zorunlu kılan yasayı kabul ettirdim. Eğer hayatınızda daha fazla yer alamayacaksam, en azından siz üçünüz birbirinize sahip olmalısınız diye düşündüm. Ve sen..." Silver

gözleri ona kilitlendi. Bu da boğazındaki düğümü daha da sıkılaştırdı. "Ama ondan çok önce, kardeşlerin kadar bana ihtiyacın olmadığını düşünüyordum, *mijo*. Sen her zaman son derece kendinden emindin. Kendine güvenen ve başına ne gelirse gelsin yılmayan..."

Kuru bir kahkaha Teo'nun boğazını yaktı, bir şüphe şüpheyi doğruladı, ama bu onun yıkıcılığını hafifletmedi. "Sanırım 'başarana kadar numara yap' konusunda iyi iş çıkardım."

Babası yine yüzünü buruşturdu. "Evet, ben de bunu görüyorum, doğru olmayan şeylere inanmışım. Ama kardeşlerin sana ihtiyaç duyuyordu. Sen onlarla birlikteyken, o kadar da... moda terim neydi? ... kafalarında değillerdi."

Kaşlarını kaldırdı, ama içini bu

. *Babasının daha büyük bir amacı mı vardı?* Teo

orduda yer almak istememişti. Geride kalmamak için gitmişti. Ve kraliyet kararnamesi, annesinin bile reddedemeyeceği bir şeydi. "Yani ben komiklik yapıyordum?"

"Hayır. Sen onları dengede tutun. Bunun için sana sonsuz minnettarım, *evlat*. Ama sen de takdir edilmeyi hak ediyordun, sadece kardeşlerinin koruyucusu olarak değil, kendin olarak da. Ben bunu başaramadım."

Teo bu yeni gerçeği sindirmeye çalışırken, babası tekrar konuştu ve zaten paramparça olan duygularına bir darbe daha vurdu "Evindeki atölyeni gördüm."

Sanki bitmek bilmeyen yirmi dört saat içinde defalarca olduğu gibi, içindeki her şey altüst oldu. "Ne?"

"Senin ilk gösterine de gelmiştim. Ve annen, senin sevdiğin şeyden başka bir şey yapmanı ısrar ettiğinde onunla kavga etmiştim."

Bu şaşırtıcı haber üzerine içinde bir öfke kıvılcımı parladı. "Hepsi çok güzel, ama yaptığın tüm bu şeyleri bilmemin bana fayda sağlayacağını hiç düşündün mü, ama yine de kendine saklamaya karar verdin?"

Babası iini çekti, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Senin başarılı olduğunu gördüm. Çok kızgındın ve ben utanıyordum. Bir kralın bunu itiraf etmesi kolay bir Şey değil. Çoğunlukla, mesafemi korumak annenin sana aŐıladıđı zehirli etkiden kurtulmanı kolaylaŐtıracak diye düşündüm."

"Bizi ondan tamamen uzaklaŐtırmayı hiç düŐünmedin mi? Tek velayeti almayı? Yoksa bu, krallığın için çok büyük bir skandal mıydı?" diye sordu Teo sertçe.

Babanın solgun yüzünde bir utanç belirtisi belirdi. "Bu düŐünülmüŐtü. Ve reddedildi. Ben de kabul ettim. Bir çocuğu annesinden ayırmak, kral olsun ya da olmasın, son are olmalıdır. Umarım bir baba olarak asla böyle bir seçimle karşı karşıya kalmazsın." Yüzü düştü. "Bunu neden Şimdi yaptığımı sorarsan, Valenti'nin... olayından sonra onunla iletişim kurmakla çok meŐguldüm." enesi sıkıldı. "Utanarak söylüyorum ki, bu konuda da başarısız oldum."

İkizinin yaşadığı zorlu süreç hâlâ hepsini derinden etkiliyordu. Ama Teo bencilce, babasının kendisine reddettiği Şeyin bir parçasını istiyordu. Kendisinin de baba olmasıyla ilgili espriye gelince...

Yine o rahatsız edici his geldi. *Daha da Şiddetli.*

Tanrım, neden hatırlayamıyordu ki? "Bir sonraki gsterini... buraya taŐıyacaksın."

Bu, duyduğu en kraliyet fermanıydı. Peki ya bu, bir Şey olsa ne olacaktı? "Peki ya reddedersem?"

Acıya çok benzeyen bir dalga babasının içinden geçti. gözleri, Teo'nun nefesini hızlandırdı. "Hayal kırıklığına uğradım, ama anlardım."

"yle mi?" diye alaycı bir Şekilde sordu, ama içinden yavaş yavaş dzelecekti, babasına baktığında onu boğan duygu dalgaları, hatırlayabildiği kadarıyla

kabullenmeyi arıyor ve buluyordu.

kabul görmek.

"Majesteleri, babanızın Şimdi dinlenmesi gerekiyor."

Teo, içeri giren doktora doğru başını çevirdi. Buraya, beklentilerinin yine göz ardı edileceğini, duygularının kayıtsızlıkla Şimdi yangından kurtulmuŐtu. Varlığının z

yenilenmeyle kaynıyordu. Çok büyük, çok ağır, sığdırılamayacak kadar büyük bir yeniden doğuş.

Sertleşmiş bacaklarıyla kapıya gitti ve kapıyı açtı. Kardeşleri dışarıda bekliyordu, yüzlerinde endişeli ifadeler vardı.

"Teo?"

Kardeşlerinin dinlediğinin farkında olarak babasına döndü. "Şu anda benimle daha fazla hayal kırıklığına uğramamanın olman gerekse de, buna tutunmalısın." Kaşlarını çatı. Başını salladı. "Ben..."

"Evet, biliyorsun. Bu önemli. Belki de en önemli şey ."

Babasının, oğullarının hayatlarında olup bitenlerin her ayrıntısını bildiğinden şüpheleniyordu

. Cevap vermeden, çünkü içinden gelen çelişkili korku ve umut duygusunu nasıl yok edeceğini bilmiyordu, kapıyı arkasından kapattı. Ve dönüp kardeşlerinin onu çeşitli derecelerde kınama bakışlarıyla izlediklerini gördü.

"O telafi etmeye çalışıyor," dedi Azar. "Onu dinlemelisin." "Bu kraliyet emri mi?" diye homurdandı, öfke duymadan. Aradığı cevapların büyük bir kısmı

aradığı cevapların büyük bir kısmı az önce verilmişti. Affetmeye ve unutmaya hazır olup olmadığını henüz bilmiyordu. Ama yeni, daha derin bir aciliyet yükseliyordu. Dikkatini çekiyordu. Sabeen ile ilgili bir şeydi. Sabeen ile ilgili bir şeydi.

Azar sertleşti, sonra nefes verdi. "Tabii ki hayır. Ama ne kadar inkar etmek istesek de, babamızın zamanı doluyor. Pişman olacağın zamanları boşa harcama."

Kulaklarında çınlayan uğursuz sözlerle, arkasını dönmeye başladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Teo, ana girişe yarı yolda geldiğini fark edince durdu. "Planlarımız var mıydı?" *Tanrım*, umarım yoktur.

Valenti, gözlerini kısarak, onun düşüncelerini doğru bir şekilde okudu.

Azar Teo'ya işaret etti. "Eğer misafiriniz yüzünden evinize aceleyle dönüyorsanız, maalesef size onun şu anda meşgul olduğunu söylemem emredildi."

Göğsü öfkeyle çatladı. Ve korku. Ve ölçülemez bir kıskançlık okyanusu. "Az önce ne dedin sen?"

Azar, gözlerinde kötücül bir parıltı belirirken, alaycı bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. "Sakin ol, *kardeşim*. Çok hamile olan karım, bu arada ikizlere hamile ve bu nedenle hiçbir şeyden mahrum bırakılamaz. kalbinin arzusu, Sabeen ile öğle yemeği yemeyi ısrar etti. Sabeen kabul etti. Eden, en azından öğleden sonraya kadar onun geri dönmesini beklemememi söyledi. Kraliçenin kızgınlığını çekerek kızlarının randevusunu bölme zahmetinden seni kurtarıyorum. kızlarla randevusunu bölerek kraliçenin gazabına uğramaktan kurtarıyorum. Keskin bakışları daha da keskinleşti. Ama şimdi ne demek istediğimi merak ediyorum, çünkü kralını parçalamaya hazır olduğunu söyleyebilirdim, diye alay etti.

Frustrasyon, onu durduramadan serbest bir homurtu , onu canlı canlı yiyip bitiren bu duyguya sevgiyle bakarak. Vacheron Constantin saatine hızlıca baktığında, öğle yemeği saatinin geçtiğini gördü. Göğsünde oluşan bu aciliyet ve korku içinde kaynamak cehennem gibiydi.

Nefesini verdi ve kapıdan döndü. "İki saat, sonra randevuları bitecek. Tek kelime bile etme," diye hafifçe eğlenen ikizine uyardı ve Valenti'nin kasvetli tavırları yeniden ortaya çıkarken ikisinin yanından geçip gitti.

"Nereye gidiyorsun? Yoksa sır mı?" Azar yavaşça sordu.

"En pahalı konyakını içmeye. Sanırım bir Henri IV Dudognon'a sahip oldun, değil mi?"

Azar keskin bir nefes aldı ve onun peşinden koştu. "Ona dokunmaya cesaretin var mı?"

Teo gülümsedi, ama gülümsemesi hiç de neşeli değildi. Sabeen'e babasıyla olan konuşmasını anlatmak, onun danışmanlığını almak ve içindeki keder ve şaşkınlığı yatıştırmak için aceleyle geri döndüğü düşüncesi, onu tüketen kargaşayı daha da artırdı.

çaresizliği gidermek için onun tavsiyesine başvurmak için aceleyle geri döndüğü düşüncesi, onu tüketen kargaşayı daha da artırıyordu.

Çünkü bunun gerçekte ne anlama geldiğini öğrenmeye başlamıştı.

Ve bu inanç doğruysa, o zaman yine tehlike altındaydı. Bu sefer kalbini ve ruhunu tamamen tüketebilecek bir tehlike.

Hâlâ bu rahatsız edici düşünceyle boğuşurken, şimdiye kadar yapılmış en iyi konyağı yudumlarken, babasının son sözlerinin etkisiyle kafasında dolaşan düşünce nihayet netleşti ve onu ayağa fırlattı. "*Dios mio!*"

Sabeen, Eden'in iştahının hiç olmadığını fark etmemesi için tabağındaki yemeği itip kakıyordu. Yanında, Michelin yıldızlı şef Azar'ın sürpriz kızlar öğle yemeği için gönderdiği hamile Cartana Kraliçesi'nin varlığı bile, yaşadıkları son *birkaç* saatin sonucu

Ya da son birkaç saati dönüştürücü bir durumda sayfa sayfa eskiz yapmanın sonucu, sadece onunla paylaşmak istediği bir şeydi. şu anda bile, neredeyse bedeninden çıkmış gibi hissettiği bu deneyimden dolayı cildi karıncalanıyordu ve her şeyi ortaya koyma kararı

—

"Ne oldu?"

Sabeen sıçradı, şaşkın bakışları tabağından kalkıp Eden'in keskin yeşil gözleriyle buluştu.

Ve uydurma bir bahane uydurmadan önce, senin yerinde olduğumu bil. Ben de senin gibi konuşarak dikkatini dağıtmaya çalışıyordum ama tatlım, sen gerçekten çok mutsuz görünüyorsun. Bu da benim tanıdığım bir duygu, ama şükürler olsun ki artık geçmişte kaldı."

Sabeen yemek yemeyi bıraktı, atal bıçağını masaya koydu ve Eden'in eli onun elinin üzerine düşüp, bırakmadan önce destek olmak için sıkıca tuttuğunda yine irkildi.

"Bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Sabeen, Eden'in ilk tanıştıklarıdan beri hiç çekinmeden gösterdiği dostluğundan dolayı içini ısıtan bir hisle yutkundu. "Elbette."

Eden başını salladı, bakışları cesaret vericiydi.

"Sanırım..." diye başladı, sonra gözleri yaşlarla doldu ve yüzünü buruşturdu. "Tanrım, berbat durumdayım."

"Acele etme."

Yavaşça nefes aldı. Nefesini bıraktı. Sonra gülümsedi. "Tüm bunlar için minnettarım. Ruh halimle her şeyi mahvediyorsam özür dilerim ama..."

"Ama şu anda masada karşında oturmasını istediğin kişi ben değilim, değil mi?" Eden kurnazca sözünü tamamladı.

Sabeen nefesini tuttu, sonra iç geçirdi. "Tabii ki beni bir kitap gibi okuyabilirsin."

Eden gülümsedi. "Sana da aynı şeyi yaşadığımı söylemiştim. Bu yüzden sana benim gibi olmamayı söylemeliyim. Seni rahatsız eden şeyin engel olmasına izin verme. Ne yazık ki, bu gremlinlerin kök salma kök salma ve ulusal televizyonda kalbini dökmeden onları ortadan kaldırmanın imkansız olduğuna inanmanı sağlama gibi bir özelliği vardır."

KontROLSÜZ bir kahkaha kaçtı. "Sen kraliçesin. Aşk beyanlarının destansı olması çok normal."

Eden yüzünü buruşturdu ve daha fazla yemek tabağıyla yaklaşan personeli eliyle uzaklaştırdı. "Sonsuz aşk ve her şey için harika "Ama dünyanın bir numaralı memesi olmak zorunda kalmasaydım daha iyi olurdu." Ciddi bir ifadeyle devam etti. "Benden kurtulmak mı istiyorsun, yoksa yarım saat daha katlanabilir misin, böylece sana şimdiye kadar yaratılmış en muhteşem tatlıyı tanıtayım?"

Cevabı kolaydı. "Tatlıyı lütfen."

Playboy Prens'e ona aşık olduğunu söylemek için alabileceği tüm şekerli cesarete ihtiyacı vardı.

Ancak kraliçe ayrıldıktan beş dakika sonra, Sabeen'den ayrılmadan önce onu sarayda ziyaret etme sözü aldıktan sonra, Teo etkileyici malikanenin çift kapısından içeri girdiğinde, yüzünde sert, okunamaz bir maske vardı ve cesaretini hiçbir yerde bulamadı.

"Konuşmamız gerek."

* * *

Sabeen bir an için Nathan'la olan geçmişinin kirli ayrıntılarını kendine saklaması gerekip gerekmediğini düşündü. Teo'nun onunla olan ilişkisini bitirecek kadar çok şey yapıp yapmadığını. Sonunda.

Sabeen, üç koridora açılan sıcak altın rengi mermer zemine işlenmiş tanıdık Domene Hanesi armasıyla süslenmiş nefes kesici fuayeyi geçerek Teo'nun peşinden gitti. Kapıları açan uşaklar kapıları nazikçe kapattı ve hızla ortadan kayboldu.

Kraliçe hazır bulunurken onlara hizmet eden, tertemiz giyimli uşak Fernando, saygılı bir mesafede, duyulmayacak kadar uzakta duruyordu.

Teo'nun gözlerindeki sert bakış, boğazı endişeyle kapanmadan bir saniye önce onu olduğu yerde dondu. Elbette,

gerçek dünyaya dönmüşlerdi. Onun Essaouira'daki geçici balonlarının dışında yaratacağı bir hayatı ve büyüü vardı. Sadece onun bu kadar ani olacağını düşünmemişti. Kendini ona ve, tanrım, bunu tekrar yapmak istiyordu. "Cartana'da kalmam gerekiyor. Babamın sağlığı endişe verici."

Sabeen, bunun kendisiyle ilgili olmadığı için hissettiği rahatlamadan dolayı kendinden nefret etti. Dün gece ve bu sabah yaptıklarıyla ilgili. Bu, onu başını sallayıp yaklaşmaya itti, çünkü onun zor zamanında yanında olma ihtiyacı, aralarına mesafe koymasına izin vermiyordu. "Umarım yakında iyileşir." Tanrım, özlemini gizlemekte daha da başarısız olabilir miydi? "Onunla konuşma fırsatın oldu mu?"

Adam hızlıca başını salladı. "Olayları açıklığa kavuşturdu," dedi.

Daha fazlasını bekledi, ama o ilgilenmiyor gibiydi. ayrıntılı olarak. Bunun yerine gözlerindeki yoğunluk arttı. Dudaklarını yaladı. "İstediğin gibi gitmedi mi? O..."

"Babam hakkında konuşmak istemiyorum, Sabeen. Halledilmesi gereken yepyeni bir dizi sorun var."

Onunla yaşadıkları ateşli küçük ilişkinin bittiğini mi söylüyordu? Sabeen'in kalbi sızladı. En son bu durumda kaldığında kendini hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu bir daha olmayacaktı. Bu sefer çok daha fazla acı verse de, çenesini kaldırdı. "Peki. Neyse ne, sen hallet." Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, ben gidiyorum. İstediğin bu değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Anlaşılan kendimi yeterince açık ifade edemedim. Henüz işimiz bitmedi. Ve sen kesinlikle Cartana'dan ayrılmayacaksın."

Onun sert ses tonuyla, içinde ateş ve buz üstünlük mücadelesi verdi. "Bu ne demek? Ben senin tutsağın değilim."

Şaşkınlık ve endişe gölgeleri gözlerinde parladı, ama o nedenini çözmeden kayboldu. "Hayır, tabii ki değilsin. Ama öncelikle, benden yardım istedin. Ve

bu yardımı almak için ne gerekiyorsa yapmayı kabul ettin. Bu işin nerede yapılacağına dair belirli bir yerin o anlaşmaya dahil edildiğini sanmıyorum dedi.

Onun nefesleri, yeniden ortaya çıkan ama onun söylediği her kelimenin doğru olduğunu bilmek ve ulaşamayacağı kadar uzakta parıldayan altın kupayı ele geçirme arzusundan daha çok, onun gözlerindeki gölgeler onu daha da cezbetti. Ona verdiği şeylerin bir kısmını ona geri vermek için yanan bir arzu. Ve bencilce... şehvetle, onunla daha fazla gece geçirme, en iyi aşkın tadını çıkaracağı daha fazla gece geçirme ihtimali.

Bu son arzunun bir kısmı, onun soğukkanlılığından kaçmış olmalıydı. Gözleri karardı, aurası buna tepki olarak şişti. "Ayrıca, henüz işimiz bitmedi, değil mi, *tesoro*?"

İhtiyaç, açlığı doğrudan kan dolaşımına damladı ve zayıf itirazları kaçamadan kuruttu. Ama ona karşı giderek daha fazla bağımlı hale geldiğine dair tartışılmaz kanıtlar olsa da, koruması gereken duyguları riske atmanın eşiğinde olduğu konusunda, gerçeği inkar edemedi. Daha da kötüsü, geri adım atma eğilimi hissetmiyordu.

Ama birkaç koruma önlemi almaya çalışabilirdi, değil mi? Belki? "Bir şartla burada seninle kalacağım."

Gözlerinde hoşnutsuzluk ve hayal kırıklığı parladı. "Dinleyelim bakalım." "Kimsenin bizim hakkımızda bir şey bilmesini istemiyorum. Bu iş bittiğinde itibarımın

...bu ilişki bittiğinde...". O, onun patronuydu. O, onunla birçok kez sınırı aşmıştı. Başka bir talihsiz kararın leşini akbabaların ne kadar vahşice parçalayacağını başka bir talihsiz kararın leşini akbabaların ne kadar vahşice parçalayacağını biliyordu.

"İtibarın mı?" diye biraz şaşkın bir şekilde sertçe tekrarladı.

Kız çenesini daha da kaldırdı. "Evet. Ve benim böyle istememden memnun olmalısın. Bunu gizli tutmak ikimize de yarar."

Yüzü mermer gibi sertleşti. Bir dakika geçti, gümüş rengi gözleri kadının gözlerine delici bir şekilde bakıyordu. "Bundan emin misin?"

Ses tonunda hiçbir duygu yoktu ve kadın hangisini daha az sevdiğini bilemiyordu: duygusuzca konuştuğu zaman mı, yoksa Playboy gibi konuştuğu zaman mı?

Prens'in sesi. Özellikle şimdi, onun ne kadar derin olduğunu biliyordu.

Teo Domene, mide bulandırıcı bir düzenlilikle enfes şaheserler ortaya koyan ve imparatorluğu için milyarlarca övgü ve dolar kazanan, boş bir zevk düşkünü değildi.

Çok az kişiyle paylaştığı gizemlerle çevrili zengin bir kişiliğe sahipti. Onun gerçek kişiliğiyle tanışmak, bir haftadan biraz fazla bir sürede onu altüst etmişti. Bir ay... bir yıl... bir ömür... ne olurdu acaba?

—?

Hayır. Bu aptallık söz konusu bile olamazdı.

Ancak, onun henüz kapatmak istemediği bir kapıyı kapatmak onu incitse de, bunu yapmazsa daha önce hiç yaşamadığı kadar büyük bir yıkıma uğrayacağını biliyordu. Aralarındaki bu ilişki sona erdiğinde.

Bu sefer, sonuçları kamuoyunun gözünden ve yargısından uzak tutacaktı, çok teşekkürler. Bu yüzden gücünü topladı gücünü topladı ve onun büyüleyici gözlerine baktı. "Evet, kesinlikle eminim."

Işığın bir oyunu muydu, yoksa bir anlığına solgunlaşmış mıydı? Bir sonraki

an, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı, yüzü mermerden yıkıcı bir çekiciliğe dönüştü ve ona doğru yavaşça yürüdü.

"Dikkatli ol, *cariña*. Şu anda yasak bir gizli randevunun tadını çıkarıyor olabilirsin, ama fikrini değiştirdiğinde alternatifin sana açık olmayabilir."

Uyarı, onun sandığından daha derinden etkisini gösterdi. Ama o yolunu seçmişti. O yolu yürüyecekti. "O zaman, kesinlikle emin olmam iyi bir şey."

Çok geç, onun sadece Playboy Prensi modundayken ona *cariña* dediğini hatırladı. Bir sonsuzluk daha, ona baktı.

Parmağını yanağından çenesine, ağzının köşesine, sonra alt dudağına doğru kaydırды, bakışları ürkütücü bir şekilde dalgındı.

Sonra başını salladı. "Peki. Öyle olsun."

* * *

Hayatı boyunca, nerede durduğunu bilmek için mücadele etmişti. Sonunda o konumdan hoşlanıp hoşlanmadığına ya da kendine o yeri yaratmaktan başka seçeneği kalmadığına bakılmaksızın, her zaman önceden bilgi sahibi olmanın en iyisi olduğunu düşünmüştü.

Teo, bilinçli hafızasında ilk kez, bilgisizliği diledi.

Çünkü içinde kabaran bu panik, hissettiği devasa boşluktan sadece bir bir parça daha az rahatsız ediyordu.

Hayatında büyük bir atılım yaptığını düşünmesinin üzerinden sadece birkaç saat mi geçmişti? Onun büyükannesine olan suçluluk duygusunu aşmasına yardım ederek ve yaratıcılığını yeniden ortaya çıkararak, uzun süredir çeşitli karikatürleriyle örtbas ettiği yetersizlik hissini aşmış ve bu his neredeyse

ikinci doğası haline gelmişti.

Görünüşe göre, lekeler o kadar kolay silinmiyordu. Onu değersiz küçük bir sır gibi saklamak istiyordu.

Ve tam da yeni bir başlangıç yapmayı umduğu yerde konyak yudumlarken ve ona en derin arzularını nihayet gerçekleştirdiğini söylemeyi beklerken. Uzun süredir kendisine tanınmayan ilgi ve uzun zamandır reddedilen ilgi ve takdirin layık görüldüğü yerd.

Annesinin, onun yeteneğini kullanarak yeteneklerini kullanarak annesinin anısını silmeyi umduğu yerde, annesi onu mutlu bir şekilde unutmuş ve yeni bir gardıroba ihtiyacı olana kadar onun varlığını unutmuştu.

Teo tüm bunları sakinlikle karşılamıştı. Tıpkı yarattığı muhteşem haute couture gibi, güzellik ve kusurların, zevk ve acının tek bir göz kamaştırıcı bütün içinde bir arada var olmasını sağlama sanatında ustalaşmıştı, böylece biri, birinin nerede bittiğini, diğerinin nerede başladığını ayırmaya zahmet etmiyordu. Nefes kesici bir kamuflej ustası olmuştu. *Evet*, bunu o kadar geç öğrenmişti ki

çok geç öğrenmişti ve bu da sonunda babasıyla geçireceği zamandan mahrum kalmasına neden olmuştu. Ama artık hepsi geride kalmıştı.

Öyleyse neden bu panik, ona gizlilik konusunda şartını koyana kadar varlığından haberdar olmadığı yumuşak ve şaşırtıcı derecede savunmasız bir yere derinlemesine yerleşmişti?

Uzun ve yavaş bir nefes verdi, beyni ise çılgınca açıklık sağlamak için çabalıyordu.

Belki de Cartana'da olması iyi bir şeydi. Fas güneşi altında ve onun şiddetli güzelliği ve iradesi karşısında gardını düşürmesi onu açıkça yumuşatmıştı. Onunla yatmak, yoğun bir zevk olsa da, duyularını daha da karıştırmıştı.

Ayrıca, Fernando'ya kraliçe ayrılır ayrılmaz ona haber vermesini Fernando'ya kraliçe ayrılır ayrılmaz kendisine haber vermesini söylemesinin, Valenti'nin arabasını alıp buraya aceleyle gelmesinin nedeni. Ve eğer o, onun kanında akan utanmaz acımasızlığı görünce solup gitse bile

, umurunda değildi.

"Bana şartlarını söyledin. Şimdi ben de sana kendi şartımı söyleyeyim."

Korku yüzünde dans ediyordu, ama onun şerefine, çenesi yüksek kaldı, bakışları sarsılmadı. "Neden bir şartın olsun ki?"

Sert, küçük gülümsemesi yapmacık geliyordu. "Sabırlı ol, *cariña*."

Binlerce kez

Onunla kullanmak... yanlış geliyordu. Ama ona seslendiği "*tesoro*" kelimesi... riskli geliyordu. Açığa çıkarmak gibi. "Olası sismik değişim, metanet gerektirebilir."

"O zaman uzatma," dedi kadın.

Gözleri üzerinde dolaştı, uzun süre durdu, ağzı acı hatıralarla sulandı, kalbi başka bir nedenden dolayı çarparken bile.

Azar'ın oturma odasında onu sarsan şey.

"Bu sabah korunmadık." Bu sözler onu sarsmıştı ve beyinde bir görüntü canlanınca kendini tutamamıştı.

Azar'ın hamile karısından bahsetmesi, Sabeen'in karnının onun çocuğuyla şişkin olduğu bir zihinsel görüntü oluşturdu. Birdenbire, bir sonraki nefesini almaktan daha çok bu görüntünün gerçeğe dönüşmesini istedi.

Peki ya çocuk yoksa?

Bir başka acı dalgası onu sardı ve ona başka bir şok edici keşfi açıkladı.

Onun hamile olmasını istiyordu.

İlk nefeslerini aldıkları andan itibaren değer verilen, on yıllar sonra pişmanlık duyulacak bir varis istiyordu.

"Bu ihmalkarlığın sonuçlarını öğrenene kadar, gözümün önünden bir adım bile uzaklaşmayacaksın."

ONUNCU BÖLÜM

SABEEN, sanki kendi dışında gibi hissediyordu, onun sözlerini duyuyordu. Onu acımasız küçük dartlar gibi vuruyordu. Bazıları bacaklarını zayıflatacak kadar zehirliydi, diğerleri ise kalbini... *coşkuyla* mı vuruyordu?

O, tehlikeli bir şekilde yığılmadan önce, öne atılıp onu yakaladı. Kolları çırpındı, sonra onun güçlü kollarına tutundu kollarına tutundu... çünkü elbette öyle olacaktı. Hızla kolları bırakıp geri adım attı, masaya çarptı ve daha da geriye kaçtı.

"Sakin ol," diye uyardı, sesi bastırılmış duygularla sertleşmişti.

Kendini kontrol edemeden histerik bir şekilde burnundan soludu. "Sakin ol?" Kendini sakinleştirmek için boşuna bir çaba göstererek ellerini gözlerinin üzerine koydu. "Kendimi lanet bir odun öğütücüsünün içindeymiş gibi hissediyorum."

O irkildi mi? Kız başını salladı, bu kaymanın aklına bile gelmemiş olması onu hala derinden sarsıyordu. O kadar meşguldü ki onun kollarının arasına ne zaman kayabileceğini düşünmekle meşguldü. Onu bir kez daha içinde hissedebileceğini düşünmekle.

Gözleri kısıldı. "Eğer bunu düşünüyorsan, bunu ayrılmak için bir koşul olarak kullanamazsın.

çocuğun benden olduğuna dair hiçbir şüphe yok. Nedenini anlayacağından eminim."

Onun demek istediği anında kafamda netleşti. Eden ve Azar. "Bir şekilde hafıza kaybına uğrayıp, beni hamile bırakan kişinin kim olduğunu unutacağımı mı sanıyorsun

hamile bıraktığını unutacağımı ve seninle iki yıl boyunca bir metropolde farkında olmadan yaşayacağımı mı düşünüyorsun?

Alaycı bir gülümseme dudaklarını kıvrılttı. "Kardeşim ve Eden'ın yolculuğunu taklit etmek çok sıradan olurdu, ama sen ve ben sıkıcı insanlardan çok uzağız. Bununla birlikte, seni gözümün önünden ayırmayarak seni kaybetme ihtimalini en aza indirmeye niyetliyim. Son zamanlarda ortadan kaybolduğunu radardan kaybolduğunu unutmadım. Bu bir daha olmayacak."

Dün gece yeniden doğmuş gibi hissettiği yerde, duvarların üzerine çöktüğünü hissetmesi, kalbinde bir huzursuzluk yarattı. Onun sadece tedbirli davrandığı, onların pervasızlığının neye yol açtığını saniyesine kadar bilmek istediği düşüncesi, kalbini bir mengene gibi sıktı. "Ya hayır dersem?" diye sordu, çaresizce kararsız bir şekilde sordu.

Belki de bunun neye yol açacağını biliyordu. Belki de gizlice bu ilkel tepkiyi arzuluyordu. Çünkü yüzü güzel, ve cıva gibi gözleri vahşi bir niyetle ona odaklanarak, tüylerini diken diken etti.

"Elbette istediğini yapabilirsin. Ama benim varisimi taşıma olasılığının, bir şekilde kesinleşene kadar kayıtsız kalacağım bir şey olmayacağına şaşırمامالısın," diye dişlerini sıkarak bitirdi.

Gözlerini ondan ayırdı ve Fas'ta onu bulmak için attığı adımları hatırladı, oysa sadece koleksiyonu söz konusuydu. Teo'nun varisini taşıma olasılığı havada asılı dururken, öylece çekip gidebileceğine inanacak kadar aptal değildi.

Bu yeni durumun büyüklüğü onu ezdi. Bu, üç nesil boyunca tarihin gerçekten tekerrür ettiği başka bir bölüm olabilir miydi? Ancak... tıpkı ondan önceki annesi ve büyükannesi gibi, utanç veya pişmanlık hissedemiyordu. Her iki

kadın, taşıdıkları çocukları gururla sahiplenmişti. O da öyle yapacaktı. Büyükannesinin sandalyesinin görüntüsü kalbini sıkıştırdı.

Çünkü hayatta olsaydı, *jida'sı* onun yanında durur, Teo'nun çocuğunu taşıdığı ortaya çıkarsa ona sarsılmaz bir destek verirdi.

Teo'nun çocuğu...

Çaresiz bir inilti kaçtı. Elleri kollarını kapattı. Gözlerini açtığında, gümüş rengi gözlere bakmak zorunda kaldı.

"Ateş, seni yükleyen bagajı yok etmeyi henüz bitirmedi. Aceleci kararlar vermemek akıllıca olacaktır."

"Sen olmadan başaramayacağımı mı söylüyorsun?" diye meydan okudu.

Sert bir *evef cevabı* beklerken, başını sallayarak onu şaşırttı. "Tabii ki hayır. Senin gücün tek başına seni bu durumdan kurtaracaktır. Ama ben, senin kendi tatlı zamanında bunun gerçekleşmesini beklemekle ilgileniyor muyum?"

Senin şimdiye kadar kaydettiğin tüm ilerlemeyi geri almayacağından emin olamıyorken?" Omuzlarını silkti, onu derinden yaralayan, reddedici bir ifadeyle. Ama onun bu konuda gösterdiği kadar ilgisiz olmadığını biliyordu. Bu yeni gelişmenin yanı sıra, en azından onun koleksiyonunun tamamlanmasını görmekle yakından ilgileniyordu.

Ve lanet olsun, o da öyle.

Ayrıca, zihninin derinliklerinde bir geri sayım saatinin hafif tıkırtıları onu uyarsa da, bunu bırakmaya hazır değildi.

O sonun geldiğini. Muhtemelen hazır olduğundan daha erken. Tıpkı ondan önceki kadınlar gibi, bunu tek başına yapmak zorunda kalabileceğini.

Yüzü kızardı, çünkü onun dikkatinin, karnına koyduğu eline kaydığını gördü.

Çocuğunun büyüdüğü yere.

"Ne zaman kesin olarak öğreneceğiz?" diye sordu adam, derin sesi jet motorundan daha güçlü bir şekilde içini titretiyordu.

Tarihleri hatırlamaya çalışırken, yeni bir endişe dalgası onu sardı. Eğer bunu planlamış olsaydı, daha uygun bir zaman olamazdı.

Bu endişe verici düşünce aklına geldiğinde dişlerini iç dudağına geçirdi.

Elbette, bunu planladığını düşünmezdi, değil mi? Yüzünü incelerken, cevabını beklerken sadece sabırsızlık gördü. "Adet dönemim on ila on iki gün sonra başlayacak."

Ona sertçe baktı, sonra burun delikleri genişledi. "En doğurgan dönemindesin?" Sesi daha mı kalınlaşmıştı? Daha mı kalın?

Yüzü daha da kızardı. "Evet," diye mırıldandı. Gözleri ona sabitlenmişti. Ta ki, görünürde kıvrınmamak için elini yumruk yapana kadar. "Teo." Uyarı mı, yalvarma mı olduğunu anlayamadı.

Bu sefer adamın bakışları kadının karnına indi ve orada kaldı. Yakıcı bir bakış. "Nasıl hissediyorsun?"

"Hamile değilim, eğer sorduğun buysa," diye zorla çıkardı. Sonra yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Ama bu önemsiz bir olay olabilir. O zamana kadar

"Bunu aklının bir köşesine atmak, sorun haline gelene kadar yokmuş gibi davranmak mı istiyorsun?" Onun sert ses tonuna cevap veremeden, acımasızca devam etti. "Bir cevap istiyorum, Sabeen. Kalacak mısın?"

Alışık olduğu sert emirlerin olmaması, bir an için kafasını karıştırdı bir an için şaşkına çevirdi ve kafasını daha da karıştırdı. Sonra yine de Pavlovcu tepki devreye girdi ve ona istediğini vermeye itti.

Bu da onu büyük ölçüde rahatsız etti, çünkü bu şok edici ifşadan sonra bile

bu şok edici itirafın ardından bile, Teo Domene'nin istediğı şeyin, *onun da* istediğı şey olduğu ortaya çıktı. Bu neredeyse parazitlik gibi olurdu, ama her seferinde sonunda... tatmin olmuştu. Hile yapmadan tatmin olmuştu. Daha önce hiç tatmadığı bir şekilde tatmin olmuştu. Mesleki olarak. Duygusal olarak. *Cinsel olarak*.

Sadece birkaç gün içinde, Teo Domene onu hayal bile edemeyeceğı şekilde dönüştürmüştü.

Ve o, neredeyse alaycı bir ifadeyle onu izlerken, o, akıntıya karşı yüzmek istedi. Kararlı bir *hayır* demek istedi. Ama kimi kandırıyordu? O anda, büyükannesinin evinde, Teo ile birlikte, olmak istediğı başka bir yer yoktu.

büyükannesinin evi ve Teo dışında, olmak istediğı başka bir yer yoktu.

"Düşüneceğim," diye kaçamak cevap verdi.

Burun delikleri açıkça hoşnutsuzlukla genişledi, ama yine de başını sallayarak onu şaşırttı. "Saraya dönmeliyim. Akşam yemeğı için geri geleceğim.

Misafirim olarak bu konakta istediğın gibi davranabilirsin. Bir şeye ihtiyacın olursa, Fernando sana yardımcı olacaktır."

Hemen ayrılmasını bekleyen kadın, onun kapıda tereddüt ettiğini gördü. Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi, sonra derin bir nefes alıp "Benimle gel" dedi. Otoriter bir tavırla elini uzattı.

"Neden?" diye sordu kadın ihtiyatla.

"Gitmeden önce sana göstereceğim bir şey daha var."

Merakına rağmen, onu büyük merdivenden yukarı, sonra uzun koridordan karşı kanada, ana süite kadar takip etti.

Yine uzun çift kapının önünde durdu, sonra kapıları açtı.

Oda, büyükannesinin tüm evinin iki katı büyüklüğündeydi.

. Ayakları onu odanın ortasına doğru sürükledi ve orada hayretle yavaşça döndü.

Bir tasarımcının hayalindeki atölye, zengin kumaşlar, altı tezgah, mankenler ve Teo'nun en ünlü tasarımlarının sergilendiği bir duvar vardı. Yanlışlıkla onun değerli atölyesinin Milano'da olduğunu sanmıştı, ama burası... özeldi.

"Buranın burada olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı ve kaşlarını çatı. "Eden'in çeyizini hazırlarken bundan bahsetmemiştin."

"Çünkü bu stüdyonun varlığını çok az kişi biliyor. Ve daha da az kişiye giriş izni veriliyor. En azından ben öyle sanıyordum," diye karamsar bir şekilde mırıldandı.

"Neden?" diye sordu, kendini durduramadan. "Ve neden bana bunu gösteriyorsun?"

Yüzünde bir kez daha o meraklı şaşkınlık belirdi. Sonra omuz silkti. "Sen bana büyükannenin sandalyesini gösterdin. Burası da benim için aynı şey," dedi, sesi sert ve kaba.

Belki de onu tam istediği yerde tutmak için bir tatlandırıcıydı. Ya da Teo, kendisinin başka bir yönünü ortaya koyuyordu. Her iki durumda da, kalbi hızla çarptı, duyguları çılgınca kabarmamak için çabalıyordu.

"Bu alanı istediğiniz gibi kullanın." Otomatikleştirilmiş bir çalışma tezgahına doğru ilerlerken otomatik olduğu ortaya çıkan bir çalışma tezgahına doğru ilerlediğinde, bir anahtar tüm masayı aydınlattı. "Çizimlerinizi buraya yerleştirin, 3 boyutlu versiyonlarına dönüştürülecekler ve buradan yaratmaya devam edebilirsiniz..." Bir dizi talimat, bunların çoğu sadece yarısı anlaşıldı.

Tasarımlarında eski usulü sürdürmüştü, çünkü bu, onurlandırmak istediği büyükannesinin bir geleneğiydi. Ama Teo onu kutsal mekanına alıp, başkalarının nadiren gördüğü bir yanını göstermişti...

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, aşırı duygularla dolup taşan, neredeyse korkutucu bir his yine boğazını sıkıyordu. "Teo..." Kapı, formalite icabı bir vuruşla açıldığında durdu.

Valenti Domene kapıyı doldurdu. Bakışları kısa bir süre ona ve stüdyoya takıldıktan sonra ikizine odaklandı.

"Her şey yolunda mı?"

"Neden olmasın?" diye sordu Teo.

Valenti cevap vermedi. İki adam birbirlerine baktılar, yüzlerinde tuhaf ifadeler belirdi. *İkizler konuşuyordu.* Birkaç saniye sonra Valenti, kardeşine sertçe başını salladı, koyu gümüş rengi bakışları kadının üzerinde dolaştıktan sonra arkasını döndü.

"Kontrol ettiğın için teşekkürler. Ama bir dahaki sefere yan odadaki telefonlardan birini kullanır mısın?" Teo biraz gergin bir şekilde alay etti.

"Cevap vereceğinden emin olsaydım yapardım" diye huysuz bir cevap geldi ve Valenti geldiğı gibi aniden ayrıldı.

"Bu da neydi böyle?"

Teo omuz silkti. "Her gün baba olabileceğimi öğrenmiyorum. Duygularım biraz... yoğunlaşıyor." Sesi keskinleşmiş keskinleşmiş, sesinde acı dolu parçalar vardı.

"O da öyle mi hissetti? Bu sık sık olur mu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Çok nadir. Bu yüzden... olduğunda anlamlı oluyor."

Kalbi yine bir kez daha sıkıştı, gözleri bunun sadece bir mülkiyet iddiası olmadığına dair bir işaret arıyordu.

Bunda *onun* da önemi olduğunu.

Ama o, başını sallamadan önce yüzünü süzen bakışını etkili bir şekilde kapattı. "Sonra görüşürüz," dedi keskin bir sesle.

Sonra gitti, havayı da beraberinde götürdü. Onu en değerli yaratıkları arasında bırakarak.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Teo ile birlikte büyükannesinin evinde geçirdiği ilk günlerin duygusal olarak yorucu olduğunu düşünüyorsa, Teo'nun Cartana malikanesinde geçirdiği ilk hafta, Teo'nun süitinden eşyalarını çıkarıp lüks konuk süitlerinden birine taşıma kararını vermekle başlayan zorlu süreçle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Kalbini korumaya çalışmayan kısmı, Teo'dan bir tepki almaya çalıştığı için onunla alay etmişti.

Ertesi sabah kahvaltı masasında yatak odasını değiştireceğini duyurduktan sonra, Teo bir dakika boyunca sessiz kaldı. Sonra, bir şekilde şaşkınlık ve tedirginlik tonları da barındıran sert, eleştirel bakışlarından biriyle onu delici bir şekilde süzdü. Sanki onun kararı onu incitmiş gibi.

Hemen ardından saraya gitmişti. Ve bu, onların rutinlerini belirlemişti. O, bütün gün onun stüdyosunda çalışır, kaleminden fışkıran yaratıcı fikirler sayesinde kalp ağrısı geçici olarak hafiflerdi. Ateşten geçip sağ salim kurtulduğunu bilerek

. Bir eskiz defterini doldurdu, sonra bir tane daha, ama fikirler hala akmaya devam ediyordu.

Dördüncü defterini bitirdikten sonra, Teo'nun geldiklerinden beri çalışmalarını sormamış olması rahatsız edici gerçeği, kahvaltıdan önce, ikinci haftanın ortasında,

. Kapıyı çaldığında sinirleri onu yiyip bitiriyordu. Cevap yoktu.

Boğazını temizleyen bir ses, birkaç metre ötede duran Fernando'nun varlığını belli etti. "Teo burada mı?"

Bir an tereddüt ettikten sonra cevap verdi: "Majesteleri artık süitini kullanmıyor."

Teo'nun s  itini terk etmesinin tüm nedenleri, ŐaŐkınılıđını silip süpürdü. "O zaman nerede?"

UŞak yine bir an tereddüt etti. "Gecelerinin çoğunu stüdyosunda ya da... sizin s  itinizin yanındaki s  itte geçiriyor."

Kalbi bir an yükseldi, sonra al  aldı, bunun aptalca olduğunu bilerek... Teo'nun davranışlarının ya da neden sadece o uyurken stüdyosunda çalışmayı tercih ettiğinin bir mantığı yoktu. Belki artık umursamıyordu? Onu ka  ınması canını sıkmamalıydı, özellikle de gündüzleri babasıyla vakit geçirdiğini bildiği için, onun onu görmezden gelmesi canını yakmamalıydı. Uzun süredir kopuk olan ilişkilerini yeniden kuruyorlardı. Onun için mutluydu. *Yine de...*

Eğer hamile olmasaydı, aralarındaki bağın ne kadar zayıf olabileceği düşüncesi, dengede olduğu için dayanılmazdı ve bu düşünceyi kafasından atamıyordu. Bu bencil düşünce için kendini azarladı, özellikle de Eden, kısa kahve randevuları sırasında yaşlı kralın sağlığının düzeldiğini söylediğinde, kapıdan döndü. "Şu anda stüdyoda mı?"

Fernando başını salladı, kaşları bir anlığına   atıldı, sonra kayboldu. "Şafak sökmeden motosikletiyle çıktı, hanımefendi."

Ruh hali daha da d  Ő t  . "Oh."

"Kahvaltınızı Şimdi yapmak ister misiniz, hanımefendi?"

İŐtahı yoktu, ama yemek yemek zorundaydı. Çünkü hamile olduğuna dair giderek artan inancı doğru çıkarsa...

Eğer anne olacaksaydı...

Merdivenlerin altına vardıklarında ve Valenti Domene ile karşı karşıya kaldığında, onu sarsan ezici hayranlık ve endişe duyguları durdu.

İkizine olan tuhaf benzerliği, Teo'nun kalbini   arpıtmıŐtı. Sonra sakinleşti, çünkü Valenti'nin yüzünü karakterize eden küçük yara izi dışında, yüzünde Teo'nun gözlerinde onu büyüleyen sürekli ıŐıltı yoktu.

"Merhaba," dedi tereddütle, onun Teo için orada olmadığını düşünerek. Bu Domene, ikizinin her an nerede olduğunu kesinlikle biliyordu.

"*Saraya   ağrıldın,*" dedi, kardeŐiinkinden bir oktav daha kalın olan boğuk sesiyle.

Kalbinin   arpıntısını bastırmak için çabaladı. "Kim tarafından?"

"Babam."

Hayal kırıklığına uğramış sevinç yüzüne yansımış olmalıydı, ama adam bir kaşını kaldırırsa da gülümsemedi. Hatta, kısa yolculuk boyunca kız, onun kendisinin yanında olmaktan pek de memnun olmadığı izlenimini edindi.

Saraya vardıklarında, uşak kapıyı açmadan hemen önce ona attığı soğuk bakış, ona daha da ipucu verdi. "Bir tavsiye. Teo ile oyun oynama."

O sinirlendi. "Affedersiniz? Neden benim..."

Elini kaldırdı. "Sen onun yüzeyinin altını gördün." İkizinin gözlerine ürkütücü bir şekilde benzeyen gözleri onu delip geçti. "Sen onun için değerlisin

. Asıl soru, onun senin için değerli olduğunu kabul edecek kadar kadın mısın, yoksa parmaklarının arasından kayıp gitmeden önce onu başkalarının standartlarına göre yargılayacak mısın?"

O uzaklaşırken kızın ağzı hala açık kalmıştı.

Sarayın kıdemli personeli, dikkat çekmeden boğazını temizledi. "Bayan El-Maleh? Majesteleri bekliyor."

Bu uyarı onun dikkatini yeniden topladı. Ama hareket etmedi. Hatta kralın isteğini reddetmeyi bile düşündü. Bir buçuk hafta boyunca diken üstünde yaşadı ve kısa süreli ilişkilerini gizli tutmak istediği kararıyla aralarına koyduğu mesafeden hiç de rahatlamamıştı. Şimdi, duygularını kendine saklama yolunu seçtiği için ciddi şüpheler duyuyordu.

Çünkü...

O buna değer. Tanrım, gerçekten değer.

Muhteşem *saraydan* güneşli bir terasa doğru ilerlerken içi titriyordu. Sandalyeye daha çok şezlongu andıran, yastıklarla süslenmiş geniş bir koltukta Kral Alfonse oturuyordu.

Sabeen nefesini aldı ve reverans yaptı. "Günaydın, Majesteleri."

"Hoş geldin, genç hanım," dedi, beklediğinden çok daha güçlü bir sesle. Belki de ışıklandırma yüzündendi, ama o da daha sağlam görünüyordu.

Kral, Sabeen'in onu incelediğini fark etti ve ağzını bükerek, oğluna da oğluna da geçmiş bir tuhafıktı. "Neden ölümün kapısını çalmadığımı merak ediyorsan

, bir sırrım var."

"Oh? O da ne?" diye sordu ve onun yanındaki koltuğa oturdu.

Garsonlar taze kahve ve meyve suyu doldurup, lezzetli yemek tabaklarının örtüsünü açıp geri çekilene kadar bekledi, sonra düşünceli bir bakışla cevap verdi. "Geçmişteki başarısızlıklarımınla yüzleşmek, zayıf kalbimi güçlendirmiyor ama ruhumu iyileştiriyor."

"Anlıyorum," diye mırıldandı kadın. "Bu bir şekilde bana mı yönelik?"

Adam uzanıp kadının elini okşadı. "Bu bir iğneleme değil, canım."

Kafeinsiz kahveyi alırken rahatlama ve şaşkınlık karışımı bir duygu hissetti.

Eğer onu buraya Valenti'nin suçlamasını yinelemek için getirmediyse, o zaman...

"Seni buraya oğlum hakkında konuşmak için davet ettim," diye başladı, keskin bakışları onun yüzeyinin altına daldı.

Kupasını içmeden masaya koydu. Yanlış yere gideceğinden korkuyordu. Ama söyleyeceği sözlerden daha da korkuyordu, ama bunun onu durdurmasına izin vermedi. Belki de korkunun galip gelmesine izin vermeyi bırakmanın zamanı gelmişti? "Bu şanslıyız çünkü ben de... aynı şeyi yapma ihtiyacı hissediyorum," diye cesaretini topladı.

Gözleri, oğlunda olduğu gibi, kadının kalbini hoplatan aynı cıva rengini aldı. Sonra gülümsedi. "Güzel. O zaman, umarım bu zorlu bir iş olmaz."

"Bu gerçekten size bağlı, değil mi Majesteleri? Oğlunuz hayatının çoğunu sizin yüzünüzden sıkıntılı geçirmiştir. Henüz işleri yoluna koyup koymadığınız konusunda bana karşı pek bana, sizin işleri yoluna koyup koymadığınız konusunda pek açık davranmadı. Koydunuz mu? Çünkü o, her ne sebeple olursa olsun, kendisine verilmemiş olan ilgi ve sevginin her parçasını hak ediyor."

Ve çünkü o benim içimdeki şeytanlarla yüzleşmeme yardım etti ve kendi şeytanlarını yenmeyi hak ediyor.

Gri kaşlar bir parça kalktı. Sonra gümüş rengi gözlerin derinliklerinde bir saygı parıltısı belirdi. "Seni övmekle haklıydı. Belki de kendi tavsiyeni dinlemeli ve tüm o haklı tutkunu başka bir yöne yönlendirmelisin, ne dersin?"

Boğazı sıkıştı. "Ne demek istediğini anlamadım..."

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Benimle ya da bir sonraki koleksiyonuyla hiçbir ilgisi olmayan bir ıstırap içinde."

"Ve bunun suçlusu benim miyim sence?"

"Onun ıstırabını sona erdirmenin anahtarı sende. Ve sen kavgadan korkmuyorsun," diye gizemli bir şekilde ekledi.

Tanrım, eğer yaşlı kral haklıysa, eğer bir ateşli savaş daha gerekiyorsa, o zaman kendisi için, onlar için savaşmak zorunda değil miydi?

"Ben..."

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Teo onlara yaklaşırken ikisi de döndü, uzun adımlarıyla geniş alanı kapladı. Saçları seksi bir şekilde dağınıktı ve deri ceketi ve koyu renk kot pantolonu ona her sinirini ateşleyen, saf ve derin duyguları inkar etmek için her türlü argümanı anlamsız kılan duyguları saçmalık haline getiriyordu. Bir zamanlar aptalca değersiz bir adamın peşinden koşmuştu. Ve kaybetmişti. Bu sefer milyonlarca kez değerli olan birinin peşinden koşacaktı.

"Neye benziyor, *mijo*? Konuşunla kahvaltı yapıyorum."

Kaşlarını çatmış bakışları bir an babasının üzerinde durduktan sonra, sarsılmaz bir yoğunlukla ona yöneldi. "Neden bana söylenmedi?"

Yaşlı adam omuz silkti. "Çünkü senin hakkında konuşuyorduk." Teo sertleşti. "Papá..."

Kralın bakışları ondan oğluna kayarken yüzündeki ifade yumuşadı. "Hiç sorun değil. Eğer bu konuda bu kadar kararlıysan, onu şimdi çalabilirsin."

Gözleri kararana kadar yüzünde çeşitli duygular belirdi. "Bu Sabeen'e bağlı. Kaçırılmak istiyor mu?"

Ayağa kalktı, titremesinin dışarıdan görünmemesine sevindi. Sonra Teo'nun bakışları, saat gibi, vücudundan karnına doğru indiğinde daha fazla sakinlik için dua etti. Babasının o bakışı yakaladığını gördü, gözleri biraz genişledi, sonra içe dönük bakışı derinleşmeden önce. O düşüncelerini dile getirmeden önce, masadan uzaklaştı ve hızlıca bir reverans yaptı. "Benim istediğim şey eve, konağa dönmek. Herkesin bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden bıktım," diye fısıldadı.

"Gerçekten," dedi Kral Alfonse, ses tonu son derece eğlenceli. "Çok güzel bir sesin var. Ve sandığından daha fazla yeteneğin var"

Bunları boşa harcamayın."

Bir saat içinde ikinci kez, Teo taş kesilirken, kız şaşkın bir sessizlik içinde ağzı açık kaldı.

Yapabileceği tek şeyi yaptı. Kraliyetin huzurundan kaçtı düşünülemez bir şey yapmadan önce. O gücü kullanarak, oğlunun onu sevdiği gibi kendisini de sevmesini talep etmek gibi.

O, girişe yarı yolda bile gelmeden onu yakaladı. Bir dakika boyunca sessizce onun yanında yürüdü.

Sonra "O neydi öyle?" "Ona sormadın mı?"

Çenesi titredi. "Metaforlar ve üstü kapalı ifadeler kullandı, ama ben bunun için havamda değilim."

Ateşe uçan kelebek gibi, bakışları ona kaydı ve dışarı çıkarken üzerinde kaldı. Ağzının kenarları kıvrılmıştı ve alnı sürekli çatık bir ifadeyle büzülmüştü. Yorgun görünüyordu. Ya da dünyanın en muhteşem prensi olabileceği kadar yorgun görünüyordu.

Kalbi sıkıştı. Bu gerçekten onunla mı ilgiliydi? Öyleyse, bu şansı göze alabilir *miydi*?

O, kaskını uşaklara uzattığında gözlerini kırptı. "Bisikletine binmeyecek misin?"

Gözleri şık makineye takıldı, sonra başını salladı. "İstediğin gibi seni eve götüreceğim. Ve benim çocuğumu taşıyor olabileceğin için , benimle bisiklete bindiğin günlerin, kısa da olsa, sona erdi. O yüzden arabayı kullanacağız."

O, cevaplar için ısrar edeceğini düşünerek, kısa yolculuk boyunca sessizlik hakim olunca yavaşça nefes verdi.

İçeride, personel yoktu, muhtemelen gizli bir saray sinyaliyle.

Fuayede karşı karşıya geldiler, havada çok fazla kelime dolaşıyordu. Sonunda, merdivenlere döndü ve tırmandı, onun hemen arkasında olduğunu acı bir şekilde fark ederek. Arkasında stüdyo kapılarının kapanma sesi

kızın kalbini çarptırdı.

Onun keskin nefes alışığı, onu çizimlerine bakarken buldu. çizimlerine bakarken yakaladı. Ona göstermek için can attığı tasarımlar. Düşündüğü riskli adımın ışığında, bu önemsiz bir şey gibi geldi. Anlamsız.

"Sabeen, bunlar inanılmaz."

Onun övgüsü onu on saniye boyunca ısıttı, sonra korku içini kapladı.
"Teşekkürler. Teo..."

"Ne demek istedin?" diye araya girdi, kendi gerginliği de artıyordu.

Ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Herkes senin... senin başına gelenlerin sebebi benim olduğumu düşünüyor gibi görünüyor."

Gözleri kısıldı, sonra anladı. "Valenti mi?"

"Ve baban. Belki de yapmamam gerekirken onu bu konuda azarladım."

Cevap vermedi. Elleri belinde, ağzı hala sıkıydı. "Bu stüdyoya hiç gelmediğini ve benim çalışmalarına hiç ilgi göstermediğini sanıyordum," diye mırıldandı. "Meğer yanılmışım." Sesindeki kasvetli ton, kadının kalbini sıkıştırdı. "Aslında birkaç konuda aslında."

"Üzgünüm."

Bir dakika boyunca başını eğdi. "Özür dileme. Geçen hafta bazı şeyleri bana açıklığa kavuşturdu."

Sabeen'in kalbi daha da sıkıştı. Davranışlarının her şeyi, derin bir keşfi haykırıyordu. Onu çok zorlayan bir keşif.

"Ne?"

"Gerek yokken varlığımı kanıtlamak için zamanımı boşa harcadım. Aptalca hayallerin peşinde koşuyordum..."

Başını salladı, yüzünde gergin bir gülümseme belirdi, sonra kayboldu. "Önemli değil. Hiçbir şey önemli değil."

Onun sözleri, kulaklarını dolduran bir uğultuyla kesildi. Hiçbir şeyin önemi yoksa, o zaman her şeyi boşuna riske atıyor muydu? "Hiçbir şeyin önemi yoksa ve sen ve baban için her şey yolundaysa, neden herkes senin acı çektiğini söylüyor? Neden sadece ben yokken burada çalışıyorsun? Neden kendi yatak odan yerine misafir odasında yatıyorsun?"

Gözlerinde karamsarlık belirdi, ama hemen sakladı. ağzı bükülse de, Sabeen onun kasvetini gördü. Cesaret edip, onun acısını söyleyebilir miydi?

Alaycı bir şekilde gülümserken bile, elini göğsüne götürüp ovuşturdu.

tam olarak kendi göğsünün ağrıdığı yeri. "Biraz değişiklikle beni anlayabileceğini mi sanıyorsun?"

beni anladığını mı sanıyorsun? Belki de beni nasıl idare edeceğini bile, *tesoro?*"

"Bunlar basit sorular, Teo. Cevapla da devam edelim."

Son birkaç haftada pek çok cesur adım atmıştı. Onu zorlayan, teşvik eden ve cesaretlendiren adımlar. geri adım atmayacaktı.

"Devam mı, yoksa bunları bahane mi kullanacaksın? Zaten her şeyi gizli tutma şartını koymuştun, yoksa unuttun mu?"

Acı onu sardı. "Unutmadım."

Bir an bekledi, sonra kollarını genişçe açtı. "Ee? Fikrini değiştirdiğini mi söyleyeceksin? Artık kendi yatağında uyuyamamamın nedenini umursadığını mı?"

"Evet. Umursuyorum."

Vücudumdaki her kemikle, diye haykırdı kalbi. Ama dili hala kilitliydi, hala kendini koruma modundaydı.

Binlerce akım ve büyük bir acı ile dolu bir kahkaha attı. Hepsi ona bu konuyu bırakması için uyarıyordu. "Bir karar ver, Sabeen. Beni uzaklaştırmak için çok uğraştın. Ne değişti?"

Çünkü sen önemlisin.

Ve öyle de oldu. Belki de hep öyleydi. Belki de derinlerde, kalbini sunmanın en büyük riski olabileceğinden hep korkmuştu.

"Çünkü senin gibi, ben de son günlerde birkaç şey öğrendim." Yüzünde gölgeler belirdi. "Peki bu şeyler ne?" "Hamile olsam da olmasam da, sana benim üzerimde

." Gözlerini ondan ayırıp, kendi yaptığı güzel çizimlere bakmaya zorladı kendini. En azından bir şey yolunda gitmişti. "Senin koleksiyonuna katkı. Ve içtenlikle söyleyebilirim ki, bu benim şimdiye kadarki en iyi çalışmam, bu yüzden mutlu olmalısın. Elbette lansmanda hazır bulunacağım ve lansman öncesinde yapılması gereken her şeyi halledeceğim.

Ama bilmem gerekiyor, kalmaya karar verirsem burada benim için başka bir şey var mı? Bu sözler neredeyse kalbini ikiye bölüyordu. Ama sözlerini geri almadı. *Alamazdı.*

O mermer gibi dondu, gözleri kırpmadan nefes aldı. Nefes verdi. Ve hiçbir şey söylemedi. Sessizlik ölüm çanlarını çalarken. Ve ona

onun stüdyosundan çıkmasına izin verirken ruhu paramparça oldu.

Süitine koştu, gözyaşlarıyla dolu gözleri hiçbir şey görmüyordu Çantasını kapıp giysilerini içine attı. Yine kumar oynamıştı.

Ve öncekinden daha kötü bir şekilde kaybetti. Bu sefer hayatta kalabileceğinden tam olarak emin değildi. Ama...

Eli karnına gitti, dün gece ve bu sabah beklendiği gibi gelmeyen adet döneminin anlamı hakkında ateşli bir umutla...

Tanrım, sevdiği adamdan bir parça ile birlikte gitmek için utanmadan çaresizce çabalıyordu.

Lütfen, lütfen, lütfen...

Bir dakika sonra adam yatak odasına daldığında, gümüş rengi gözleri kararlılıkla parıldayarak döndü. "Biliyor musun? Daha dün, hatta bu sabah, bunu görmezden gelirdim. Reddedilmeyi umursamadan hayatıma devam ederdim. Sonuçta buna alışkındım."

Boğazı düğümlendi. "Reddedilmek mi? Daha fazlasını istemek nasıl reddedilmek olabilir?

Ben..."

Gözleri kısıldı, açık valizinden yüzüne geçerek derin bir kınama ile baktı. "Bunun bir tür test olduğu oldukça açık! Yükünü attın ve özgürce uçmaya hazırsın. Bensiz mi? Bana karşı mı?

Daha iyi bir karar olarak, bizi gizli tutmak istemene razı oldum. Şimdi daha fazlasını mı istiyorsun? Daha fazla sır mı? Daha fazla inkar mı? Bakışları karnına düştü ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Henüz doğmamış çocuğumuzun düşüncesi bile seni ikna edemiyor mu? Yoksa daha da ileri gitmemi ve babalık iddiasını tamamen reddetmemi mi istiyorsun? Kendimi böyle mi kanıtlamamı istiyorsun?

daha iyisini yapmamı ve babalık hakkımı tamamen reddetmemi mi istiyorsun? Kendimi böyle mi kanıtlamamı istiyorsun...

"Hayır! Benim istediğim bu değil!"

Çılgınca parmaklarını saçlarına geçirdi. "O zaman açıkla. *Lütfen*. Kendimi nasıl kanıtlayabilirim?"

"Çocuğunu kabul ettin. Ama beni kabul etmedin!"

Yüzü bulutlandı. "Ne?"

"Senin için tasarımcıdan başka neyim ben?

hamile olma ihtimalim olmasaydı, senin yatak ısıtıcın dışında ne olurdu?

Sert bir nefes aldı. "Korkusuz bir savaşçı mı? Benimle başa baş mücadele eden ve ihtiyacım olduğunda beni uyaran güçlü, cesur bir kadın mı? Nefesimi kesen ve son nefesimi onunla geçirebilirsem mutlu öleceğime inandırtan inanılmaz bir güzellik mi?"

Sabeen'in ağzı açık kaldı.

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve nazikçe ağzını kapattı. "Herhangi bir şüpheyi yer bırakmamak için, o kişi sensin, Sabeen.

Yatağında uyuyamıyorum çünkü sen yatağında değilsin. Bu evde kalamıyorum çünkü her dakika seni özledim. Babamın kulağına seninle geçirdiğim her anı anlattım, sonra sana sır olarak saklaması için yemin ettirdim çünkü senin gizlilik kuralına uymayacağından korktum. Öğrenirsen beni terk edeceksin diye.

Elleri yükseldi, ona uzandı. "Tanrım, Teo..."

"Tamamen teslim olmamı mı istiyorsun? Daha fazlasını mı istiyorsun? İşte burada." Göğsü, onun gözlerinin derinliklerine bakarken inip kalkıyordu. "Seni seviyorum, Sabeen.

O kadar ki, nefes alamıyorum. Seni kaybetme düşüncesiyle zar zor işlev görebiliyorum."

Ağzı yine açık kaldı. "Beni seviyor musun? Ama... ama sen..."

O, ona karşı dikilen, aşağılanmış erkekliğin bir sembolüydü ve gözlerindeki ateş, onun nefesini kesmişti. "Beni sevemeyeceğimi söyle. Cesaretin varsa söyle. Senin için layık olmadığımı biliyorum. Ama bunu düzeltmek için önümde bir ömür var. Eğer... beni kabul edersen?" Gözlerindeki kendinden şüpheyi duyma hali, onu ağlatmak istedi.

Kendini onun kollarına atarken bir hıçkırık kaçı. "Bunu söylemeyi keser misin? Etrafındaki herkes senin daha fazlası olduğuna inanıyor. layık. Özellikle ben. Tanrım, bunu sana uzun zaman önce söylemeye hazırdım. Bundan daha fazlasını söylemeye hazırdım. Çünkü sen bana cesur olmayı

Cesur olmayı. İsteddiğime ulaşmayı. Ve benim istediğim, dünyadaki her şeyden daha çok, sensin. Seni alacağım, Teo. Çünkü ben de seni seviyorum. Sanırım yıllardır sana aşığım.

Derin titremeler onu sardı. Onu kendine çekti. Ve onu öptükten sonra sonsuz bir süre, birkaç düzine kez Onu ne kadar çok sevdiğini, sonra onu yatağa sürükleyip sevişmek için onu daha da ağlatarak, onu kollarına aldı.

Göz kapaklarını öptü, sonra gözlerini açmasını bekledi. "Seni uyarıyorum, uzun bir nişanlılık için zaman kaybetmeyeceğim. Delirmemeden önce seni bir an önce benim yapmam gerek." "Yarın seninle evlenirim."

Bu onu, onu öperek aklını başından alacak kadar sakinleştirdi.

Ta ki kız uzaklaşana kadar. "Kintsugi'de bitirilmesi gereken bir parça daha var. Benimle birlikte yapar mısınız?"

Gözleri sıcaklıkla doldu. Boğazını temizlerken başını hafifçe salladı. "Bu benim için bir onurdur."

Bornozlarını giyip el ele stüdyosuna yürüdüler ve akşamüstü ışığında, Fas'tan getirdikleri kırık çaydanlığın son parçasını yerine yerleştirdiler. Birlikte.

"Yalan söyledim," diye mırıldandı, onun kolları etrafında, bitmiş esere bakarken.

Adam kadının şakağına, çenesine, ağzının köşesine bir öpücük kondurdu. "Ne hakkında?"

"*Jida'nın* seni sevmediğini söyledim. O seni severdi. Eninde sonunda."

"Ve ben de onu, sahip olamadığım gerçek annem olarak kabul ederdim. Ama

onun senin aracılığıyla yaşamaya devam edeceğini hissediyorum." Eli karnına indi. "Bebeğimiz aracılığıyla."

"Henüz hamile olduğumu bilmiyorsun, Teo."

"Hmm, belki de değil. Ama sen düğün töreninde yürüyüp benim soyadımı aldığında, senin öyle olmanı sağlayacağım."

Ve görevini yerine getiren gerçek bir prens gibi, o da bu hedefe ulaştı.

* * *

"Kadeh kaldıralım."

Azar inledi, ama sesinde bir parça eğlence vardı. "Domene X'in 'Disfonksiyonda Güzellik'ine. Ve Domene'nin 'Kaosda Mükemmellik'ine."

Domene'nin "Kaos İçinde Mükemmellik"ine."

İki koleksiyon birbirini o kadar mükemmel tamamlamıştı ki, sonuç moda endüstrisinde şok dalgaları yarattı.

Eski kral da törene katıldı ve herkes alkışlamayı bitirdikten sonra uzun süre ayakta alkışladı. Gözlerindeki gurur dolu parıltı, Teo'nun kolay kolay unutamayacağı bir şeydi.

Teo, Azar'ın gözle görülür rahatlamasına gülümsedi, sonra ikizine döndü ve hazır olduğu gibi alay etmeye başladı.

Ancak kardeşi burnunu kıvrarak telefonuna bakıyordu.

Bazı tek yumurta ikizleri birbirlerinin ruh hallerine ürkütücü bir şekilde uyum sağlardı. Teo, Valenti'nin duygularını genel olarak anlayabilse de, kendi duygularını bastırarak ikiziyle olan hayati ve derin bağı bir şekilde engellediğini sık sık merak ederdi.

Şimdi, kendini aşka ve onunla birlikte gelen duygulara açmış gibi görünüyordu, kardeşinin duygularına da ulaşmıştı. Valenti'nin yüzünde görünmese de ikizinin dehşete kapıldığını hissedince tüm mizahı kayboldu. Bardağını indirdi. "Ne oldu?"

Valenti başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. "Gitmem gerek."

Azar, bir elini havaya kaldırarak onun yoluna çıktı. "Bir dakika bekle, *hermano*. Neyin var, söyle bize," diye ısrar etti.

Azar'ı geciktirdiği için ona öfkeyle bakarken, göğsü yavaşça inip kalkıyordu. "Lotte'nin başı dertte."

Teo gözlerini kırptı. "Senin vesayetinde mi? Onun bitirme okulunda olduğunu sanıyordum."

İkizi ona sert bir bakış attı. "Ben de öyle sanıyordum. Görünüşe göre öyle değilmiş..." Çenesini sıktı. "Bak, açıklamaya vaktim yok. Gitmem gerek," diye ısrar etti.

"Nereye?" diye sordu Azar.

"Reykland."

Azar başını salladı ve cebinden telefonunu çıkardı. "Uçağının hazır olduğunu biliyorum. Ama benim savaş uçağım seni oraya daha hızlı götürür, kullanmak ister misin?"

Valenti aceleyle nefes verdi. Sonra başını salladı. "*Gracias*."

Bir dakika sonra gitmişti. Azar ise karısına göz kırparak parıldayan gözlerle baktı.

"Ne?" diye sordu Eden.

Azar başını salladı. "Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Hiçbir konuda."

Teo başını salladı. "Biliyor musun? Ben de."

Gözleri buluştu. Kardeşinin yüzünde sinsi bir gülümseme belirlediğinde, Teo da gülümsedi. Sonra farklı bir kadeh kaldırdı. İkiz kardeşi bunu duysa onu canlı canlı derisini yüzerdi.

"Belki de ona bir süreliğine cehennemi yaşatmaya layık olacaktır. Sonra da ona en tatlı cenneti sunacaktır."

Kayınbiraderi nefesini tuttu. Hayatının aşkı bir an sonra boğuk bir kahkaha attı ve şakacı bir şekilde göğsüne vurup çenesini öptü. "Sen en kötüsüsün."

Teo, boğulmak istediği tek cennet olan Sabeen'in gözlerinin derinliklerine baktı. "Hayır, ben en iyisiyim ve sen de bunu biliyorsun."

Uzun bir süre direndi. Sonra içini çekti. "Evet, öylesin ve seni sonsuza kadar seveceğim," diye fısıldadı.

O göz kırptı ve sonra onun tatlı kızarmasına bayıldı. "Biliyorum, *tesoro*. Şimdi, beni sevdiğin kadar beni sevdiğin için bu zorlu göreve hazır mısın? Asıl soru bu."

EPILOG

Dahi Prenses Ve İlham Perisi.

Bu başlığın altındaki resimde Sabeen, büyükannesinin koltuğunda otururken, Teo ise yere oturmuş, sağ bacağına yaslanmış olarak görünüyordu. Sabeen parmaklarını Teo'nun saçlarına gömmüş, Teo ise ona bakarak gözlerinde sınırsız sevgi ve bağlılık parıldıyordu. Bu görüntü, üç ay önce Domene X ve House of Domene'nin ilkbahar/yaz koleksiyonlarının podyumlarda büyük beğeni toplayarak sergilenmesinin hemen ardından dünyayı kasıp kavurmuştu.

Teo devasa versiyonu elinde ona doğru yürürken Sabeen nefesini tuttu. "Çerçevelettirdin mi?" Fotoğrafı incelerken kalbi hızla atıyordu. Resim, yerden bile onun her santimetresini ele geçiriyordu.

Omuz silkti ve resmi yatak odalarındaki dolabın üstüne koydu. "Bu önemli. Çünkü dik durmak ya da senin yanında oturmak Ayakların, sen benim sahibimsin, *tesoro*. Tamamen. Senin yanında olmaktan daha çok istediğim bir yer yok. Her zaman.

Bu cevabın sadeliği kalbini çaldı, ama daha da güçlü bir duygu uyandıran şey, resmin hemen altındaki zarif dolapta duran şeydi. resmin hemen altındaki zarif dolapta duran şeydi.

Büyükannesinin çaydanlığı. Gözleri yaşlarla doldu. Nereye giderlerse gitsinler, çaydanlığı da yanlarında götürürlerdi. Rabat'ta yeni açtıkları amiral mağazasından döndüklerinden beri, çaydanlık için bir yer belirlememişlerdi. yerine karar vermemişti.

Bagajları, Teo'nun babasını ziyaret etmek için uğradıkları sırada getirilmişti. Teo'nun babası, evlilik niyetlerini açıkladıktan kısa bir süre sonra Teo, kardeşlerinin şikayetlerine rağmen, bunun tüm övgüsünü kendine aldı. Büyük düğünlerinden üç ay sonra

büyük düğünlerinden üç ay sonra, babaları hala iyi bir sağlık durumundaydı, şükürler olsun.

Teo, onun durduğu yere yaklaştı ve kalınlaşan beline kollarını doladı. Beş aylık hamile olan karısının gözle görülür bir şekilde belli oluyordu. Teo bu sonucu sabırsızlıkla bekliyordu ve şimdi her fırsatta bundan zevk alıyordu. Teo, karısının hamileliğini göstermeyen, karnını örten elbiseler giydiğinde kaşlarını çatıp söyleniyordu. Ona karşı tam bir mağara adamı gibi davranıyordu ve karısı her saniyesinden zevk alıyordu.

Sert yanağı kadınınkine değdi, sonra nefesi kadının kulağını okşadı. "Sen bunun için mükemmel bir yer bulana kadar, bir süreliğine ödünç almak benim için bir onurdur. Bu da önemli bir şey."

"Hayır, onu asla taşımak istemiyorum. Tam olması gereken yerde." Kollarında kıvrılarak, kollarını onun boynuna doladı. "Ben de öyle."

* * *

Lucy King'in KING'S EMERGENCY WIFE kitabından bir alıntı okuyun

Mills & Boon®

Gelecek ay

KRALIN ACİL DURUM EŞİ

Lucy King

"Evlilik durumumdaki yaklaşan değişiklikle ilgili bir duyuru taslağı hazırlamanı istiyorum."

Sofia bu isteği karşısında şaşırmış olsa da, bunu hiç belli etmedi. Gözünü bile kırpmadı. "Sonunda kararını verdin mi?"

Ivo kısa bir süre başını salladı. "Evet."

"Anladığım kadarıyla mevcut adayların hiçbirisi uygun görülmedi."

"Doğru," dedi. "Yanal düşünmek zorundaydım. Kalıpların dışında. Sonuçta bu mükemmel bir hamle oldu."

"O halde ilk tebrik eden ben olayım." "Teşekkür ederim."

"Saray rahat bir nefes alacak." "Neredeyse

duyabiliyorum."

"Hemen duyuruyu hazırlayıp onayınız için size e-posta ile göndereceğim," dedi ve kısa bir süre not defterine bir şeyler yazmak için başını eğdi.

"Bir saat içinde tüm büyük haber kuruluşlarına gönderilecek." "Güzel."

"Halk çok sevinecek."

"Umarım öyle olur."

"Sadece bir şey daha

var..."

"Evet?"

Gözlerini tekrar ona çevirdi, gülümsemesi solgundu, ifadesi merak doluydu.

"Şanslı bayan kim?"

"Sen."

Okumaya devam et

KRALIN ACİL DURUM EŞİ

Lucy King

*Gelecek ay satışa
sunulacak*

millsandboon.co.uk

Telif hakkı© 2025 Lucy King

MILLS & BOON

Özel indirimler, inanılmaz fırsatlar ve yarışmalar için bugün Mills & Boon e-posta bültenine kaydolun.

Romantizmin tadını çıkarmak için en iyi yol!

KAYDOLMAK
İSTİYORUM!

Mills & Boon e-postalarını tamamen ücretsiz olarak alabilirsiniz ve size gönderdiğimiz herhangi bir e-postadaki bağlantıdan istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

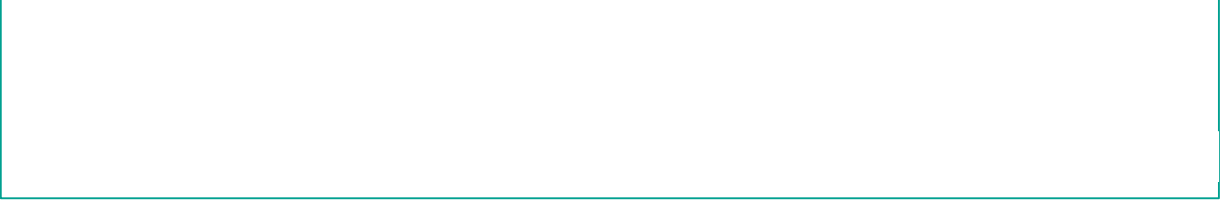
MI LL5 & BOON TRUE LOVE IS
YENİDEN DOĞUŞ!

Introducing
Love Always

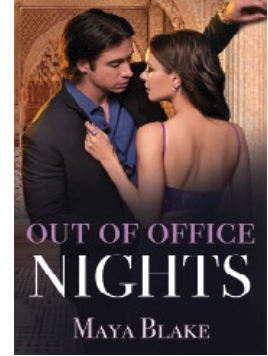
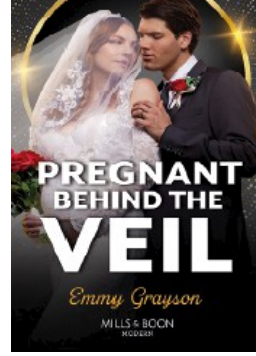

Aşkın merkezde olduğu, bayılacağınız romantizmler. Aynı
iç açıcı hikayeler, şık yeni görünüm!

Yepyeni görünümümüzü kaçırmayın
EYLÜL 2025'TE GELİYOR
MILLS BOON

Arzu, drama ve nefes kesici
odada wk dönemi... a ssion sınır tanımaz nds!

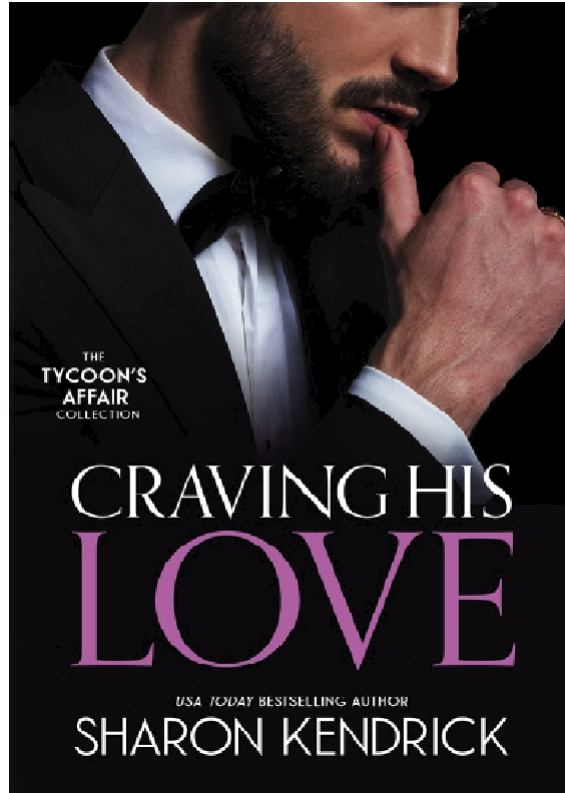

ŞİMDİ

Her ay yayınlanan sekiz modern hikaye, hepsini şu adreste bulabilirsiniz:

millsandboon.co.uk

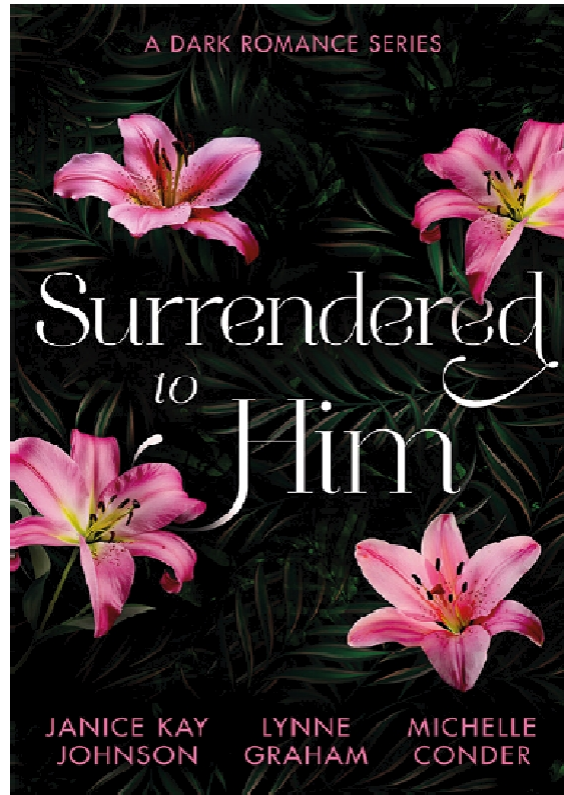
OUT NOW!

Satış noktası
millsanÜ boon.co.u k

MILLS & BOON

OUT NOW!

Satış noktası
millsandboon.co.uk

MILLS & BOON

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41st Floor
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins Hindistan
4. Kat, Kule A, Bina No. 10, DLF Cyber City, DLF Phase II,
Gurugram, Haryana - 122002 www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers Yeni Zelanda Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık

www.harpercollins.co.uk

Amerika

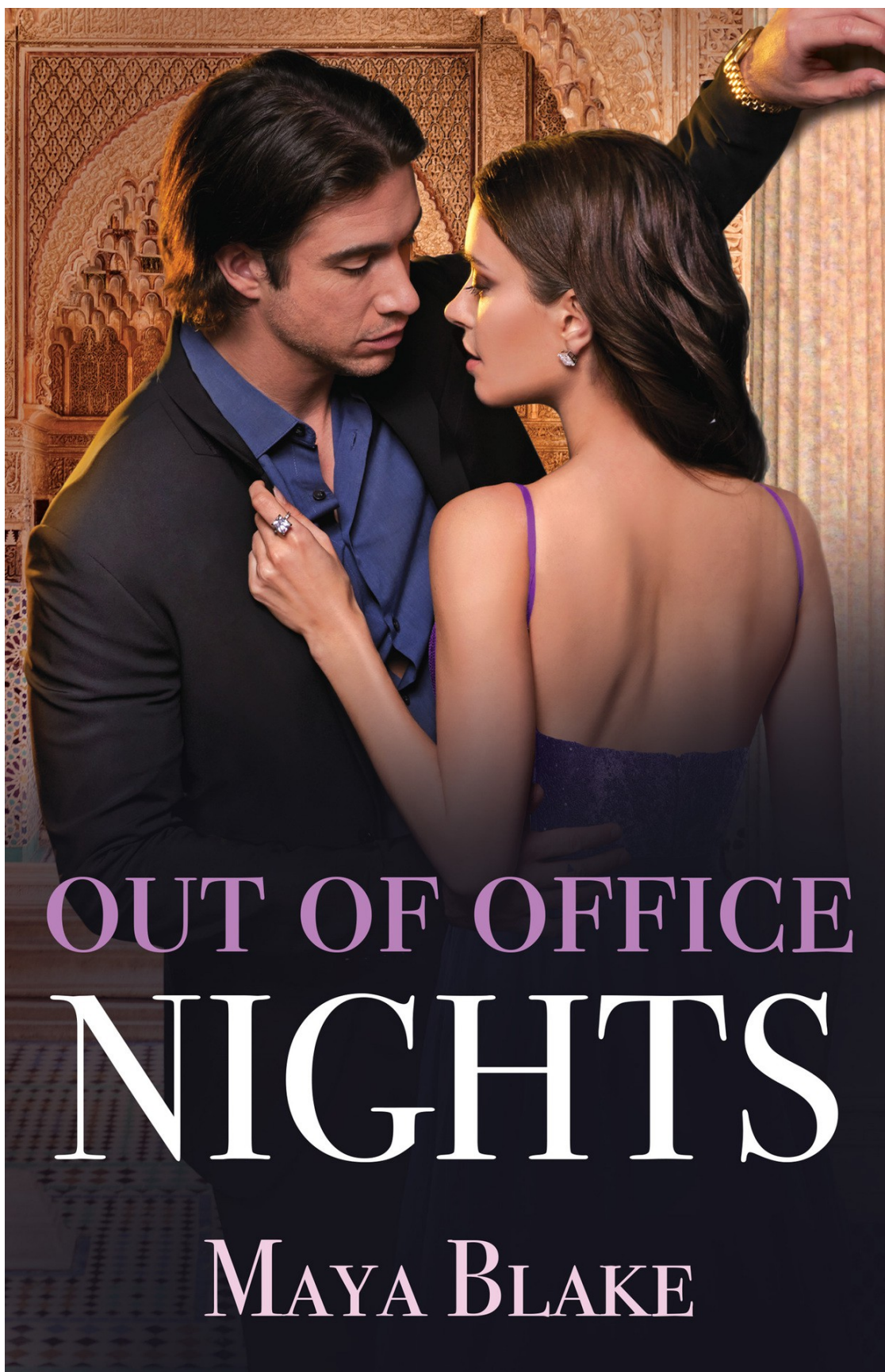
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway New
York, NY 10007

www.harpercollins.com

Dublin

HarperCollinsPublishers
Macken House, 39/40 Mayor Street Upper Dublin 1
D01 C9W8, İrlanda

<http://www.harpercollins.co.uk>

OUT OF OFFICE NIGHTS

MAYA BLAKE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

